CONSTANTINA
PE VALURI ÎN DERIVĂ
Prima parte ALCHIMIA FINANCIARĂ
Prezentare

Într-o lume pestriţă, a incertitudinilor, a ofertelor diversificate, a dorinţelor speculate, în care avem posibilitatea să alegem, dar doar din ce ni se oferă, avem nevoie de capacitate de discernământ pentru înţelegerea corectă a lucrurilor, a sistemului de care aparţinem, de care depindem mai mult sau mai puţin, care ne absoarbe, ne înglobează. Avem nevoie de date reale, de informaţii reale să ne putem ghida la răscruce de drumuri, de căi în viaţă, în perspectiva unor alegeri benefice şi nu dezastruoase, falimentare. Dar cum aşa ceva este imposibil având în vedere multitudinea de informaţii contradictorii, deciziile corecte pe care le luăm de-alungul unei vieţi, depind de mediul în care ne naştem, ne educăm, ne formăm, ne pregătim, depind de abilitatea noastră de a decodifica informaţiile primite sau servite. Altfel riscăm să asimilăm informaţiile cum vor alţii şi nu cum ar trebui, riscăm să devenim ţinte uşoare, pradă sigură, pentru cei interesaţi, pentru cei care vor să prospere peste noapte de pe urma naivităţii oamenilor. Aceşti speculatori cunosc psihologie atât la nivel de instruire în domeniu, la nivel experimental, cât şi instinctual, psihologie pe care o folosesc exclusiv în avantajul lor şi în detrimentul celor mulţi. O ridică la nivel de artă, înşelătoria la nivel de capacitate, de virtute, absolut necesare din punctul lor de vedere într-o societate bazată pe competiţie.

Etica este plasată pe plan secund, scoasă cu desăvârşire în afara businessului nefiind necesară unei societăţi bazată pe profit. Într-o lume a competitivităţii, oamenii sunt determinaţi să trăiască instinctual, ca raţiune de bază, astfel fiind copiat modelul junglei. Cei „tari” impune legea lor celor „slabi”, în traducere liberă; cei vicleni profită de oamenii naivi, cinstiţi, corecţi.

Această carte vine în sprijinul celor care vor să vadă

şi altă faţă a sistemului financiar bancar, văzută din perspectiva unui debitor greu încercat de practicile mai puţin ortodoxe, dar „legale” ale acestui sistem, că doar şi-au legalizat aceste practici, promovat de bancheri ca fiind corect şi benefic economiei noastre.

Cinstea, corectitudinea, responsabilitatea, moralitatea au viabilitate unidirecţională fiind cerute, impuse numai debitorului, iar pentru bancheri aceste cuvinte nu sunt decât instrumente şi modalităţi de manipulare a semenilor săi.

Pentru a ne forma o părere apropiată de realitate, trebuie să ascultăm argumentele ambelor părţi, altfel riscăm să ne formăm o părere eronată asupra situaţiei şi să acţionăm ca atare. Părerea bancherilor şi a celor care îi protejează şi îi apară o ştim deja, graţie frecventelor apariţii în public a reprezentanţilor acestora şi declaraţiilor favorabile lor. O minciună frumos ambalată şi reptată insistent riscă să devină un adevăr acceptat. Dar cum rămâne cu debitorii; ei nu au posibilitatea să apară pe sticlă oricând să-şi expună punctul de vedere. Atât înainte de criza din 2008, cât şi în perioada ulterioară crizei financiare, informaţia şi educaţia în acest sens au lăsat de dorit; ba chiar s-a profitat din plin de lipsa informaţiilor reale, sau de minciuna prin omisiune; au fost prezentate aspectele pozitive, dar adevăratele probleme cu care urmau să se confrunte împrumutaţii, au fost ascunse cu grijă.

Dacă s-ar fi dorit o informare corectă a cetăţeanului de rând, implicit o protecţie a acestuia, atât din partea instituţiilor statului, cât şi din partea instituţiilor de creditare, multe drame ar fi fost evitate, mulţi oameni ar fi fost scutiţi de suferinţă, iar cei care s-au sinucis sau au murit de prea mult stres,supărare, ar fi trăit si astăzi, familiile care s-au destrămat ar fi fost şi astăzi împreună. Însa profitul marilor corporaţii financiare străine, nu ar fi cunoscut o amploare de ordinul cifrelor astronomice, interesul fiind pe măsură. Deci, în consecinţă, înainte de a

exista criza economică din 2008, a existat o acută criză de moralitate întreţinută de instituţii ale statului care ar fi trebuit să vegheze asupra declanşării acesteia.

În rândurile următoare voi prezenta situaţia noastră ca familie: soţ, soţie si fiică, nefiind absolută nevoie de nume, identitate, importantă fiind informaţia şi implicit mesajul pe care vrem să-l transmitem, în ordinea cronologică desfăşurării faptelor, începând cu momentul creditării pana în momentul de faţă. Aruncaţi de valurile vieţii, naufragiaţi pe insula disperării, trebuie să găsim resursle necesare de a ne ridica, ori de cate ori picăm, chiar dacă împrejurările ne sunt potrivnice, chiar dacă oamenii din preajma noastră ne acordă credibilitate mai puţin sau deloc, chiar dacă găsim înţelegere mai mult sau mai puţin în instituţiile la care suntem nevoiţi să apelăm.

1. Etapa creditării

În primăvara anului 2008, eu şi soţul meu ne-am gândit la o locuinţă a noastră, după câţiva ani buni de locuit cu chirie, deşi vârsta nu ne prea avantaja. Eu avem puţin până în 40 de ani, iar soţul sărise de 40 de ani.

Şansele să ne încadrăm pentru un credit ipotecar erau destul de reduse având în vedere mai mulţi factori: vârsta, lipsa avansului pentru locuinţă, istoricul practic inexistent al creditării. Soţul nu a avut niciodată un credit pe numele lui, iar eu nu am avut decât un credit de nevoi personale pentru un calculator, cu o rată lunară fixă în lei de pană într-un milion vechi la BRD Finance.

Deci fără experienţa creditării ne interesăm la diverse bănci, dacă ne încadrăm pentru un credit ipotecar cu destinaţie de locuinţă. La banca A după o scurtă discuţie, ne-au spus că nu ne încadrăm sub nici-o formă, la banca B, abia ne încadram pentru o suma de cel mult 17.000 euro-l8.000 euro, în condiţiile în care pentru un apartament ne-ar fi trebuit de la 45000 euro în sus. Am intrat şi la banca X, unde după o scurtă discuţie am ieşit năuciţi; aici ne încadram până la 50.000 euro fără probleme, oare cum era posibil aşa ceva. Urma să mergem

cu actele cerute de bancă, dar după ce ne căutam un apartament să ştim concret cât ne trebuie. Ne doream un apartament, cât de mic, poate chiar şi cu confort redus, poate şi la periferia oraşului dar cu două camere, pentru a avea şi fiica noastră camera ei; chiar am specificat destul de clar acest aspect domnişoarei ofiţer de credit. După câteva vizionări cu firme imobiliare, găsim un apartament cu două camere nedecomandat la 45000 euro.

Vă întrebaţi de ce vorbim numai de preţul în euro şi nu în lei; numai de credit în euro şi nu în lei; nu ştiu cum era politica monetară, bancară la acel moment, că nu se punea problema creditării în lei, creditul având dobânda foarte mare, iar condiţiile de creditare puteau fi îndeplinite mai degrabă în valută decât în lei, deşi noi ne încasam salariul în lei. Se pare că s-a dorit direcţionarea potenţialilor clienţi, potenţialilor împrumutaţi spre creditele în valută.

Ne întoarcem la bancă să spunem că am găsit apartament la 45.000 euro, dar surpriză: de data acesta nu ne mai încadram pentru 50.000 euro, ci doar cel mult pentru 35.000-36.500 euro. Intrasem deja în febra căutărilor unei locuinţe, deşi au existat anumite discuţii în contradictoriu în familie, am uitat scopul pe care l-am avut când am trecut pragul băncii şi ne-am hotărât să ne mulţumim şi cu o garsonieră, spre dezamăgirea fiicei noastre.

După alte vizionări de garsoniere ne decidem asupra unei garsoniere aflată întrun bloc Cămin de nefamilişti, construită anterior revoluţiei cu balcon comun, la preţul de 35.000 euro. Locuinţa în cauză era primită de la serviciu de către actualii proprietari (o tânără familie cu un copil), urmărind să-l vândă, să cumpere un apartament cu două camere. În consecinţă şi ei şi-au căutat apartament la rândul lor, urmând să ne aştepte pentru aprobarea şi acordarea creditului necesar. Vă întrebaţi probabil, de ce ne aşteptau pe noi câteva luni până la aprobare şi acordare credit şi de ce nu vindeau garsoniera primului venit cu

banii jos. Simplu: deşi în plin boom imobiliar, deşi în perioada de creştere economică, imobilele nu se mai vindeau decât cu ajutorul creditelor; nu exista numerar, lucru confirmat şi de firmele imobiliare.

Pentru acordarea creditului ipotecar însă, era nevoie de un avans pe care noi nu-l aveam, aşa că domnişoara ofiţer de credite foarte amabilă, drăguţă, zâmbitoare şi săritoare, s-a oferit să ne ducă tot în cadrul băncii X la o doamnă mai în vârstă cu experienţă pentru a ne acorda mai întâi credit de nevoi personale. După o serie de întrebări la care trebuia să răspundem, am fost întrebaţi dacă avem copii. Am răspuns afirmativ, iar doamna ofiţer de credite a răspuns cu un zâmbet complice, foarte amabilă să ne rezolve problema: „Nu aveţi nici-un copil”. Aşa că documentele au ieşit furtunos la imprimantă şi cum ora închiderii sucursalei trecuse de ceva vreme, doamnele având amabilitatea să ne aştepte după program, soţul a semnat pe genunchi, cum s-ar spune, creditul fiind pe numele lui; nu mai exista timpul necesar unui studiu mai aprofundat. Înţelegerea a fost ca creditul de nevoi personale de 6.000 euro să acopere avansul şi cheltuieli notariale, iar creditul ipotecar diferenţa de 30.000 euro.

După un timp creditul de nevoi personale este aprobat, dar cu 2.000 euro mai puţin. Foarte supărată de decizia luată, precizez că renunţ la credit, nefolosindu-mi la nimic dacă nu ne ajunge pentru ce ne-am propus. Mă îndrept cu paşi hotărâţi spre ieşirea din bancă cu ambele doamne după mine: „Nu vă faceţi griji, facem derogare!”. Sincer, nici nu ştiam sigur ce presupune aşa ceva, dar m-am întors.

După aprobarea creditului de 6.000 euro, scoatem 1.000 euro să plătim prin notariat un avans conform antecontractului de vânzare. Urma aprobarea creditului ipotecar, iar vânzătorii garsonierei în cauză aveau emoţii mai mari decât noi şi nu înţelegeam de ce. În cele din urmă m-am dumirit când am fost anunţaţi că s-a aprobat creditul ipotecar: cu 2.000 euro mai puţin. Au izbucnit; Ştiam noi!

Adică ce ştiau ei şi nu ştiam noi; ei au mai avut o experienţă asemănătoare cu alţi potenţiali cumpărători, care s-au retras când li s-a tăiat din creditul promis; asta am intenţionat şi noi să renunţăm, am fi vrut să evităm alte datorii în afara ratei lunare la bancă, dar s-au rugat insistent de noi, că şi ei au dat avans la rândul lor la apartamentul pe care s-au hotărât să-l cumpere şi pierd avansul.

Asta da înşelătorie, ne-au aşteptat să plătim avansul pentru locuinţa, după care şi-au bătut joc de noi; ne-au tăiat din credit sau au aprobat o sumă mai mică în condiţiile în care ştiau foarte clar că tocmai asta nu dorim. Şi cum nu ar fi fost de ajuns această înşelătorie, domnişoara ofiţer de credite, ne sugera ca în luna respectivă să luăm un credit de nevoi personale de la alta bancă, deoarece nu suntem depistaţi încă: am refuzat categoric. Rata lunară la ambele credite era de 350 euro, destul de mare pentru posibilităţile noastre, având în vedere că venitul nostru net pe familie nu depăşea la momentul respectiv 2.200 lei. Acum ce facem? Am încurcat şi proprietarii garsonierei, pierd şi ei avansul dat cum îl pierdem şi noi; soţul discută întâmplător cu rudele lui, iar acestea se oferă să ne împrumute diferenţa de bani. Ne-ar fi fost mult mai bine dacă în momentele acelea nu ne-ar fi oferit ajutorul.

Poate credeţi că aici s-au încheiat problemele în ceea ce priveşte creditarea. Tranzacţia finală de vânzare-cumpărare a imobilului s-a încheiat la alt notariat decât cel la care am semnat noi antecontractul, binenţeles un notariat agreat de bancă, cum şi evaluatorul locuinţei a fost tot unul agreat de bancă. Dar la notariat..... surpriză: banii alocaţi de bancă achitării locuinţei tot nu ajung: de ce? Pentru că banca X retrage din cont suma de 500 euro pentru comision acordare credit fară să ne anunţe; alţi bani, altă distracţie, alte datorii făcute în contul acestei bănci tare nevinovate.

În iunie 2008 am semnat contractul de credit pe 22

ani şi eu şi soţul; soţul ca titular de credit, iar eu ca codebitor. În toamna anului 2008 a fost recunoscută oficial şi la noi criza financiară, care se declanşase cu ceva timp înainte pe teritoriul SUA şi nu după mult timp şi în Europa.

2. Etapa restructurării

În momentul în care am început să plătim prima rată lunară cumulată la cele două credite, în acelaşi cont, cursul euro afişa aproximativ 3,6 lei- 3,7 lei pentru un euro, deci aproximativ 1.200- 1.300 lei, sumă ce trebuia să acopere şi comisionul de administrare al contului care se plătea separat de graficul de rambursare a creditului. Necesita un efort destul de mare să plătim lunar 350 euro, după un grafic în scădere lunar cu sume mici neglijabile. Speram că salariile se vor mări, iar rata lunară după grafic va rămâne pe loc. Ce iluzie! Cursul euro creste, leul se devalorizează, creditul de nevoi personale nu are dobânda fixă decât pe primele trei luni după care trece pe dobânda variabilă, tradus în termeni reali doar ascendentă, descendentă niciodată. Nici măcar nu suntem anunţaţi, informaţi de ceea ce urmează, adică creşterea dobânzii. Dobânda variabilă în cadrul băncii X doar creşte, după formule neştiute de noi muritorii de rând. Lună de lună suntem nevoiţi să plătim mai mult şi mai mult decât 1300 lei, perioadă în care în decurs de aproximativ o jumătate de an ajungem să plătim aproape 1700 lei. Cu toate acestea tot suntem informaţi că mai avem restanţă 7 euro, ba 8 euro. Merg la domnişoara ofiţer de credite să mă interesez ce se întâmplă, fac calculul după graficul de rambursare plus 2 sau 3 euro în plus pentru comision de administrare a contului şi tot restanţieri suntem, de unde? Răspunsul personalului băncii pică ca un trăsnet, mă lasă blocată cu gura căscată: „Mai plătiţi şi dumneavoastră 10 euro în plus”, fără a preciza motivul, comod răsturnată în fotoliul de piele, apatică, plictisită, fară urmă de acea grijă şi ambilitatea care o caracterizau în perioada creditării; zâmbetul cu care ne întâmpina până în momentul semnării contractului de creditare a dispărut complet, subit; deja

ne-a obţinut semnătura, ce rost mai au comportările grijului faţă de client. „Poate cei 10 euro sunt banii de pâine, facem eforturi foarte mari să putem să plătim”, îi răspund eu după câteva momente; îşi găseşte alte preocupări, ca şi cum astea sunt detalii cu care nu-şi bat capul angajaţii băncii. Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns toate acestea, mă informează că la aniversarea de un an al creditului ipotecar, rata lunară va mai creşte cu 40 de euro, aşa că plec bulversată de la bancă şi mai nelămurita decât eram înainte.

Tensiunea în familie creşte, începem să ne reproşăm lucruri reciproc eu şi soţul meu, iar fiica noastră la liceu deja, când vine de la şcoală izbucneşte în plâns când deschide frigiderul; nu are ce manca, doar ciorbă de cartofi şi margarină ieftină, s-a săturat de-aşa ceva. Nu ne permitem să îi mai luăm lucruri de îmbrăcat, nu ne permitem să-i dăm bani la şcoală nici măcar de buzunar de cele mai multe ori, nici nu poate fi vorba de fondul clasei sau alte activităţi. Începe chiar să ne urască pentru austeritatea la care o supunem, să ne reproşeze pe un ton deloc amical sau liniştit că am fost păcăliţi. Am evitat să o hrănesc cum trebuie, normal şi am fost nevoită să-i cumpăr vitamine mai târziu, deoarece era anemică.

Serviciul meu e de aşa natură că trebuie să plec din localitate să fac naveta săptămânal. Caut cu chirie mică fără prea multe condiţii, mă hrănesc atât puţin cât şi nesănătos; din cauza alimentelor foarte ieftine şi de o calitate îndoielnică, într-una din nopţi mi-a fost foarte rău, am vomitat tot ce mâncasem şi am renunţat definitiv la produsele tartinabile şi toxice, mi s-a scârbit de ele. Seara şi dimineaţa nu folosesc decât puţin sursa de încălzire doar până mă schimb şi stau mai mult în plapumă să fac economie să am cu ce plăti la bancă. Încerc să citesc seara câteva pagini, dar mi-e frig dacă ţin mâinile afară din plapumă. Ce ironie a sorţii, înainte de decembrie 1989, oamenii nu primeau căldură, erau ţinuţi în frig în contul datoriei externe; acum ne oprim noi căldura singuri şi de

bună voie, pentru binele băncii şi în detrimentul nostru. Se anunţă geruri extreme, mă retrag într-o mică bucătărie să pot să încălzesc mai uşor încăperea. Nu am nici-un spor la o temperatură de peste -20 grade. Las dimineaţa apa să curgă câte puţin să nu îngheţe instalaţia şi să plesnească, iar seara la întoarcere găsesc stropii de apa de pe marginea chiuvetei îngheţaţi. Deşi caut să încălzesc camera mai mult decât în mod normal, stropii de apă de pe margine nu se desgheaţă; privesc pereţii camerei şi nu îmi vine să cred; de la jumătate în sus, inclusiv tavanul, strălucesc de condensul format şi îngheţat pe pereţi şi tavan. Mă simt ca într-un iglou de gheaţă, mă întreb cum voi rezista noaptea aici; în stare de veghe e poate mai uşor, dar în somn..... cam riscant. Studiez patul şi observ că are două saltele nu prea grozave. Pe una dintre saltele întind cearşaful, după care aşez plapuma, iar peste plapumă aşez cea de-a doua saltea. Închid sursa de încălzire şi intru în plapumă între cele două saltele, nu ştiu dacă a fost curaj din partea mea sau un moment de iresponsabilitate.

Ghemuindu-mă de frig, cufundată în gândurile mele, într-o mică odaie îngheţată, într-o mică localitate îngropată în nămeţi, într-o ţară numită România, leagănul unor civilizaţii remarcabile, într-un continent numit Europa încărcat de istorie, cu tradiţie în drepturile omului, libertate, democraţie, pe o planetă care ne hrăneşte deopotrivă pe noi toţi oamenii, sub un soare ce înlesneşte viaţa nediscriminatoriu, într-un univers de constelaţii şi stele ce ne veghează, se iscă întrebarea, nedumerirea:

— Oooo....., tu fiinţă a universului, oare aşa înţelegi menirea ta pe acest pământ??? Crezi oare că foloseşte cuiva sacrificiul tău în aceste condiţii? Creatorul este un culegător de diamante, nu de trupuri inerte pentru cauze pierdute!

— Dar Doamne, încerc să-mi duc responsabilitatea până la capăt.

— Responsabilitatea oamenilorcopii ai infinitului, este să slujească omenirii şi nu unor interese meschine

fără finalitate.

— Hei, tu vierme împuţit, cum îţi permiţi să gândeşti? Gândim noi bancherii pentru tine, tu trebuie să munceşti pentru noi, asta e menirea ta pe pământ.

— Dar mărite bancher, fac tot posibilul să achit datoria, muncesc, economisesc,....

— Nu-i de ajuns, noi vrem mai mult şi mai mult, tot mai mult nr. de contract RM 3258..... fără faţă, fără chip.

Mă trezesc dimineaţa, încă mai suflu încă mai mişc, e o performanţă! Ce bine îmi pare că a trecut gerul cumplit şi ce rău îmi pare că se topeşte zăpada. Încălţămintea mea crăpată lateral ia apă atunci când înot prin zăpada topită parţial. Nu-mi permit o încălţăminte nouă, altfel nu-mi pot plăti rata lunară şi ce nu fac eu pentru banca

X. La serviciu încerc să-mi usuc picioarele; privindu-mi şosetele ude, picioarele îngheţate şi încălţămintea crăpată, mă minunez: vai ce m-aş plictisi în regimul comunist dictatorial din Coreea de Nord unde viaţa este monotonă, unde ai siguranţa zilei de mâine, un acoperiş deasupra capului de la stat, stabilitatea serviciului. Aici în România postdecembristă, trăiesc adrenalina la maxim, mă bucur de „binefacerile” capitalismului şi implicit de „privilegiile” băncii X.

Salariul soţului scade, ne hotărâm să mergem la bancă pentru o restructurare după cum este adesea trâmbiţată ştirea la televizor. Dar vai, una e să auzi oficialităţile ce declaraţii pline de grijă şi interes faţă de oameni fac în apariţiile publice şi alta e la faţa locului. Plătim lunar cam aproximativ jumătate din suma cerută de bancă şi chiar mai puţin. La bancă ni se spune că pentru restructurarea creditului nu trebuie să avem restanţe, în condiţiile în care banca întârzie luni de zile până se hotărăşte să dea un răspuns. Domnişoara care ne-a întocmit dosarul de creditare ne dă un sfat de bun simţ, dar nerealizabil, fără finalitate. După ce ne oferă un număr de telefon de la Banca centrală din Bucureşti suntem sfătuiţi să cerem reeşalonarea creditului pe toată perioada

de creditare şi de asemenea să cerem cumularea celor două credite într-unul singur. Nici nu puteam să gândesc că există altfel de reeşalonare decât pe toţi cei 22 de ani de creditare. După câteva convorbiri cu cei din centrala Bucureşti, după asigurările celor de la Bucureşti că aşa vor proceda cum vrem noi, adică reeşalonare pe întreaga perioadă a creditului şi cumularea celor două credite, ne vine în sfârşit restructurarea, actul adiţional al creditului; pe fiecare credit separat, mai mult decât ne-am fi permis şi doar pe o perioadă de un an de zile, urmând conform noului grafic de rambursare după un an să se revină la rata lunară iniţială adică 350 euro cu măririle de rigoare. Mai mult în actul adiţional dobânda după un an de reeşalonare va fi la creditul ipotecar de la 5,9 % la 12,44 %, iar la creditul de nevoi personale de la 10,5 % la 22,09 %, deci mai mult decât dublu. Aşa da ajutor acordat de bancă, să tot plăteşti la credite de tot felul. Opinia publică este informată oficial că s-au luat măsurile necesare de ajutorare a debitorilor supraîndatoraţi, iar aceştia nu au cum să spună adevărul, neavând acelaşi acces la opinia publică ca şi băncile comerciale. Am semnat actul adiţional, din virtutea inerţiei, oricum nu aveam de ales: dacă nu semnezi... executare silită, iar dacă semnezi şi nu poţi să plăteşti..... executare silită. Ai de ales între două variante; cum vrei să fi executat: cu semnătură sau fără semnătură???

Problema cea mai gravă este că datorită ratelor lunare mult dimensionate peste puterea noastră financiară, nu am reuşit să înapoiem banii împrumutaţi de la persoanele fizice, nici acum după un an de la creditare şi nici nu există vreo speranţă că vom putea să-i înapoiem vreodată în condiţiile date şi după această restructurare buclucaşă. Aşa că ne hotărâm ca eu să rămân cu fiica în ţară să lucrez, iar soţul să-şi caute de lucru în afara ţării. În vara anului 2009, exact după reeşalonare (restructurare) pleacă în Cipru la muncă după anunţuri din ziar sau de pe internet. Nu am mai plătit rata lunară

tocmai pentru a avea bani pentru comision şi drum, urmând ca la scurt timp după ce va ajunge să lucreze şi să încaseze primele salarii să plătim şi restanţa la bancă, dar şi să strângem bani pentru datoriile rudelor din perioada creditării. Dar în Cipru nu a fost aşteptat în aeroport după cum stabilise cu firma respectivă, a rămas vreo două zile singur pe-acolo, iar după nenumărate telefoane, vine o altă firmă să-l preia căruia însă trebuie să-i plătească 800 euro comision separat de ce plătise înainte, chiar din primele salarii.

În ţară am rămas eu cu fiica să ne descurcăm cum putem. Restanţele la bancă cresc neputând să plătesc decât sume mici, să putem şi să supravieţuim. Telefonul zbârnâie, presiunile din partea băncii sunt mari, angajata băncii ţipă prin telefon la mine amintindu-mi că nu am voie să întârzii cu plata ratelor nici măcar o zi. În zadar încerc să explic acestor persoane ce sună, că e şi banca vinovată având în vedere înşelătoria la care am fost supuşi prin tăierea creditului la aprobare, obligându-ne să facem şi datorii colaterale cu cele ale băncii, care şi astea trebuiesc returnate. Suntem în luna septembrie a anului 2009, fiica începe un nou an şcolar; nu am bani de rechizite şi nici de cărţi necesare clasei aXI-a. La şcoală merge cu câteva coli de scris şi cărţi mai cumpără cu un preţ mai mic de la colegii din anul anterior; am amanetat verighetă, cercei, să pot să plătesc la bancă o mică sumă de bani, pentru a dovedi bunăvoinţă, după cum m-a sfătuit şi domnişoara care ne-a întocmit dosarul. Iar drept mulţumire pentru sacrificiul făcut, am primit o ploaie de ameninţări cu executare silită prin telefon de la centrala băncii şi nici-o propunere de negociere, de înţelegere a situaţiei noastre de moment. Am mers personal la sucursală de la care am luat creditul să vorbesc cu directoarea sucursalei respective, convinsă fiind că poate dacă-i explic personal, va înţelege. Am urcat scările fără să mă anunţ şi am intrat în biroul acesteia cu scuzele de rigoare. Nu s-a supărat, m-a ascultat cu atenţie, a părut amabilă, chiar a şi încercat să

vorbească la Bucureşti pentru mine, dar din păcate fără nicu-un rezultat; a ridicat din umeri neputincioasă, nu se poate face nimic conform răspunsului primit de la centrală.

Nu există negociere, e clar că nu pot să rezolv problema cu sume mici de bani, banca vrea totul, sau executare silită, cu toate ameninţările de rigoare: plata integrală a creditului, inclusiv dobânzi, penalităţi, penalităţi la penalităţi, plata cheltuielilor cu executarea silită.... etc. Banca nu simte nici-o vină, nici-o responsabilitate pentru situaţia creată; vinovaţii suntem doar noi. Trimit un mesaj

Guvernului României, primesc răspuns cred că după două săptămâni, că au luat la cunoştinţă de situaţia noastră şi urmează să fie înaintat mesajul Protecţiei consumatorului, dar de-atunci.... nimic, nici-un răspuns, nici-o rezolvare.

Acolo în Cipru muncitorii nu primesc decât câteva zeci de euro pentru hrană, iar salarii deloc. Degeaba a încearcat soţul să-i explice situaţia noastră patronului cipriot Yanis, nu l-a impresionat deloc şi deci în consecinţă..... nu ştim ce vom face. Abia prin octombrie, reuşeşte să scoată o sumă de bani de la patron, nicidecum salariul promis, îmi trimite în ţară, dar reuşesc să plătesc doar o parte din restanţă. Banca mă sună neîncetat, le explic că soţul e deja plecat în Cipru, mai durează o perioadă până intră în normalitate şi vom începe să plătim; au pretenţia ca soţul să-i sune la bancă din străinătate, deşi eu m-am oferit să le dau numărul de telefon din Cipru. Cât tupeu: el abia are bani de mâncare, poate e muritor de foame pe-acolo, abia are bani pentru o cartelă telefonică pentru mesaje, nicidecum pentru convorbiri, iar uriaşa corporaţie financiară X, nu-şi permite să dea un telefon în Cipru. Ameninţările curg continuu la telefon, stresul e mare presiunea asupra mea enormă, explicaţiile mele în zadar; mi se sugerează mereu să iau împrumut de la rude pentru plata restanţei. Fenomenal cum le merge mintea, oare eu de ce nu mam gândit la aşa ceva??? Simplu:

pentru că nu am înapoiat nici datoria existentă faţă de rude, cum să cer alţi bani? Şi cine-i înapoiază având în vedere situaţia fără ieşire. Banca prin reprezentanţii ei, nu ratează nici-o zi, dimineaţa, ori la prânz, ori seara uneori după ce adorm, sau de câteva ori pe zi, ca şi cum în decurs de vreo câteva ore găsesc miraculos vreo comoară, iar eu neserioasă, refuz să le plătesc; fac presiuni asupra mea, psihicul meu se clatină, devin nervoasă, observ că nu-mi mai pot îndeplini sarcinile de serviciu din acest motiv. În cele din urma mă decid să nu mai colaborez, chiar le sugerez să facă ce vor, le închid telefonul ori de cate ori încearcă să mă contacteze, chiar şi după alte telefoane, altfel clachez, nu voi mai fi capabilă nici de copil şi nici de serviciu.

Încep să caut informaţii pe internet referitoare la criza economică recent declanşată, citesc articole de ziar on-line referitoare la economie, legi, bănci, condiţii de creditare, situaţii asemănătoare cu a noastră, cam tot ce are legătură cu situaţia în care am ajuns noi şi aflu lucruri uimitoare.

„Criza subprime (credite ipotecare cu risc ridicat) a afectat foarte mult economia americană şi a avut şi are în continuare repercursiuni şi asupra pieţelor financiare din toată lumea, inclusiv cea românească”. Creditele ipotecare subprime, sunt consecinţa creditării iresponsabile din partea băncilor. Caut condiţii de creditare şi descoper că în cazul nostru au fost drastic încălcate; acum aflu şi eu pentru prima dată de coşul de subzistenţă pentru fiecare membru al familiei care se ia în calcul la acordarea creditului: se scad din venitul net al familiei atât cheltuielile cu facturile, cheltuielile cu coşul de subzistenţă pentru fiecare membru de famile în parte, însemnând cam aproximativ 245 lei pentru fiecare, iar din suma rămasă gradul de îndatorare nu trebuie să depăşească 70%, grad de îndatorare care a fost mărit cu puţin timp înainte de declanşarea crizei financiare, oare nu se ştia? Se ştia foarte bine, dar nu s-a dorit evitarea dezastrului. În

privinţa facturilor, doamnele binevoitoare nu au cerut decât factura la curent a socrilor de la ţară în valoare de aproximativ 50 lei, alte facturi nu au existat şi nici noi nu am ştiut toate aceste lucruri. Acum înţeleg de ce doamnele ne-au făcut „favoarea” de a omite existenţa fiicei noastre în dosarul de creditare. Rata lunară ar fi fost mai mică, dar nu ne-am mai fi încadrat ca şi criterii de creditare, iar ei erau disperaţi după cota de piaţă, după target de vânzări. Istoricul de creditare lipseşte cu desăvârşire, valoarea locuinţei este umflată artificial la aproape 45.000 euro, numai să ne încadrăm, fapt ce mă miră cum de le-au dat scoring favorabil creditării în programul lor pe calculator cu atâtea date defavorabile, atâtea lipsuri, cu un grad de îndatorare maxim de 70%, în condiţiile în care gradul maxim de îndatorare este permis numai în cazul unui istoric de creditare bun al împrumutatului; ori în cazul soţului nu era nici bun nici rău, ci lipsea cu desăvârşire. Citind în continuare pe internet articole on-line de tot felul, găsesc răspunsul: programul de scoring poate fi manipulat manual dacă nu dă scoringul dorit. Deci creditul nostru se încadra cu succes în categoria creditelor subprime.

În SUA la o anumită perioadă de la declanşarea crizei creditelor ipotecare subprime, aproximativ 2-3 ani, s-au format comisii la nivel naţional pentru anchetarea dosarelelor de creditare cu risc maxim şi s-a constatat că o mare parte din clienţi, debitori au fost minţiţi că se pot încadra pentru creditele respective şi prinşi în sistemul bancar prin înşelătorie. Persoanele înşelate au fost despăgubite, e drept cu sume mici având în vedere pierderile suferite, de 2.000- 3.000 dolari. Vă întrebaţi de ce vor bancherii să ne prindă în sistemul financiar bancar şi în condiţiile în care nu ne încadrăm pentru credit; pentru că din sistemul financiar bancar nu se iese decât ca şi din mafie: cu picioarele înainte. Fie că debitorul se sinucide sau moare de stres, supărare, fie că rămâne dator băncii pe tot restul vieţii după executarea locuinţei, sau chiar şi urmaşii acestuia pot rămâne datori poate şi ei tot

restul vieţii. Citesc un articol on-line despre un american de profesie şofer de tir, care cu mulţi ani în urmă a contractat un credit ipotecar pentru el şi familia lui, de-alungul anilor a refinanţat creditul la alte bănci, iar după 22 de ani de plată a ratelor lunare şi a noilor dobânzi adăugate, pierde şi toată suma plătită, pierde şi imobilul, asta în ţara tuturor posibilităţilor. Noi nu ne permitem o refinanţare din lipsă de alte garanţii şi nici nu cred ca ar fi înţelept pentru că nu facem altceva decât să prelungim agonia. Într-un alt articol citesc că băncile, nu neapărat în ţara noastră, în cazul unei bănuieli de posibilă declanşare a unei crize economice, îşi rezervă dreptul ca să execute silit clientul bun platnic, de teamă să nu cumva să-i scadă valoarea garanţiei, iar acesta să intre în imposibilitate de plată. Prin cunoştinţe, care la rândul lor au rude sau cunoştinţe în cadrul diverselor bănci, încerc să aflu cum se comportă banca în situaţia noastră; mi se confirmă cumva cele citite de mine anterior: nu avem nici-o şansă să păstrăm locuinţa, nu e decât problemă de timp sa fim evacuaţi. Dacă mai suntem lăsaţi o perioadă de timp să locuim în garanţia băncii este doar pentru a mai scoate o sumă de bani de pe urma noastră. Înţelegere din partea băncii nu există, negociere nu există, vreo modalitate de comunicare nu există; ajung la concluzia că plătim degeaba sume mici de bani, tot ca rău-platnici suntem catalogaţi, etichetaţi, îmi chinui copilul degeaba, eforturile noastre nu sunt apreciate. Aşa că mă întorc brusc la 180 grade, mă hotărăsc să nu mai plătesc deloc, să putem plăti şi celelalte datorii, să încerc să reduc pierderile. Caut să mă informez din punct de vedere legal cum vor decurge lucrurile, caut să văd ce prevăd legile noastre în situaţii de genul ăsta. Deci mă hotărăsc să lupt împotriva sistemului bancar, fără resurse financiare, eu un nimeni, un fir de praf pe pantofii marilor corporatişti financiari. La vremea respectivă nici nu ştiam cu cine mă pun, eram la nivel de abecedar în ceea ce priveşte informaţiile financiarbancare. Multe informaţii esenţiale am aflat dar în timp, ceea ce

presupune dezvăluirea lor la momentul potrivit.

Între timp patronul Yanis care-şi plasa forţă de muncă, îl plasează pe soţul meu la un alt patron cu un restaurant, cred că mai mult să scape de insistenţele lui. Aici patronul refuză să-l plătească mai mult de 150 euro lunar sub pretext că primeşte hrană şi cazare. În luna decembrie a anului 2009 primesc un mesaj devastator: a fost muşcat de un şarpe veninos şi a fost spitalizat de urgenţă; se zbate între viaţă şi moarte, primele 24 de ore sunt critice. Medicii se învârt pe lângă el studiind piciorul, vor să i-l amputeze, să-i salveze viaţa; îi cere să mişte degetele de la piciorul înveninat şi reuşeşte: „ No problem”, spun medicii şi scapă cu piciorul întreg. Lansez un anunţ umanitar pe sit-ul românilor din Cipru, să meargă concetăţeni de-ai noştrii la el la spital pentru a-l ajuta. Se pare că a dat roade, răspund mai mulţi români cu diverse informaţii utile, iar unul dintre ei răspunde oarecum mai târziu, dar îl ajută, îi încarcă telefonul să putem comunica şi îl ajută să se întoarcă în ţară.

Întors în ţară şi bolnav şi fără bani şi într-o stare de depresie accentuată, îl sună numaidecât cei de la bancă; îi sugerez să închidă, nu o să ajungă la nici-o înţelegere cu ei, ştiu din proprie experienţă. Se încăpăţânează, vrea să fie amabil, de bună credinţă, să explice situaţia creată. Ce iluzie, trebuie să nu înţelegi deloc politica băncii X să crezi aşa ceva. Discuţia a degenerat în ceartă şi în cele din urmă în ţipete efectiv la telefon şi de o parte şi de alta. Îl sună câteva zile la rând, până când soţul se hotărăşte să schimbe numărul de telefon.

Merge cu actele de externare la medicul de familie care nu are ce tratament să-i recomande, decât terapie pentru recuperare şi un repaus de cel puţin o jumătate de an. Cum bani nu am avut pentru recuperare, nu a rămas decât perioada pentru repaus.

În vara anului 2010 se angajează la o firmă în ţară şi câştigă destul de bine astfel încât economisind bani şi cu ceva prime primite, într-un an de zile reuşim să ne plătim o

mare parte a datoriilor către persoane fizice. Nu mai aveam chiar mult să le terminăm, dar banca nerăbdătoare să pună gheara pe veniturile noastre, instiue poprire pe salariul soţului. Am insistat ca la angajare să ceară salariul numerar, altfel ar fi blocat contul de salarii şi ar fi luat tot salariul, mulţi au păţit-o. Se prefac că nu ştiu destinaţia contului şi în loc să oprească 1/3 din venitul debitorului cum este legal, trag toţi banii din cont. Nici nu-şi închipuie băncile ce susţinători aprigi aveau la vremea respectivă în rândurile oamenilor fără experienţa creditării, fie că erau colegi, fie că lucrau la personal. Oamenii care nu cunosc sistemul bancar au tendinţa de ai privi pe cei cu restanţe la bănci cu dispreţ şi dezaprobare vizavi de atitudinea debitorului faţă de bancă. Nu concep ca o instituţie financiar bancară să fie neserioasă, e clar că-i vina împrumutatului că nu vrea să dea banii înapoi. Nici nu-şi închipuie băncile de câtă credibilitate s-au bucurat la vremea respectivă din partea cetăţenilor de rând, acum această credibilitate se cam clatină şi la cei mai înverşunaţi cândva susţinători ai sistemului bancar, capitalul de încredere al băncilor se deteriorează văzând cu ochii, dar băncile nu par a fi îngrijorate.

Ca urmare soţul îşi dă demisia şi pleacă în Cehia unde nu face mare lucru, pentru că salariile le încasează intermediari care le dau cât vor angajaţilor. Nu stă decât câteva luni şi vine în ţară de sărbători, prilej cu care ne cumpărăm şi noi două şifoniere mari, deoarece de când ne-am mutat în garsonieră, nu avem şifonier, s-a stricat înainte să ne mutăm în garsoniera ipotecată. Ne-am chinuit cu un stativ şi cutii de carton.

Prin febroarie pleacă iar în Cipru convins fiind că nu mai ajunge la aceeaşi firmă, tot cu comision impus în avans şi cheltuieli de drum suportate personal. Ajunge într-adevăr la altă firmă, dar după câteva zile are surpiza să constate că tot Yanis este patron şi acolo; şi de data asta a fost un eşec total. Este nevoit să plece cu un concetăţean de-acolo să-şi caute de lucru în altă parte, rătăcind la

întâmplare, în căutarea unui loc de muncă.

3. Evacuarea silită

Între timp primesc telefoane cu ameninţări cu executarea silită şi că va urma vizita executorului bancar la domiciliu. Am fost minţiţi de-atâtea ori că nu mai ştim care e graniţa dintre adevăr şi minciună. În febroarie mă sună o persoană sămi spună că e noul proprietar al locuinţei noastre. Găsesc în cutia poştală hârtii referitoare la licitaţie, iar într-una din zile în luna martie, sunt sunată din nou să mi se spună data evacuării şi că vom fi daţi afară cu poliţia, jandarmeria. Fiind la serviciu trimit fiica să se intereseze la Financiar dacă mai figurăm ca proprietari şi într-adevăr la Financiar figura o altă persoană ca proprietar.

Mă învoiesc de la serviciu, merg la judecătorie şi fac o cerere de contestaţie la executare, cum m-am priceput, fără avocat, a doua zi urmând evacuarea silită.

Vorbesc cu fiica, o pun în temă; e tăcută rezervată, nu ştie ce să spună, nu are o părere. Seara intru în cadă şi deja ştiu că e ultima baie aici în locuinţă, ştiu că nu o vom mai vedea niciodată, studiez fiecare detaliu din cameră, ca şi cum atunci o vizionam pentru prima dată; nu ştiu ce e în mintea şi sufletul fiicei mele, nu îndrăznesc să abordez mai mult subiectul. Somnul e agitat, nu am dormit nici noaptea precedentă, mă gândesc ce fel de persoană este executorul bancar, nu că aş fi dornică să îl văd, mă gândesc cât de convins este acesta că procedează corect. E inutil, oricum nimic nu-l tulbură din moment ce poate face asa ceva. Se crapă de ziuă, soarele se revarsă pe singurul geam al garsonierei de numai 20 metri pătraţi. E o dimineaţă frumoasă de martie, am tendinţa de a mai lenevi puţin în pat, ochii îmi sunt roşii de oboseală, dar.... urmează.... nu ştiu nici eu ce. Fiica se trezeşte, pleacă la facultate ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic; nu o condamn, nu am nici-o pretenţie la ea, eu port vina cea mai mare, eu am insistat mai mult pentru creditul ăsta ipotecar dezastruos, ea doar suportă consecinţele prostiei mele. Mă îmbrac şi mă aşez

pe canapea, fixez spaţiul liber dintre cele două şifoniere deasupra televizolrului, rămân nemişcată o perioadă incapabilă să gândesc ceva. Mă ridic în cele din urmă, ies din garsonieră, încui uşa, mă apropii de balustrada balconului comun cu geanta pe umăr, verific ceasul, se pare că se apropie ora la care am fost anunţată pentru evacuare: 9,15. Urmăresc cu atenţie tot ce se apropie de bloc; femeia de serviciu se apropie de mine pe balcon purtând o conversaţie banală. Se pare că a trecut puţin de ora cu pricina, îmi dă speranţe, nu cumva este o alarmă falsă? Dar vai, tocmai în momentul următor se apropie şi staţionează o maşină a jandarmeriei şi..... coboară atâţia jandarmi înarmaţi din tălpi până în dinţi, că nu reuşesc să-i înumăr şi nu se mai termină, mă mir unde au încăput atâţia. Am simţit că mă taie nevoile instantaneu, femeia de serviciu s-a speriat teribil, întrebându-mă:

— Aoleu vecină, ce s-a întâmplat de vin atâţia jandarmi, oare unde merg?

— La mine, am răspuns eu oarecum liniştită.

— Aoleu vecină, ce-ai făcut?

— N-am plătit creditul, am răspuns sec, apoi nu ştiu cum a dispărut de lângă mine, n-am observat.

Între timp mulţimea de jandarmi ajung pe palier împreună cu o executoare judecătorească şi un domn, care era împuternicitul prin notariat al actualei proprietare. Ciudat, proprietara n-am cunoscut-o niciodată nici ca fizic şi nici vocea nu i-am auzit-o niciodată la telefon, dar ce mai contează acum. Doamna executor judecătoresc se prezintă, domnul împuternicit vine pregătit cu saci şi muncitori pentru evacuare. Vorbesc cu jandarmii, reproşându-le într-un fel:

— Bine domnule, pentru ce sunteţi dumneavoastră pregătiţi, instruiţi, să veniţi în sprijinul populaţiei sau împotriva concetăţenilor dumneavoastră? Par încurcaţi, îşi dau seama de ridicolul situaţiei, cărţile sunt făcute mai sus, ei doar se conformează. Marile corporaţii financiare străine şi-au aranjat toate ploile de jos până sus şi de sus

până jos. Dacă refuză să se conformeze îşi pierd serviciul. Mi se explică prezenţa jandarmeriei ca fiind necesară pentru siguranţa executorului judecătoresc, nu ştiu nici ei ce găsesc la faţa locului. Ce ruşinos, sunt înalţi, voinici, dacă ridic capul să-i privesc, îmi pică pălăria pe spate. Parcă au venit înarmaţi până-n dinţi să captureze trupa lui Ben Laden, nu să arunce în stradă două fiinţe neajutorate.

Cândva în primele zile după revoluţia din 1989, se scanda pe străzi: „Armata e cu noi!" Oare când vom putea să strigăm şi: „Jandarmeria e cu noi!" Jandarmii în această situaţie, nu reprezintă decât „anticorpii" ţării ameţiţi, derutaţi, sedaţi, care nu mai ştiu împotriva cui să lupte, atacă „celulele sănătoase" ale societăţii, lăsând să le scape „celulele canceroase" ale societăţii.

Îl privesc în ochi, nu în cele din urmă şi pe împuternicit, căruia i se face

„dreptate":

— Dumneata sigur eşti om? Vreau să spun mai multe dar nu are sens, le descui uşa, studiază locuinţa şi începe evacuarea. Pun în saci cărţi, lucruri, le scoatem pe palier; doamna executor judecătoresc pare oarecum de treabă, e interesată de anumite cărţi, poartă discuţii cu mine absolut natural, n-o tulbură nimic în a-şi duce la îndeplinire sarcina pentru care a venit, se pare că ştie cam cum stau lucrurile şi cu băncile şi cu creditele, chiar îmi dă unele sfaturi utile. Muncitorii scot frigiderul înclinat,...ah, am uitat de ciorbă, se prelinge pe scări. Lucrurile sunt scoase relativ repede, între timp ajunge şi fiica mea „acasă". Şeful jandarmilor îmi spune că şi un jandarm de-al lor a fost evacuat silit, ca şi cum asta ar fi trebuit să mă consoleze, evacuarea nefiind decât absolut ceva normal. În timp ce este întocmit procesul verbal de evacuare, fiica mea îl abordează pe împuternicit:

— Aveţi familie, aveţi copii?

Pare încurcat, răspunde afirmativ, pare oarecum de treabă, atunci de ce se întâmplă toate astea, de ce se pretează la aşa ceva?

— Nu aveţi unde să locuiţi, întreabă iarăşi fiica mea cu oarece mirare şi mâhnire în glas.

Nu răspunde, rămâne blocat. Mai acidă şi mai răutăcioasă am fost eu, dar după atâta timp nu sunt mândră de atitudinea mea de-atunci, comportarea mea mă descalifică, poate nu ştiu eu în ce context a venit acolo. Mi-a creat impresia de la început că nu e decât un personaj scos în faţă, să facă treaba murdară a băncii, un executant; mi-ar plăcea să cred totuşi că nu suntem o ţară de executanţi, mi-ar plăcea să cred că mai şi gândim, nu doar executăm ordinele mecanic precum roboţii. Trebuia evacuată cumva garsoniera pe orice nume, ulterior urmând să vândă imobilul.

Evacuarea fiind terminată, pleacă întreaga echipă, în urma lor rămân doar eu şi fiica mea. Convin cu ea ca eu să merg să caut cu chirie, ea să rămână lângă lucruri; între timp apare un prieten, un coleg de-al ei şi rămâne cu ea să-i ţină companie; mă bucur că nu rămâne singură.

Caut cu chirie într-un cartier de case, având în vedere că sunt singură doar cu salariul meu, nu-mi permit o chirie la preţul pieţei. Prin inermediul firmelor imobiliare, mă costă prea mult, aşa că merg din poartă în poartă şi întreb. Orele trec, colind străzile la întâmplare, comunic cu soţul meu prin mesaje. Încearcă să mă încurajeze, să-mi ridice moralul, deşi nici el nu stă prea bine; nu şi-a găsit de lucru, nu are bani nici să se întoarcă în ţară, înoptează cu colegul lui pe cartoane pe lângă diverse clădiri, iar în cel mai bun caz în case părăsite. Un preot, să scape de ei de lângă biserică, le-a udat cimentul cu furtunul cu apă să nu mai aibă unde să-şi întindă cartoanele.

Mă cuprinde disperarea, orele trec, seara se apropie, nu primesc răspunsuri afimative pentru închiriere, ori sunt camerele mobilate, ori nu au pentru închiriere. Nu mai rezist, lacrimile-mi curg din ochii deja înroşiţi, îmi şterg repede obrajii, nu vreau să mă vadă oamenii pe stradă, mă strâmb să mă pot abţine, dar nu reuşesc mai mult de

câteva secunde, lacrimile ţâşnesc şiroaie pe obrajii mei, independent de voinţa mea. Rareori plâng, doar să fie situaţia prea delicată. Partea bună a lucrurilor este că fiica mea nu e lângă mine să mă vadă, trebuie să fiu tare, altfel cum pot să-i ridic moralul ei?

În sfârşit, găsesc o casă nelocuită, preţul e cam mare pentru felul în care arată. Este veche nerenovată, cu găuri mari de şoareci pe lângă bagheta de pe duşumea, deşi nu şi-au făcut simţită prezenţa, miroase urât, semimobilată cu lucruri puţine vechi şi roase de vreme, iar proprietara, o bătrânică tare pretenţioasă. Dar ce contează, e bine că am găsit şi-aşa, avem un spaţiu de refugiu, cel puţin temporar. Deasemenea şi fiica mea se bucură că am găsit şi-aşa, înlemnise de frig lângă lucruri. Până la miezul nopţii, reuşim să cărăm lucrurile, dar.... surpriză: şifonierele nu încap în casă, sunt prea înalte, iar intrarea prea joasă şi în formă de L; măcar noi putem să înoptăm în casă, şifonierele rămân afară. Noaptea e deosebit de friguroasă, e totuşi martie, ne îmbrăcăm gros cu halate groase pe noi, cu căciuli pe cap, adormim destul de repede, după o zi de foame, de frig, de efort fizic sporit. Prima noapte de după evacuare, a trecut cu bine, nu ştim ce va urma.

După douătrei zile vin ploile, încercăm în zadar să protejăm şifonierele cu folie, placi de azbociment găsite prin curte, vântul le zboară, lăsându-le total expuse intemperiilor de primăvară. Tot după două treizile bătrânica proprietară, se supară pe noi, n-am înţeles prea bine motivele, printre altele se leagă de şifoniere, ne pune în vedere să ne mutăm. Aşa că încep să caut iar, tot la case prin cartier, dar mult mai relaxată, în voie, astfel că după două săptămâni găsesc să ne mutăm mai bine din anumite puncte de vedere şi mai puţin bine din alte puncte de vedere. E acceptabil, nu perfect, dar având în vedere situaţia deloc strălucită a noastră, e bine şi aşa. Deşi luna nu s-a încheiat, proprietara, pe lângă faptul că nu are nici-un gând să ne înapoieze banii pe jumătatea de lună, are pretenţii să-i plătim şi mai mult. Duc ceva muncă de

lămurire cu ea să o conving că nu iese în pierdere, dar reuşesc.

Se vorbeşte adesea despre noi românii că ne obsedează ideea proprietăţii şi eu consider că nu-i deloc aşa. Într-una din emisiuni la televizor, prezentatorul acuză lipsa de mobilitate a românului în privinţa serviciului, cât şi dorinţa noastră a românilor de a avea locuita proprietate personală. Noi trăim într-o ţară unde salariile sunt foarte mici, iar chiriile foarte mari de ordinul sutelor de euro pentru o locuinţă cât de cât decentă şi nici măcar aşa nu avem siguranţa zilei de mâine, proprietarul poate decide oricând să vândă locuinţa, sau să o închirieze cu un preţ mai mare. Locuinţe sociale sunt foarte puţine şi nu se pot obţine decât prin relaţii şi şpăgi mari, mai ales pentru locuinţe ANL. Oamenii de la sate unde nu au posibilitatea unui serviciu, nu se pot orienta întotdeauna către oraşe, având în vedere că naveta e prea scumpă, iar chiria deasemenea. Iar noi din dorinţa de a ne rezolva problema locuinţei, ne îngropăm şi mai mult, ne facem rost şi de alte probleme. Băncile au profitat din plin de situaţia existentă şi tare mă tem să nu fie cu complicitatea statului. Ne-ar fi convenit să închiriem apartamente de la stat, dacă nu pe preţuri modice, măcar pe preţuri rezonabile, dar aşa ceva nu există.

Între timp soţul găseşte de lucru cu ziua, strânge banii de drum şi se întoarce

„acasă”, dacă pot să mă mai exprim aşa. Merge să plătească consumul de curent pentru garsoniera pe care tocmai am eliberat-o, dar surpriză: figurează ca nume, nici proprietara din procesul de licitaţie, nici împuternicitul acesteia, ci o cu totul altă persoană, ce mă face să cred că bănuiala mea iniţială se confirmă: adevărata vânzare a avut loc după evacuare. Merg eu la financiar, explic despre ce e vorba, iar o doamnă amabilă mă lămureşte: garsoniera s-a vândut de două ori în două luni. A auzit vestul sălbatic de faimoasa noastră garsonieră şi s-au călcat pe picioare care s-o cumpere; în sfârşit, încurcate

sunt căile domnului.

M-am gândit de multe ori, ce fel de oameni sunt cei care lucrează la bancă şi acceptă să-şi chinuie, să-şi terorizeze confraţii, concetăţenii, să-i execute silit fără nici-un resentiment, mai ales că ei sunt primii care cunosc practicile băncilor, ale acţionarilor mai bine spus, au cunoştinţă de toate înşelătoriile la care au fost supuşi, au cunoştinţă de multe ilegalităţi din interiorul băncii. Oare din ce familii provin, în ce mediu au crescut, s-au format, s-au educat, ce părinţi le acceptă şi le aprobă această modalitate de a câştiga bani şi în final cum arată părinţii acestui executor bancar care a demarat procedura executării silite. „ Ai grijă ce-ţi doreşti că s-ar putea să se îndeplinească”. Nu am cunoscut părinţii acestui executor bancar, în schimb am cunoscut părinţii unui alt lucrător bancar chiar cu funcţie mai înaltă; sunt reci, rigizi, dispreţuitori la adresa multora din jurul lor, înjură frecvent, acuză frecvent, judecă frecvent, chiar dacă uneori încearcă să pară oameni cumsecade şi normali. Cred că încep să înţeleg; deşi nu-l îndeamnă direct să comită asemenea fapte, însă de mic copil i-au cultivat dispreţul faţă de oameni prin comportamentul lor, aşa că nu i-a venit greu să execute ordinele angajatorului, al şefilor lui, pentru el asemenea situaţii reprezintă starea de normalitate, nu este decât uşor manipulabil de către cei care-l plătesc.

Mai mult, este instruit să creadă că asta-i normalitatea, este convins să creadă că nu are nici-o vină pentru faptul că a minţit, că a înşelat, vinovat este doar cel ce se înşeală, de ce n-a fost atent! Au un soi de ignoranţă şi tupeu, se consideră ca făcând parte din casta superioară, iar dacă-i spui problemele pe care ţi le-a creat, te şi umileşte: „Cum ai putut tu o persoană cu studii superioare să te înşeli în aşa măsură?. Oricum nu poţi face nimic, banca este acoperită legal în toate privinţele”. Noţiunile pe care le înveţi într-o facultate nu au tangenţe cu produsele financiarbancare şi chiar şi ASE-ul dacă îl

termini, nu te învaţă ilegalităţile şi infracţiunile ce pot fi comise într-o bancă, astea le înveţi fie ca angajat, fie ca debitor pe pielea ta.

4. Un fond genetic sănătos

Aici aş dezvolta mai mult subiectul; datorită educaţiei precare ca popor, suntem uşor de cucerit; a nu se confunda educaţia cu pregătirea. Educaţia o primim în familie, iar pregătirea profesională, la şcoală. O persoană poate fi pregătită profesional, dar needucată.

Dacă invadatorii ne atacă frontal, direct, printr-un război să spunem, noi românii luăm atitudine, punem în mişcare şi în acţiune un sistem de apărare, forţe de apărare a ţării, facem front comun, ne solidarizăm, ieşim din confortul zilnic să ne apărăm ţara, neamul, ne aşezăm în cerc, spate în spate, luptăm şi ne apărăm. Dar ce ne facem dacă invadatorii vin sub formă de binefăcători, de investitori, de salvatori, creează locuri de muncă, capacitatea noastră de discernământ nu funcţionează în aceste situaţii fără o educaţie solidă din familie, în primul rând. Şi trebuie să recunoaştem că suntem în plin război economic, un război subtil, mult mai periculos decât cel frontal, în care suntem bătuţi cu propriile noastre arme, adică cu ajutorul propriilor noştrii cetăţeni, deficitari ca spirit civic, compasiune faţă de semeni. Repede intră în cercul nostru, ne dezbină, ne cuceresc şi ne stăpânesc. Marile corporaţii străine din multe domenii, nu ar fi reuşit să ne distrugă industria, economia, să ne determine să ne vindem pe nimic punctele strategice ale ţării, nu ar fi reuşit marile corporaţii financiare străine să ne îndatoreze şi să ne înrobească în aşa măsură, dacă nu aveam noi, concetăţenii noştrii dispuşi să ne vândă pe sume mai mici sau mai mari. Aceşti invadatori profită de predispoziţia spre corupţie, şpagă, profită de sărăcia noastră, de lipsa noastră de discernământ, uneori de disperarea noastră de a avea un loc de muncă, se infiltrează printre noi, ne întorc unii împotriva celorlalţi şi iată că ajungem să lucrăm în beneficiul lor, în detrimentul ţării şi împotriva confraţilor

noştrii, ajungem să-i spunem binelui rău şi răului bine.

Sămânţa oricărei plante, conţine în interiorul ei informaţia a tot ceea ce trebuie să devină planta la maturitate: un copac roditor, o floare superbă, înmiresmată,... şi tot aşa. La fel şi prima celulă, înainte de a se divide, din care se formează viitorul nou născut, conţine toată informaţia a ceea ce va fi persoana respectivă la vârsta maturităţii depline, conţine idealul creatorului, numai că dacă fătul se naşte cu malformaţii sau boli, sau cu un caracter de o moralitate îndoielnică, asta se datorează gândurilor negative, greşelilor (sau în termeni religioşi, păcatelor), mentalităţilor în care părinţii, bunicii, strămoşii lui au picat de-alungul generaţiilor. Informaţia conţinută în ADN, poate suferi modificări pe parcursul vieţii unui om şi în sens negativ şi în sens pozitv, depinde de modul nostru de înţelegere şi în consecinţă de faptele noastre, de acţiunile noastre, de obiceiurile noastre mai bune sau mai puţin bune pe care ni le formăm de-alungul unei vieţi; conform unei zicale în popor, oamenii se exprimă referitor la un obicei:”i-a intrat în sânge” şi asta nu la modul figurativ, ci la propriu. Totalitatea genelor responsabile de o multitudine de proprietăţi fizice şi morale ale individului reprezintă fondul genetic al acestuia, zestrea genetică a acestuia. Conform unui om de ştiinţă, în ADN-ul nostru avem toate tipurile de gene responsabile atât de proprietăţi pozitive, cât şi negative, unele fiind activate, altele fiind neactivate. Dacă ne cultivăm compasiunea pentru oameni, se activează gena responsabilă pentru aşa ceva, dacă ne cultivăm ura, deasemenea se activează gena în cauză, de unde şi zicala „suntem ceea ce gândim, suntem suma gândurilor noastre”. Un obicei urât pe care ni-l formăm şi-l cultivăm cu insistenţă, schimbă informaţia ADN-ului, sau altfel spus este activată gena cu pricina. Iarăşi dacă conştientizăm un anumit obicei urât în viaţa noastră, sau conştientizăm un caracter mai puţin bun, care nu ne face cinste, ne stă în putere să corectăm informaţia din ADN. Nu e suficientă

conştientizarea, e nevoie de dorinţa de a scăpa de problema respectivă, de voinţă şi perseverenţă; desigur aşa ceva nu se poate schimba peste noapte. De exemplu o persoană care conştientizează că se aprinde prea uşor şi iscă ceartă cu orice ocazie, deci este nervoasă, deşi îşi propune să se schimbe să se calmeze, frecvent se irită uşor, se enervează uşor, dar tot deatâtea ori îşi aduce aminte de propunerea sau decizia de a fi calmă. În prima fază reuşeşte să răărească situaţiile de acest fel, până când îi iese din obişnuinţă, astfel „ia ieşit din sânge” sau a dezactivat gena vinovată de acest comportament. Deci fondul nostru genetic putem să-l îmbunătăţim, sau să-l deteriorăm, depinde ce ne alegem; partea bună a lucrurilor este că deteriorarea fondului genetic, nu este ireversibilă, stă în puterea noastră să-l corectăm; dar cum? Prin educaţie în familie, la şcoală, în societate; trebuie să conştientizăm că faptele noastre se răsfrâng asupra zestrei genetice pe care vrem, nu vrem o transmitem urmaşilor noştrii. Dacă observaţi, nu este suficientă numai educaţia, ci şi autoeducaţia; părinţii noştrii poate au ştiut unele lucruri să ne înveţe, sau poate n-au ştiut, noi trebuie să fim autodidacţi. De multe ori auzim în preajma noastră: „e un nenorocit ca tac’su” sau

„ nobleţea a moştenit-o de la părinţi”. Părintele Arsenie Boca spunea într-una din scrierile lui că oamenii se văitau că nu au preoţi buni, cinstiţi, cu har, iar preotul le răspundea: „faceţi copii, creşteţii în credinţă, moralitate şi veţi avea preoţi aşa cum vă doriţi”.

Tot aşa ar trebui să procedăm şi noi dacă vrem să avem la conducerea ţării, printre aleşii noştrii, printre oficialii instituţiilor de stat, oameni de caracter, oameni responsabili, oameni care să facă cinste acestei ţări. Suntem adesea tentaţi să criticăm pe cei care ne conduc şi poate pe bună dreptate, dar uităm că de fapt ei sunt oglinda noastră, aşa suntem noi, sau foarte mulţi dintre noi. Noi căutăm să ne

„descurcăm” (descurcăreală moştenită din

comunism) la nivelul nostru cu mici furtişaguri, înşelătorii, să profităm de orice, în favoarea noastră şi nu ne dăm seama de copiii noştrii că se formează şi ei la fel, dacă mai au şi ceva pregătire şi ajung în funcţii publice cheie, vă daţi seama ce se produce. De-aceea e imperios necesar să ne schimbăm cu toţii mentalităţile greşite, profund înrădăcinate în mintea noastră, e absolut necesar să ne îmbunătăţim fondul genetic, altfel nu avem ce să transmitem bun generaţiilor viitoare. Şi în scrierile religioase sunt prezentate noţiuni de genetică, dar la nivelul de înţelegere al oamenilor acelor vremuri: astfel se vorbeşte de seminţii stricate ale oamenilor, despre păcate ale oamenilor, care au repercursiuni de-a lungul a câtorva generaţii, blesteme până la al şaptelea neam, sau până la al noulea neam. Pocăinţa este echivalentul conştientizării şi recunoaşterii greşelii, precum şi dorinţa şi voinţa de a corecta, deci de a modifica informaţia din codul genetic. Numai aşa putem face faţă unui război economic, numai aşa ne putem salva ca ţară, popor, numai aşa ne putem recăpăta ţara înapoi, numai aşa putem evita ca această ţară să ajungă colonie. Dacă românii refuză să le facă treaba murdară a marilor corporaţii străine de tot felul, ei n-au cum să ne exploateze, nu vin ei personal să ne înşele pe fiecare în parte, ei au nevoie de slugi şi cum nu găsesc, pleacă cu coada între picioare.

Ar fi interesant de studiat comportamentul ţiganilor în şatră. Ei au o cultură a lor aparte, bazată pe valori proprii; femeile ţigănci cu fuste largi, sunt foarte apreciate în grupul lor dacă sunt cât se poate de „descurcăreţe”: ele asigură cele necesare traiului zilnic în comunitatea lor, prin furturi, înşelătorii de tot felul, ghicit în cărţi, în palmă. Deşi analfabete, cunosc foarte bine psihologia la nivel experimental şi instinctual, îşi aleg victimile după fizionomie, probabil după gesturi, după criterii numai de ele ştiute. În comunitatea lor, viitoarele neveste sunt alese în funcţie de aceste abilităţi suficient dezvoltate şi sunt foarte mândrii de caracterul lor, de realizările lor, atât

femeile cât şi bărbaţii. Şi bărbaţii sunt hoţi, excroci, dar parcă nu ating performanţele femeilor. Dacă încerci să faci afaceri cu ei, să cumperi obiecte de la ei, să apelezi la ei pentru diverse probleme, servicii, ai şanse mari să fii înşelat. După câteva episoade de genul acesta, eşti tentat să spui: „ gata am învăţat toate metodele lor, acum nu mă mai pot înşela”: greşit, total greşit. Şi dacă le-ai învăţa 100 de metode de înşelătorii, tot te păcălesc în continuare, mintea lor le stă numai acolo, între timp inventează altele noi şi te prind pe picior greşit dacă nu întotdeauna, de cele mai multe ori, întotdeuna vor fi cu un pas înaintea victimei, pentru că asta şi-au dorit să-şi cultive şi să-şi dezvolte de-alungul vieţii şi dealungul generaţiilor.

Făcând o paralelă între ei şi bancheri, mare diferenţă nu-i, se pare că şi bancherii funcţionează după aceleaşi principii. După ce ai fost înşelat o dată de ei, ar fi curaj nebunesc să mai apelezi a doua oară bazându-te pe cunoştinţele anterioare. Vor găsi noi modalităţi să strecoare prin contractele lor preconcepute, fraze ale lor, de altfel tare nevinovate, în banchereza ştiută numai de ei, după care să te şantajeze şi să te stoarcă cum numai ei ştiu, invocând veşnic: „Ai semnaaaaat!!!!!”. În spatele costumelor lor decente, se ascund adevărate maşinării de produs excrocherii de tot felul, de manipulări, de corupţie, numai acolo le stă mintea, numai aşa ceva inventează, cotizează unde trebuie şi se asigură de legi avantajoase lor. Dacă de ţigani te poţi plânge la poliţie, de bancheri nu ai cui te plânge, nici prin instanţe nu rezolvi mare lucru.

5. Prima contestaţie

Deoarece am specificat în cererea de contestaţie depusă, cerere scrisă de mână, evacuarea silită imediată, intră în regim de urgenţă, îi este dat termen scurt să se judece cât mai rapid, plătesc taxa de 194 lei, mă prezint la primul termen, mi se înmânează întâmpinarea depusă de bancă, urmând ca eu să o studiez şi să mă prezint la următorul termen. Mare lucru nu ştiam, încercam să-mi exercit dreptul de a contesta executarea silită „cu cântec”.

Din întâmpinarea depusă de bancă voi spicui câteva aspecte mai relevante: banca solicită admiterea excepţiei tardivităţii faţă de ultimul act de executare, admiterea excepţiei lipsei calităţii procesuale pasive a băncii X şi respingerea acţiunii în contradictoriu cu subscrisa ca fiind îndreptată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă şi în cele din urmă, respingerea cererii de chemare în judecată cu toate capetele, ca fiind neîntemeiată, precum şi constatarea lipsei culpei procesuale a băncii, neputând fi obligaţi la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul litigiu. Altfel tradus: am depus cererea de contestaţie prea târziu, ceea ce e perfect adevărat, dar la vremea respectivă nu am ştiut să fac o cerere de repunere în termen; *„întrucât imobilul care a constituit garanţie în favoarea băncii... a fost vândut la licitaţie şi adjudecat de... pentru suma de 10.500 euro....., calitatea contestatoarei faţă de bancă a încetat....., iar contestaţia la executare ar putea fi îndreptată împotriva actualului creditor, respectiv persoana care a adjudecat imobilul*."

Excepţional: păi dacă actualul creditor este adjudecătoarea, deduc eu că aceasta a cumpărat imobilul cu tot cu credit. Şi apoi cum să depun contestaţie împotriva unui adjudecător, când nu el m-a executat silit, nu el mi-a vândut imobilul, el doar a cumpărat imobilul scos de bancă la licitaţie; hai înţeleg că nu ştiu eu prea multe, dar argumentele băncii sfidează orice logică. Realizez „pregătirea juridică, temeinică a reprezentanţilor băncii", în condiţii normale, s-ar fi făcut de ruşine cu asemenea argument. Întâmpinarea conţine 5 pagini, în care este folosit limbajul de lemn specific băncii, acuzaţii la adresa noastră ca răuplatnici şi de asemenea şi nu în ultimul rând cât sunt ei de corecţi şi ce mult respectă legea, invocând articole precum: art. 373, art. 496, 497, art. 500, art. 504.

Banca X e tare corectă cu clienţii, numai că a avut neşansa să dea aici în România, numai peste debitori

români neserioşi, cam de ordinul zecilor de mii, sutelor de mii, poate de ordinul milioanelor, cu un grad de inteligenţă mult inferior bancherilor în cauză. Numai banca prin reprezentanţii ei, spune adevărul, restul, indiferent cât de mulţi ar fi, nu sunt decât neserioşi şi răuplatnici, ăsta da ghinion pentru bieţii bancheri.

În rândurile următoare, cu riscul de a mă repeta în anumite privinţe, voi ataşa singurul document explicativ pe care l-am depus la dosar, în afara cererii scrisă de mână şi în afara documentelor doveditoare în sprijinul celor afirmate de mine:

„ Domnule Preşedinte,

În primăvara anului 2008, am cerut informaţii unei sucursale a băncii X pentru contractarea unui credit, în vederea achiziţionării unei locuinţe. Am explicat doamnei ofiţer de credite xxxxxx, că am dori un credit pentru locuinţă pentru apartament cu 2 camere cât de mic, poate fi la periferia oraşului, mai ieftin, deoarece avem o fată destul de mare (*16 ani*) *care are nevoie de camera ei. Dacă nu ne încadrăm pentru aşa ceva, nu ţinem neapărat să luăm credit în orice condiţii. După o primă discuţie, ni s-a spus că ne încadrăm până la 50.000 euro.*

Ne-am mirat tare mult, deoarece am mai fost şi la alte bănci să întrebăm şi abia dacă ne încadram în jurul sumei de 20.000 euro, sau, nici nu au vrut să stea de vorbă cu noi, nu îneplineam absolut deloc condiţiile necesare, trebuia să ne dăm seama că ceva nu este în regulă. Cu toate acestea am început să căutăm un mic apartament în aşa fel încât din suma respectivă să ne ajungă şi pentru acte la notariat. Când am revenit la bancă, ni s-a spus că de fapt nu ne încadram decât pentru cel mult 36.000-36.500 euro. Deja intraţi în febra căutărilor, am uitat scopul iniţial pentru care venisem şi anume pentru apartament cu 2 camere şi am început să căutăm garsonieră să ne putem încadra în suma respectivă. Aici vreau să subliniez faptul că suma iniţială de 50.000 euro, nu a fost decât un pretext de a ne ţine agăţaţi şi de a ne

aduce unde vor ei, adică să ne determine să luăm un credit mai mic. Important pentru ei nu era să ne atingem noi scopul, ci să fim agăţaţi în sistemul bancar cu un credit indiferent care, asta am realizat după o anumită perioadă de timp după aprobarea creditului, că am fost manipulaţi de bancă; toate acestea fac parte din tehnicile de manipulare ale băncilor asupra potenţialilor împrumutaţi. Pentru cumpărarea unei garsoniere a fost nevoie de 2 credite: unul de nevoi personale, necesar pentru avans dat vânzătorului garsonierei, cât şi pentru avansul cerut pentru creditul ipotecar şi chiar creditul ipotecar. La cel de nevoi personale deşi am spus că avem un copil, nu ne-a luat în calcul aşa ceva şi nu ne-au cerut acte doveditoare a existenţei minorului. Poate rata lunară ar fi fost mai mică dacă luau în calcul şi subzistenţa minorului. Nu am căutat să ascundem existenţa fiicei noastre, nici nu aveam cum, având în vedere că figurează în actele statului la evidenţa populaţiei încă din 1991; un simplu telefon dat la primăria comunei în care am locuit şi le-ar fi răspuns direct fără consultarea actelor în prealabil, pentru că funcţionarii primăriei ne cunoşteau.

Ne-am înţeles cu banca pentru un credit de nevoi personale de 6.000 euro, dar când s-a aprobat, au tăiat din creditul de nevoi personale, astfel încât nu ne-ar mai fi ajuns pentru ce ne-am propus, fapt ce ne-a făcut să ne retragem. La insistenţele celor două doamne de la credit de nevoi personale şi credit ipotecar, că vor face derogare şi vor obţine suma cerută, am mers mai departe. După ce am achitat avansul pentru locuinţă, vânzătorului, ni s-a tăiat din creditul ipotecar sub pretext că blocul respectiv este construit în 1968. Pur şi simplu şi-au bătut joc de noi, neau aşteptat până am dat avansul pentru locuinţă şi ne-au tăiat din credit, ştiind foarte bine, că alţi bani nu aveam şi nu ne puteam descurca. Doamnele de la cele două tipuri de credite, ne-au sugerat să mergem la altă bancă să luăm un credit de nevoi personale, să acoperim suma lipsă, dar am refuzat categoric. La insistenţa celor doi soţi care ne

vindeau locuinţa, de a căuta şi a face rost de bani din alte surse, deoarece şi ei au dat avans la rândul lor pentru apartament, am împrumutat bani de la persoane fizice (*rude*). *Toate cele spuse de noi aici, nu pot fi confirmate decât de cei doi soţi, proprietari ai garsonierei, deoarece au traversat cu noi fiecare etapă acordării celor două credite, ei ştiind dinainte că există posibilitatea să nu ne aprobe toată suma cerută, ei trecând printr-o experienţă asemănătoare, dar nu au vrut să ne spună de teamă să nu ne retragem. Cu câteva zile înainte de a finaliza actele la notariat, ne întrebau în repetate rânduri dacă ne-au aprobat toată suma pentru creditul ipotecar, neştiind de ce insistă cu atâtea întrebări; de-asemenea ei ştiau şi faptul că am fost îndemnaţi să luăm credit de nevoi personale în aceeaşi lună de la altă bancă, pentru că nu va fi depistat noul credit decât luna următoare.*

M- am întrebat de ce banca ne-ar împinge în ilegalitate, ştiind că gradul nostru de îndatorare este deja destul de mare, iar dacă mergem la altă bancă care nu ştie de creditul nostru ipotecar, datorită gradului de îndatorare şi mai mare, vom intra în imposibilitate de plată chiar de la început. Oare ei nu urmăreau ca noi proaspăt debitori să putem achita cele două credite? Căutând pe internet am găsit un material scris de un profesor universitar în domeniu:

„ Există o serie de cauze generatoare de credite neperformante care sunt exclusiv din vina băncii;

1. O analiză greşită a situaţiei clientului

2. Încadrarea greşită în grupa de bonitate.”

Referitor la prima cauză aş face un comentariu mai amplu: Criza financiară de pe piaţa creditelor ipotecare cu grad mare de risc (*subprime*), *a început în SUA în 2006. Au fost acordate împrumuturi solicitanţilor cu un istoric al creditării precar, care în mod normal nu ar fi îndeplinit condiţiile necesare pentru acordarea unui credit ipotecar standard. Aici ne încadrăm şi noi; dacă analizaţi cărţile noastre de muncă, o să observaţi că de când am ieşit de pe*

băncile şcolii eu şi soţul meu, nu am reuşit să câştigăm o sumă atât de mare, cum banca avea să ne acorde (*cunoştinţe şi rude, deci neprofesionişti nu au vrut să creadă că am primit o sumă atât de mare sub forma unui credit*). *Nu am avut continuitate prea mare la locurile de muncă, am avut un istoric al creditării precar, având în vedere că înaintea acestui credit ipotecar, nu am avut decât un credit de nevoi personale care nu a depăşit 2.000 Ron pe care l-am şi achitat. Deşi banca are o serie de specialişti angajaţi, analişti financiari, economici etc., care ar fi trebuit să-şi dea seama că un asemenea credit în condiţiile date, nu poate fi aprobat, în condiţiile în care la câteva luni de la aprobarea creditului şi în ţara noastră a fost recunoscută oficial criza economică, deşi se vorbea în presă chiar din vară de aşa ceva.Aceştia ştiau foarte bine ce se întâmplă în SUA şi aveau surse de informaţii la care noi oamenii de rând nu avem acces sau cunoştinţă de ele. Ori din neprofesionalism, ori din dorinţa de vânzări cât mai multe de credite în orice condiţii, au fost încălcate normele bancare în acordarea de credite imobiliare, deşii unii solicitanţi au prezentat grad mare de risc. Aceste practici ale băncii mă face să cred că noi debitorii nu însemnăm nimic pentru ei; nu suntem oameni, fiinţe omeneşti, familii cu sentimentele şi dramele lor, nu reprezentăm altceva decât nişte numere de contracte de pe urma cărora nu au cum să piardă, având în vedere acoperirea legală prin contractele lor pline de clauze abuzive; probabil se gândesc că îşi recuperează sumele ba de la asigurări, ba prin vânzarea imobilelor, ba din popriri sau poate din toate. Nu contează că debitorului i s-a vândut iluzia unei locuinţe, îşi permit să se joace cu sentimentele, speranţele oamenilor de rând. Cerem ca aceşti specialişti să-şi asume răspunderea, riscul şi implicit pierderile, nu noi debitorii care nu avem pregătire în domeniul respectiv şi informaţiile necesare de care dispun angajaţii băncii; noi nu ştiam că vine criza, ei trebuiau să ştie.*

Solicitantul ia credit cât îi acordă banca, dar banca trebuie să ştie ce face şi cum se încadrează clientul.

Revin la materialul prezentat mai înainte:

„Pot apărea cauze încă din stadiul de analiză al dosarului de creditare depus de client: fiind vorba despre credibilitatea prea mare acordată de bancă clientului, sau despre lipsa de informaţii despre client. S-a constatat că există persoane care au contactat credite simultan la mai multe bănci fără a stârni atenţia ofiţerilor de credite. Nici nu aveau cum deoarece informaţiile cerute Centralei Riscurilor Bancare (CRB) şi Biroului de Credite referitoare la existenţa altor credite, au loc tot simultan, iar derularea unor simple aplicaţii de credite nu este luată în calcul. Astfel se omit informaţii esenţiale despre client fără a face fals în declaraţii, întrucât declaraţiile pe proprie răspundere cerute de bănci fac referire numai la credite aprobate şi nu la existenţa sau inexistenţa altor aplicaţii de credite la alte bănci. Nici ofiţerilor de credite nu li se poate reproşa nimic, întrucât şi-au făcut datoria verificând bazele de date ale CRB şi Biroului de Credit anterior aprobării împrumuturilor în cauză.”

Aşa se explică faptul că am fost îndemnaţi să mai luăm un credit de la altă bancă în aceeaşi lună, pentru că ei legal nu răspund în nici-un fel, iar eu ca debitor răspund personal pentru fapta făcută şi chiar dacă spun că cei de la bancă m-au îndemnat să fac aşa ceva, nu s-ar vedea decât ilegalitatea comisă de mine ca debitor, ei bazându-se de altfel şi pe imposibilitatea mea, ca debitor de a dovedi îndemnurile lor.

Ne-am trezit fără să vrem şi cu rate la bancă şi cu datorii către persoane fizice, tocmai ceea ce vroiam să evităm mai mult; era de dorit să avem datorii doar la bancă sau doar la persoane fizice, aşa că ne-am încurcat mai mult. Vreau aici să specific că tăierea creditului în aceste condiţii face parte tot din tehnicile lor de manipulare, de a da credit cât mai mic posibil cu aceleaşi beneficii pentru care banca le-ar avea, ca atunci când nu

ar fi tăiat deloc, sau altfel spus în termenii lor, au aprobat o sumă mai mică decât cea iniţială. Noi nu cunoaştem tehnicile lor de manipulare, dar le simţim pe pielea noastră din plin, le învăţăm în momentul în care ne lovim de ele sau altfel spus după ce ne-au înşelat. Datorită ratelor mari pentru posibilităţile noastre, 350 euro cumulat, nu reuşeam să dăm datoriile către rude. Timp de aproximativ un an, am făcut sacrificii mari şi foarte mari de a plăti la bancă lunar în condiţiile în care leul se devaloriza faţă de euro, iar dobânda creştea, devenind la un momentdat imposibil de plătit. Ajunsesem să plătim peste 1.600 ron pe lună spre 1.700 ron pe lună în condiţiile în care salariile noastre nu au crescut, ba chiar au scăzut.; precizez că la momentul aprobării creditului, venitul nostru net pe familie era de 2.200 ron. Toate acestea pot fi deduse din chitanţele pe care le-am adus şi cu care am plătit ratele lunare. Am înfometat fiica să putem să plătim ratele la bancă, începea să plângă când venea de la şcoală şi constata că nu are ce să mănânce în afară de cartofi sub diverse forme (*fierţi, prăjiţi sau ciorbă de cartofi*) *şi margarină pe pâine; la un momentdat a făcut o criză de nervi şi plângând isteric ne-a acuzat de prostie când ne-am băgat în cârd cu banca, de altfel în condiţii normale fiind un copil bun, simţit. Am evitat să dau banii pe alimente, cât de cât mai consistente, având în vedere că era la vârsta dezvoltării, iar în cele din urmă a trebuit să-i cumpărăm vitamine, căDea de pe picioare. Nu mai spun că unui copil nu-i trebuie numai mâncare, are nevoie şi la şcoală de o carte, de bani pentru fondul clasei etc. Am fost la un pas de despărţire eu şi soţul meu din cauza greutăţilor financiare, a certurilor şi al reproşurilor cu privire la creditele luate în condiţiile respective, dar astea sunt detalii cu care banca nu-şi bate capul. În aprilie 2009, datorită schimbării serviciului şi a salariului mai mic al soţului, am făcut cerere de reeşalonare a creditului şi deşi am cerut să ni se reeşaloneze pe toată perioada creditului să putem să plătim şi să ne cumuleze eventual cele două*

credite într-unul singur, poate rata lunară ar fi fost mai mică, după 3 luni de la cerere a venit reeşalonarea pe fiecare credit în parte şi oricum mai mult decât puteam plăti noi lunar şi doar pe un număr limitat de luni, după care ar fi revenit la rata iniţială; deci nici-o şansă să putem plăti. Când am făcut cererea de reeşalonare ni s-a dat un număr de telefon de la Bucureşti şi am vorbit cu reprezentanţii băncii de la sediul central şi deşi ne-au asigurat că vor face reeşalonarea pe toată perioada creditului, nu a fost aşa; ne mint şi cu acte şi fără acte şi verbal şi prin omisiune, ca instituţie nu mai reprezintă nici-o garanţie pentru noi debitorii. În contract se vorbeşte despre „acordul părţilor". Acordul debitorului lipsind cu desăvârşire sau acordul debitorului nu se limitează decât la a semna contractul de credit sau a nul semna; în oricare dintre cazuri, tot la executare silită se ajunge „dacă nu-l semneziexecutare silită, dacă-l semnezitot executare silită pentru că nu poţi săl respecţi.

În aceste condiţii soţul a fost nevoit să plece în afara ţării în speranţa că va câştiga în aşa fel încât să putem să plătim şi la bancă şi persoanelor fizice pentru datoriile existente; nu puteau să ne aştepte 22 de ani până când am fi terminat noi de plătit la bancă. Dar cum mulţi români sunt frecvent păcăliţi, soţul a fost abandonat în aeroport în Cipru, iar după 2-3 zile a venit alcineva să-l ia, cerându-i în continuare comision 800 euro în condiţiile în care în ţară plătise un comision; e vorba de cazul Yanis din Cipru din toamna anului 2009, difuzat şi pe canalele de televiziune la ştiri în acea perioadă. A fost nevoit să lucreze fără să fie plătit o perioadă pentru a-şi plăti comisionul, timp în care nu am mai avut bani să plătim la bancă. Degeaba am explicat reprezentanţilor băncii la telefon în nenumărate rânduri situaţia noastră, generată chiar de ei, poate, şi am cerut înţelegere, o soluţie din partea băncii, că nu ne-am ales decât cu o serie de ameninţări la adresa noastră specifice instituţiei, reproşându-ne şi şantajându-ne totodată cu faptul că am semnat contractul şi trebuie

respectat în orice condiţii. Ni s-a sugerat în nenumărate rânduri să luăm împrumut de la rude, în condiţiile în care şi noi în nenumărate rânduri le-am explicat că, nici datoriile pe care le-am făcut în contul băncii la acordarea creditului nu le-am achitat, cum cred dânşii că rudele noastre ne pot da bani la nesfârşit?

Noi ca oameni de rând, nu ne putem ridica la pretenţiile financiare ale băncii, dar banca poate coborâ la nivelul posibilităţilor noastre dacă vrea, dar tocmai voinţă nu a existat. Am fost şi la doamna director al sucursalei unde ni s-a întocmit dosarul, să explicăm situaţia, însă a ridicat din umeri ca semn al neputinţei; nu se poate face nimic. Ni s-a sugerat să plătim cât de puţin să dovedim bunăvoinţă.

Deşi era septembrie, începea şcoala, nu aveam bani pentru rechizite şcolare, am amanetat ce am avut şi am plătit 50 euro şi drept mulţumire am primit iarăşi o ploaie de ameninţări de la cei din Bucureşti, ca şi cum nu am fi plătit deloc; era clar, nu puteam rezolva situaţia cu sume mici. Am scris un mesaj pe sit-ul Guvernului României, am primit răspuns, dar de rezolvat nu s-a rezolvat nimic; mesajul meu împreună cu răspunsul de la Guvernul României le-am ataşat împreună cu celelalte documente. Informându-mă mai târziu pe internet, pentru orice informaţie adusă la cunoştinţa băncii cu privire la situaţia noastră, ar fi trebuit ca banca să ne elibereze documente conform cărora a luat la cunoştinţă situaţia noastră, dar vă rog să ne credeţi, că nu au niciun interes de a exista dovezi că debitorii ar fi de bună credinţă şi că ar aduce la cunoştinţa băncii neputinţa de a plăti. Sunt mulţi debitori în situaţia noastră care – şi spun situaţia lor pe diferite forumuri de specialitate şi care se vaită că banca nu le răspunde notificărilor lor trimise prin poştă cu confirmare de primire. Deci legal noi debitorii nu avem dovezi că am fi încercat o colaborare cu banca, o negociere cu banca.

În Cipru la vremea respectivă muncitorii erau plătiţi foarte puţin sau deloc. În octombrie 2009 am primit o

sumă de bani de la soţul meu şi am plătit la bancă 200 euro, în noiembrie am mai achitat 100 euro, dar ameninţările curgeau lanţ; ni se repeta mereu ca un reproş, ca un şantaj: „aţi semnat". Datorită presiunilor mari pe care banca le făcea asupra noastră, la un momendat nu mai putem să-mi duc la îndeplinire sarcinile de serviciu; dintr-o persoană calmă, echilibrată am ajuns o persoană destul de agitată. Am înţeles că dacă nu întrerup aşa zisa colaborare cu banca, mă dau peste cap, îmi pierd controlul, cedez psihic, nu o să mai fiu în stare nici de serviciu, nici să am grijă de fiica noastră, aşa că am decis să nu le mai răspund la telefon că oricum nu ne înţelegeam în niciun fel. Mă consider o fire destul de tare, dar la asemenea presiuni nu ştiu cât aş mai fi rezistat.

În decembrie 2009 soţul meu a fost muşcat de un şarpe veninos în Cipru, s-a zbătut între viaţă şi moarte, iar după câteva zile de spitalizare piciorul la care a fost muşcat s-a umflat şi s-a înegrit şi mai rău, fapt pentru care medicii au fost la un pas de a-i amputa piciorul. Neputând să ajung la el, am lansat un anunţ umanitar pe forumul românilor din Cipru, să meargă cineva la el la spital să-l ajute cu ce are nevoie; am primit răspunsuri şi a fost ajutat de un român să se întoarcă în ţară. În sprijinul celor spuse de mine, există în arhiva sit-ului respectiv anunţul lansat de mine, actele doveditoare cu privire la ieşirea din spital, trimitere de la medicul de familie la un specialist pentru un tratament de refacere, dar nu am mai avut bani; în schimb a respectat recomandarea şi a medicilor din Cipru şi a medicului de familie din România, de a sta cu piciorul mai mult ridicat, timp de 6 luni, pentru a nu-i distruge veninul glezna, altfel nu ar mai fi putut merge. La scurt timp de la întoarcerea în ţară, a fost contactat de cei de la bancă prin telefon şi deşi le-a spus că a venit şi bolnav şi fără bani, nu a găsit înţelegere după cum era de aşteptat.

În vara anului 2010 s-a angajat în ţară, timp în care am început să plătim datoriile către rude, fapt dovedit cu acte pentru o mare parte din datorie, până în iunie 2011,

când soţul meu şi-a pierdut serviciul din cauza băncii. Nu mai aveam mult să terminăm cu datoriile faţă de rude.

Studiind acest contract de credit când, cât de cât am mai început să mai înţeleg termeni de specialitate, informându-mă de pe internet de la persoane aflate în situaţia noastră, se poate constata că banca îşi rezervă numai drepturi, nu şi obligaţii, obligaţiile revenind în exclusivitate numai debitorilor.

Banca pune la dispoziţia solicitantului de credite un formular tipizat de contract ale cărui clauze nu pot fi negociate. Clauzele abuzive existente în contract creează în detrimentul debitorului contrar cerinţelor buneicredinţe un dezechilibru semnificativ între drepturile şi obligaţiile părţilor. Situaţia de inferioritate a împrumutatului faţă de bancă este relevată de mai multe situaţii cum ar fi: executarea garanţiilor de către bancă exclusiv în scopul recuperării banilor săi, refuzul băncilor de a-şi face publice normele interne de creditare, pe motiv că acestea constitue „acte cu caracter intern destinate exclusiv băncilor". În privinţa acestor norme interne de creditare, în măsura în care ele modifică explicit sau implicit condiţiile de creditare cuprinse în contractul de credit, apreciem că împrumutatul poate invoca nulitatea contractului, consimţământul lui fiind viciat de semnarea contractului. Aceste clauze abuzive în combinaţie cu faptul că contractul de credit reprezintă titlu executoriu, se poate dovedi letală în condiţiile în care cazurile de încălcare a contractului de către debitor din motive independente de el, sunt stabilite discreţionar de către bancă, iar evaluările garanţiilor, executările silite, sunt efectuate de persoane agreate de către bancă.

Pană şi actul de adjudecare reprezintă titlu executoriu.

În continuare voi face referire la câteva legi aflate în vigoare:

„CAP. III. Interpretarea şi efectele legii

Art. 15- Nici-un drept nu poate fi exercitat în scopul

de a vătăma sau păgubi pe altul ori într-un mod excesiv şi nerezonabil, contrar buneicredinţe. Vinovăţia."

Acest articol de lege vine în contradicţie cu contractul tipizat al băncii plin de clauze abuzive; acest contract de credit nu este decât o formă de exploatare a omului de către om, nu este decât o formă mascată a sclaviei moderne şi anume sclavia financiară, practici condamnate de lege.

„TITLU ÎI Izvoarele obligaţiilor CAP. I- Contractul

III. Viciile consimţământului CAZURI Art. 1.206 Dolul- Art. 1.214

IV.

(*1*) *Consimţământul este viciat prin dol atunci când partea s-a aflat într-o eroare provocată de manoperele frauduloase ale celeilalte părţi ori când aceasta din urmă a omis în mod fraudulos să-l informeze pe contractant asupra unor împrejurări pe care trebuia să i le dezvăluie."*

(*2*) *Partea al cărui consimţământ a fost viciat prin dol poate cere anularea contractului, chiar dacă eroarea în care s-a aflat nu este esenţială.*

(*3*) *Contractul este anulabil şi atunci când dolul provine de la reprezentantul, prepusul ori garantul afacerilor celeilalte părţi. Efectele confirmării Art.1.265*

(*4*) *Confirmarea unui contract anulabil pentru vicierea consimţământului prin dol sau violenţă nu implică prin ea însuşi renunţarea la dreptul de a cere dauneinterese."*

Acuzăm banca de dol deoarece nu ne-au luat în calcul în stabilirea ratelor lunare şi subzistenţa copilului, nu am fost informaţi de faptul că creditul poate fi tăiat după avansul plătit foştilor proprietari ai garsonierei, deşi mai târziu am aflat că era o practică des întâlnită pe care o ştiau până şi cei de la care am cumpărat garsoniera. Nu am fost informaţi de către angajaţii băncii că ratele lunare pot creşte într-un timp scurt până la niveluri insuportabile, deşi ştiau aşa ceva, ştiau de asemenea că la un an aniversar de la semnarea creditului ipotecar se măreşte

rata lunară cu 40 euro; nu am fost informaţi de către angajaţii băncii că nu există acord între părţi şi implicit negociere. Banca a evitat să ne înregistreze legal precum că suntem în dificultate financiară şi să ne elibereze documente doveditoare în acest sens, pentru a fi consideraţi de reacredinţă, deşi noi ne-am dorit să putem să plătim şi să păstrăm locuinţa în continuare.

Impreviziunea Art. 1.271

(*1*) *Părţile sunt ţinute să-şi exercite obligaţiile, chiar dacă executarea lor a devenit mai oneroasă, fie datorită creşterii costurilor executării propriei obligaţii, fie datorită scăderii valorii contraprestaţiei.*

(*2*) *Cu toate acestea, dacă executarea contractului a devenit excesiv de oneroasă, datorită unei schimbări excepţionale a împrejurărilor care ar face vădit injustă obligarea debitorului la executarea obligaţiei, instanţa poate să dispună a*) *adaptarea contractului, pentru a distribui în mod echitabil între părţi pierderile şi beneficiile ce rezultă din schimbarea împrejurărilor.*

b) *încetarea contractului, la momentul şi condiţiile pe care le stabileşte.*

(*3*) *Dispoziţiile alineatului* (*2*) *sunt aplicabile numai dacă*:

(*4*)

(*a*) *schimbarea împrejurărilor a intervenit după semnarea contractului.*

(*b*) *schimbarea împrejurărilor, precum şi întinderea acestuia nu au fost şi nici nu puteau fi avute în vedere de către debitor, în mod rezonabil, în momentul încheierii contractului.*"

Contractul de credit a devenit excesiv de oneros, iar criza financiară a lovit ţara noastră la scurt timp de la semnarea contractului, iar reeşalonarea făcută nu a ţinut cont nici de posibilităţile noastre de moment, nici de faptul că noi mai aveam de dat şi alte datorii către persoane fizice făcute din cauza băncii.

Executorul bncar, o găselniţă la marginea legii,

având în vedere că nici-o ţară din Uniunea Europeană nu are executori bancari, ci numai executori judecătoreşti, nu poate fi imparţial, având în vedere că este angajatul băncii, nu poate gândi lucid, obiectiv, corect pentru ambele părţi pentru că riscă să-şi piardă serviciul. Ca urmare considerăm executarea silită abuzivă, având în vedere că executorul bancar nu reprezintă decât interesele băncii. Avem mari dubii asupra vânzării acestei garsoniere la licitaţie, având în vedere că s-a vândut foarte greu în 2008, perioada de boom imobiliar. Ori banca a avut un noroc nemaipomenit, ori a făcut aranjamente discutabile din punct de vedere legal, de a ne scoate din garsonieră înainte de desfiinţarea executorilor bancari. Am dori să fie verificate persoanele de pe procesul de adjudecare a imobilului, în ce relaţii au fost sau sunt cu banca, dacă nu sunt tot angajaţii băncii sau cunoştinţe de-ai lor să ne scoată afară mai întâi, ca apoi să poată vinde în voie arătându-le clienţilor garsoniera liberă şi fără probleme.

Reamintim că Recomandarea Rec. (2003) 17 A Comitetului de miniştrii al Consiliului Europei, adoptată pe 9 septembrie 2003, stabileşte norme minimale privitoare la executarea hotărârilor judecătoreşti. Această recomandare prevede că executorii judecătoreşti trebuie să fie obiectivi în relaţiile lor cu părţile. În nota sa explicativă, Consiliul Europei arată statelor membre, în care executorii judecătoreşti servesc de intermediari între părţi, că sunt invitate, în temeiul Principiului IV să vegheze ca aceşti agenţi de executare să fie profesionişti în relaţiile lor cu părţile şi să nu acţioneze de manieră neobiectivă.

Ne putem întreba în mod legitim, cum pot fi îndeplinite acele exigenţe, atâta timp cât executorul bancar este un angajat al creditorului şi nu un profesionist independent.

Deoarece suntem ca ţară membră a Uniunii Europene, solicit ca executarea silită să fie analizată şi judecată conform legilor în vigoare existente în Uniunea

Europeană şi aplicabile în tot spaţiul Uniunii Europene. Suntem parte a Uniunii Europene, iar ce se întâmplă în una din ţările membre are efect şi asupra noastră.

Amintesc cazul Sloveciei care a cerut sprijinul Curţii Europene de Justiţie în soluţionarea unui caz de anulare a unu contract de credit. Acest caz al Sloveciei este acceptat şi încurajat de Curtea Europeană de Justiţie, de Uniunea Europeană.

Directiva Uniunii Europene privind contractele consumatorilor (*nr.93/13/EEC din 5 aprilie 1993 publicată în OJ 1993 L 95, p 29*) *prevede că clauzele abuzive dintr-un contract încheiat între un consumator şi un comerciant, nu sunt obligatorii pentru un consumator, atunci când sunt impuse de către comerciant, spune comunicatul CEJ.*

Drept pentru care solicit anularea contractului de credit ipotecar şi repunerea părţilor în situaţia anterioară contractului, aici invocând atât clauzele abuzive din contract, cât şi eroarea de întocmire şi aprobarea creditului ipotecar, în condiţiile în care nu ne încadram nici ca istoric al creditelor, nici ca venituri de-alungul timpului, nici ca grad de îndatorare faţă de bancă.

Datorită faptului că ni s-a vândut iluzia unei locuinţe, datorită faptului că am suferit şi eu şi copilul meu şi soţul meu din cauza băncii, din cauza dorinţei băncii de profit în orice condiţii, din cauza dorinţei angajaţilor acestei bănci de a face target de vânzări în orice condiţii, cu riscul de a distruge vieţi, familii cerem despăgubiri cu titlu de daune morale în valoare de 5.000 euro pentru fiecare membru al familiei.

Mulţumim anticipat pentru răbdarea de a ne fi studiat cazul nostru.”

În continuare voi prezenta note referitoare la clauzele abuzive din contract:

„NOTE

Identificare clauze abuzive contracte banca X Problema 1

Art. 1 lit. b), împreuna cu Art. 2 pct.2.4 şi Art. 6 pct.

6.1- comision de procesare În ceea ce priveşte creditele ipotecare/ imobiliare, acest comision este unul abuziv deoarece contravine Art. 15 din Legea 190/1999 privind creditele ipotecare care prevede că în sarcina împrumutatului nu pot fi puse decât cheltuieli afernte întocmirii documentaţiei de credit şi constituirii ipotecii şi altor garanţii.

Comisionul de procesare nu se încadrează în niciuna dintre categorii, rezultând ca acesta are natura unei plăţi nedatorate, plată a cărei returnare poate fi solicitată în temeiul Art. 1092 C. Civ.

Problema 2

Art. 4 Dobânda

Modalitatea de modificare a dobânzii după primul an contravine lit. b) din Anexa la Legea 193/ 2000 care enumeră printre clauzele considerate abuzive şi pe cele care,,obligă consumatorul să se supună unor condiţii contractuale despre care nu a avut posibilitatea reală să ia la cunoştinţă la data semnării contractului". Deşi se precizează dreptul consumatorului de a opta între trei tipuri de dobândă nu se specifică nici valoarea acestora, nici modul de stabilire al acestora.

Astfel, toată partea referitoare la modificarea dobânzii poate fi declarată nulă, iar valabilă să rămână doar dobânda fixă până la terminarea creditului. O a doua posibilitate, absurdă, dar valabilă prin interpretarea contractului, este ca valoarea dobânzii aniversare fixe pentru un an sau pentru trei să fie stabilită de către împrumutat (absurd) sau negociată cu banca (valabil). Nu se precizează nicunde în cuprinsul articolului că dobânzile fixe sunt stabilite de către bancă, ci doar că valoarea acestora va fi cea în vigoare la data respectivă. Cum nu este vorba de o trimitere la lege, acel în vigoare, se poate interpreta ca „valabil". Cum de asemenea nu se precizează pentru cine este valabil, la fel de bine poate fi valoarea valabilă pentru debitor, pentru că atunci când există dubii, contractele se interpretează în favoarea celui care se

obligă.

Însă per general, articolul contravine Legii 193/ 2000, Legii 190/ 1999 pentru creditele ipotecare şi OUG 21/ 1992.

Problema 3

Art. 6 pct. 6.1- Începând cu al doilea an de creditare, în funcţie de politica de creditare a băncii, de evoluţia pieţei de credit sau de serviciul datoriei împrumutatului, banca poate renunţa la încasarea comisionului de administrare pentru anul de creditare în curs, prin decizia comunicată în scris, după analizarea oportunităţii renunţării la acest comision.

Acest articoleste abuziv din mai multe puncte de vedere. În primul rând este Legea 193/2000, art. 1 şi 4, OG 21/ 1992 Art. 3 lit. a) şi b). Formularea de mai sus, chiar dacă stabileşte elementele de reper în funcţie de care încasarea comisionului va fi sau nu făcută, nu stabileşte şi modalitatea, relaţia cauzală dintre acestea şi decizie, astfel că are forma unei condiţii pur potestative, care este nulă ope legis. Coroborarea dintre acest fapt şi articolele precizate mai sus conduce la necesitatea încetării perceperii acestui comision după primul an de creditare.

Problema 4

Art.8 pct 8.1 obligativitatea asigurării imobilului prin intermediul unei societăţi agreate de bancă. Prevedere abuzivă, dat fiind că în conformitate cu legislaţia aplicabilă, împrumutatul are dreptul de a asigura imobilul la orice societate de asigurare autorizată conform legii.

Problema 5

Art. 11 Scadenţa anticipată, dreptul băncii de a declara creditul scadent anticipat la apariţia oricărui caz de culpă şi pentru încălcarea oricăror altor obligaţii contractuale este abuziv, dat fiind modul diferit în care acestea sau neexecutarea acestora afectează execuţia contractului. Banca stabileţte discreţionar criteriile de declarare a creditului scadent, fără drept de apel din

partea debitorului.”

În ideea de a preciza cât mai clar situaţia noastră la momentul respectiv, am rugat-o pe fiica mea să scrie în câteva rânduri cum a văzut ea problema şi în ce măsură a afectat-o de-alungul timpului.

„Domnule Preşedinte,

Pe data de 15 septembrie 2009, începeam clasa a XI-a în cadrul liceului xxxxxx, locuind în noua garsonieră achiziţonată prin credit ipotecar la banca X. Problemele financiare legate de bancă existau deja, dar eu încă nu le conştientizam. Totul a decurs liniştit o vreme, mi-amintesc cum mama mă trimitea lună de lună să plătesc rata cuventă creditului ipotecar. După o vreme au început să resimtă tensiunile, odată cu trecerea timpului mama îmi dădea sume mai mici de bani pentru plata ratelor la bancă. Stabilitatea locului de muncă pe care-l avea tatăl meu începuse să scârţâie, iar la un moment dat părinţii mei au recunoscut că achitarea ratelor a devenit o problemă, iar aceasta nu era pentru mine decât o bănuială confirmată, având în vedere că frigiderul era de ceva timp constant gol. Un fapt pe care cu jenă îl recunosc, este că se întâmpla foarte des să încep să plâng când deschideam frigiderul. Banii pentru abonamentul meu RATC, pentru drumul către şcoală au început să vină foarte greu şi chiar deloc uneori, fapt pentru care mergeam deseori fără bilet şi mai am şi acum amenzi la Administraţia Financiară. Mi-amintesc deasemenea cum am evitat un an întreg să plătesc o sumă modică de bani la şcoală. Trebuie să menţionez că la un momen dat, stresată fiind de lipsa banilor şi aflând de la părinşii mei cât de mare ajunsese rata lunară, mi-am pierdut controlul şi le-am reproşat nenumărate lucruri legate de bancă, iam acuzat că s-au lăsat păcăliţi şi le-am spus că eu mă simţeam mai bine stând cu chirie într-o casă bătrânească şi simplă fără baie, cu toaleta în curte, decât la bloc trăind în stres şi grijă cu telefoane de ameninţare periodice şi teama de executare silită. Eu regretam deasemenea faptul că nu mai aveam o

cameră a mea, că nu mai aveam intimitate şi era destul de dificil, ca fată, să stau cu părinţii întro singură cameră.

Şcoala devenise cu timpul din ce în ce mai puţin importantă pentru mine fiind aproape tot timpul cu gândul la problemele cu banca şi tensiunile familiale, începusem să strâng absenţe şi să am note mici. Doamna dirigintă xxxxxx a observat schimbarea modului meu de a trata şcoala şi considerând-o ciudată, a vrut să stea de vorbă cu mine. A aflat de problemele noastre cu banca, despre tensiunile de-acasă şi a încercat să mă calmeze, explicându-mi că problemele părinţilor mei nu au legătură cu mine şi că eu ar trebui să mă gândesc la şcoală şi să îmi fac prieteni. Un lucru destul de greu de făcut având în vedere că anul următor am început şcoala fără niciun caiet nou şi cu prea puţine manuale şcolare (*în ultimii 2 ani de liceu manualele trebuiesc cumpărate, ele nu mai sunt gratuite*). *Am scris tot anul pe coli de scris, am împrumutat manualele de care aveam nevoie şi am învăţat cum am putut pentru examenul de bacalaureat, situţia de-acasă devenind din ce în ce mai grea.*

Cu stimaă şi respect xxxxxx Vă mulţumesc anticipat!

Se pare că nu am impresionat deloc cu înscrisurile depuse la dosar şi documentele ataşate acestora, nici cu legile invocate sau poate că nu m-am reprezentat suficient de bine în instanţă. După părerea unora documentaţia excesivă dăunează, din lipsă de timp nu sunt citite, studiate, iar după părerea altora este important fiecare detaliu. Am depus şi concluzii, dar nu aşa cum ar fi trebuit formulate. Răspunsul a venit sec:

„Dosar nr. xxxxxx

.....

Sentinţa civilă nr.....

.....

Contestatoarea arată că contestă executarea silită datorită raporturilor contractuale inegale dintre debitor şi creditor, datorită clauzelor abuzive existente în contractul bancar.

În drept contestaţia nu a fost motivată.

……

Admite excepţia tardivităţii.

Respinge contestţia formulată de către contestatoarea…..”

În cazul nostru, şansa unui proces echitabil nu există, având în vedere situaţia financiară precară şi lipsa unui avocat. În timp ce banca dispune de personal de specialitate, de departament juridic, de bani pentru cheltuielile necesare, debitorul nu are nici măcar şansa unui inculpat de a obţine un avocat din oficiu, deci nu poate fi vorba în nici-un caz de proces echitabil.

Am apelat la un avocat pentru o consultaţie în domeniu, oricum pentru a mă reprezenta în instanţă nu aveam bani. Nu mai reţin exact dacă a fost înainte de sentinţă sau după sentinţă, dar în mod sigur după ce am depus cererea de contestaţie. Mai mult eu am vorbit, am făcut referire la dol, la legi, la precentul din Slovecia pe clauze abuzive, dar m-a descurajat în toate privinţele. Nu putea fi câştigat un proces ca acesta pe motivele pe care doream eu să le invoc, nu la noi în ţară. Mai degrabă la vremea respectivă se câştigau procese cu băncile pe proceduri de executare silită nerespectate, pe titlu executoriu, pe perimare, pe prescriere. Nu am înţeles la vremea respectivă cum stau lucrurile în privinţa titlului executoriu.

Recurs nu am făcut din motive financiare şi poate că ar fi trebuit pentru respingerea excepţiei tardivităţii.

La doar câteva luni, ne mutăm iarăşi cu chirie, într-o garsonieră nemobilată, de data aceasta sperând pe un termen mai lung. Fiica mea are un moment de depresie în care plânge amarnic, îmi spune că s-a ataşat de fiecare loc unde am stat, şi-a lăsat o părticică din sufletul ei în fiecare locuinţă. Abia acum după atâţia ani aud ce e în sufletul ei, o purtăm după noi din clasa a V-a şi nu am fost capabili să-i oferim stabilitate în privinţa asta. Încerc s-o consolez, dar

în stângăcia mea nu reuşesc prea mult. Se pare că suntem o societate bolnavă cu oameni cu multiple probleme, cu oameni bolnavi. Oameni care pe de o parte nu reuşesc să-şi controleze setea de putere, setea de bani, setea de a stăpâni în orice condiţii, setea de acumula la nesfârşit şi pe de altă parte oameni care trebuie să suporte consecinţele dorinţelor celor dintâi. Dorinţa noastră a fost aceea de a avea o locuinţă şi am plătit crunt pentru asta.

Mă mâhneşte foarte mult neputinţa de a oferi un trai decent copilului meu, mă mâhneşte foarte mult neputinţa de a dovedi culpabilitatea băncii, mă mâhneşte şi mai mult neputinţa de a convinge instanţa de judecată de nedreptăţile, de ilegalităţile la care ne supune banca. Oare câte ar mai trebui să se întâmple ca autorităţile să ia măsuri?

6. A doua contestaţie

Sunt hotărâtă să lupt în continuare în orice condiţii, pe orice căi cu acest sistem bancar putred, corupt. Lucrăm amândoi şi eu şi soţul, aproape zilnic tresar când sunt chemată la secretariat, la personal, mă bucur când reuşesc încă o lună să mai iau salariul întreg şi binenţeles numerar, dar pentru cât timp? Inevitabilul se produce, la un an de la evacuare, banca atacă din nou. Îmi dau demisia în secunda doi, la fel şi soţul, nu reuşesc să ne oprească nimic din salarii. Soţul reuşeşte să lucreze ceva în particular, pleacă la ţară o perioadă. Eu rămân, fac contestaţie iar, dar nu pot invoca prescrierea, nu s-a împlinit termenul. În justiţie nu am încredere prea mare să rămân în continuare să lucrez, mi se opresc banii degeaba şi nu vreau să încurajez nici banca în acţiunile discutabile din punct de vedere legal.

E de-a dreptul revoltător în ceea ce priveşte procedura încuviinţării silite: creditorul obţine foarte uşor încuviinţarea executării silite sub toate formele ei, fără citarea părţilor, după care îl pune pe debitor în faţa faptului împlinit. Nu este verificată nici valabilitatea titlului executoriu, nicio posibilă prescriere a datoriei, nici dacă banca a dovedit o oarecare înţelegere faţă de acesta,

toate acestea urmând să fie invocate de debitor în cazul în care îşi permite să se apere din punct de vedere financiar, din punct de vedere al cunoştinţelor în domeniu. Dacă nefericitul debitor îşi ia salariul pe card, îi este blocat contul şi luaţi banii toţi din cont, nemaiavând bani nici pentru pâinea zilnică nicidecum pentru o posibilă contestaţie. Nu poate debloca contul decât prin contestaţie la executare, asta în cazul în care are bani pentru taxa de timbru, altfel nu-i este acceptată cererea în instanţă, iar în zilele noastre nu-i deloc puţin, nemailuând în calcul şi plata unui avocat. Dacă totuşi ajunge în instanţă şi îi deblochează contul, executorul judecătoresc nu păţeşte nimic din punct de vedere legal, prefăcându-se că nu a ştiut destinaţia contului, dar banca care a blocat contul ştia foarte bine, numai că nu răspunde legal pentru aşa.

Mai rău în multe dintre cazuri îi opreşte şi banca 1/3 din venituri cum e legal, dar şi terţul poprit (angajatorul) la fel 1/3 din venituri, deşi legal nu au voie să-i ia mai mult de jumătate din salariu indiferent câţi creditori îl execută. Mai există o soluţie şi anume debitorul să facă cerere pentru salariu numerar începând din luna următoare.

Toate aceste proceduri au un scop precis şi anume acela de a-l lăsa fară bani pe debitor pentru a nu putea să facă contestaţie în termen de 15 zile, iar dacă nu se încadrează în acest termen, debitorul pierde dreptul de contestţie la executare, se consideră o recunoaştere a datoriei chiar dacă este prescrisă şi rămâne ţinut împotriva voinţei lui să plătească o datorie prescrisă cu tot cu dobânzi, penalităţi care cresc exponenţial, asta dacă debitorul nu se hotărăşte cumva să-şi dea demisia. Deci pe scurt: după ce i se înfige cuţitul în spate debitorului acesta trebuie să lupte cu sângele şiroind (resursele financiare pierdute, diminuate, furate efectiv), sau să fugă cu dreptatea în mână, undeva departe, pentru a-şi linge rănile.

Voi ataşa în continuare înscrisurile, nu chiar toate, pe care le-am trimis prin poştă la Bucureşti în vederea

contestaţiei. Am trimis multe şi pe rând pe parcursul multor luni în ideea de a nu rata nici-un detaliu posibil necesar sentinţei finale şi de data acesta fără avocat. Am trimis chiar şi înscrisurile de la prima contestaţie cu tot cu nota de clauze abuzive. Din dorinţa de a mă face cât mai înţeleasă, am riscat să mă repet în diferite note, referitor poate la aceleaşi probleme. Fiecare pagină scrisă, depusă la dosar, a reprezentat strigătul meu de ajutor, semnalul meu de alarmă în ceea ce priveşte ilegalităţile la care noi debitorii eram supuşi de către bancă. Nu stiu daca au fost citite şi analizate toate câte am trimis cu documentele doveditoare în acest sens:

„ Note

În această formă de societate în care trăim noi, toţi vor să profite de muncitorul de rând, să scoată profit de pe urma lui cât mai mare. Banca profită de cunoştinţele lui vagi în materie de activitate bancară (*sau de lipsa totală a acestor cunoştinţe*), *caută să scoată de pe urma lui sume lunare din ce în ce mai mari, iar muncitorul din dorinţa de a-şi duce totuşi la îndeplinire sarcinile tot mai încărcate de către bancă, caută să lucreze în afara ţării în ideea de a câştiga mai mult să împace şi capra şi varza* (*trebuiau achitate şi datoriile rudelor făcute în contul băncii în perioada de creditare, când a fost tăiat din creditul ipotecar după ce s-a plătit avansul pentru locuinţă*). *Dar şi în afara ţării are parte de alt tip de rechini şi anume traficanţii de muncitori, de forţă de muncă, care şi ei vor să câştige nelimitat de pe urma muncitorilor disperaţi şi greu încercaţi; îi distribuie pe la diverse munci care nu au nici-o legătură cu locurile de muncă promise în ţară, banii îi încasează aceşti intermediari, iar lor le dă foarte puţini, sau deloc, după o perioadă de muncă gratuită în contul unor comisioane grase, deşi şi în ţară au plătit comisioane înainte de a pleca. În felul acesta se ajunge la un blocaj, în care nici banca nu mai are ce încasa din cauza lăcomiei de a da credit cât mai puţin decât înţelegerea iniţială şi de a încasa cât mai mult decât înţelegerea iniţială. Banca ar*

trebui să aibă demnitatea de a recunoaşte greşelile făcute faţă de împrumutat şi de a repara răul produs în măsura în care se mai poate. Ce a făcut banca când noi aveam probleme financiare de existenţă de pe o zi pe alta şi probleme de viaţă şi de moarte din dorinţa de a satisfice setea de lăcomie a băncii? A reziliat contractul de credit, cerând instanţei de judecată executarea silită a împrumutatului sub pretextul neîndeplinirii de bună voie a obligaţiilor contractuale, căutând să convingă instanţa de judecată de reacredinţă a împrumutatului şi de calitatea de rău-platnic a împrumutatului.

Vreau să menţionez aici faptul că înaintea inventării termenului de răuplatnic, a existat termenul de rău-bancher, evitat totuşi cu multă dibăcie de către bancă. De-aceea cer instanţei de judecată să analizeze atât pentru creditor cât şi pentru împrumutat calitatea de reacredinţă sau calitatea de bună-credinţă a fiecăruia.

Note

Bani creaţi ilegal

Instituţiile de credit au bani reali mai puţini sau deloc; depinde de banii deponenţilor la momentul respectiv. În realitate instituţiile de credit oferă spre creditare bani virtuali creaţi pe calculator din tastatură şi consemnaţi în registrele contabile şi evidenţele computerizate şi aşteaptă de la debitori bani reali.

Noi debitorii, în momentul creditării, nu am primit bani reali, am primit un morman de hârtii şi un imobil căruia i s-a atribuit o valoare consemnată în registrele contabile şi evidenţele computerizate; imobilul l-am primit împrumut având în vedere actul de ipotecă asupra imobilului. La un moment dat imobilul sa întors în patrimoniul băncii, graţie executării silite iniţiate de bancă. E treaba băncii ce valoare i-a atribuit la întoarcere, noi nu am avut nici-un amestec în stabilirea acestei valori nici când l-am primit nici când s-a întors în patrimoniul băncii.

Având în vedere că banii virtuali sunt creaţi din

nimic, nimic nu produce comisioane, dobânzi şi penalităţi, iar obiectul creditării nu mai există, a fost înapoiat. Din punctul nostru de vedere, datoria noastră faţă de bancă s-a stins odată cu primul act de executare silită, obiectul creditării întorcându-se la bancă. Ba din contră, în timp ce noi împrumutaţii nu am primit nici-un ban real, am adus băncii timp de un an de zile bani reali, munciţi din greu şi plătiţi băncii cu sacrificii mari. Imobilul împrumutat nu a reprezentat decât „ acadeaua pe care ne-a arătat-o şi ne-a luat-o" inducându-ne ideea de datorie în continuare pentru tot restul vieţii, o datorie virtuală, o datorie inexistentă.

Instituţiile financiare care operează în domeniul împrumuturilor îi escrochează pe cei care apelează la serviciile lor oferindu-le bani inexistenţi creaţi ilegal pe calculator şi din pix. Aceste instituţii comit un act de „ultra vireş", act ce contravine codului penal (abuz de putere, bani creaţi din nimic). Contractul dintre creditor şi împrumutat este nul şi neavenit deoarece încalcă legea.

Tranzacţiile de împrumut sunt frauduloase, deoarece nu au conferit nici-o valoare împrumutaţilor, bancherii nu au riscat nimic, nici nu au pierdut nimic, ba din contră au avut profit, au atras bani reali în schimbul a nimic. Banii reali plătiţi băncii (aproximativ 4000 E în decursul unui an, primul an din cei 22 de ani), au reprezentat comisioane şi dobânzi, deci profit. Ne cerem banii înapoi, deoarece am fost escrocaţi de bancă, imobilul nefiind decât obiectul prin care am fost ademeniţi să semnăm un contract cu banca.

Oricât s-ar strădui bancherii să atragă din economie bani reali cât mai mulţi, nu pot pentru că cantitatea de bani reali este aceeaşi, în timp ce cantitatea de bani virtuali creşte exponenţial, la fel ca datoriile virtuale care cresc deasemenea tot exponenţial. Împrumutaţii nu pot aduce băncii bani reali mai mulţi decât pot câştiga şi nici nu deţin în proprietate vreo tiparniţă de bani. Şi dacă ar renunţa să mai mănânce deloc şi tot nu ar putea să satisfacă setea de bani reali ai bancherilor. Pierderile pe

care le invocă banca sunt raportate la aşteptările pe care le au în urma banilor creaţi virtual.

Acuzăm banca de dol conform Art.1.206, Dolul-Art. 1.214., şi cerem anularea contractului de credit, precum şi restituirea banilor reali aduşi băncii până la momentul primului act de executare silită.

Note

După cum este lesne de observat, drepturile împrumutatului lipsesc cu desăvârşire, iar termini precum „condiţiile agreate de parţi" sunt scrise formal, în realitate neexistând aşa ceva. La art.9 este specificat faptul că împrumutatul poate să aducă la cunoştinţa băncii modificările survenite pe parcurs la venituri, situaţia sa economico-financiară, precum şi producerea unor evenimente de forţă majoră, dar în realitate banca nu acceptă nimic din toate acestea, evitând să consemneze în evidenţele băncii asemenea evenimente, ele constituind dovezi favorabile împrumutatului şi tocmai de aceea banca le-a evitat. În tot contractul pot fi urmărite fraze ca: „ Împrumutatul împuterniceşte banca să...", Debitorul este de acord cu banca să...", Debitorul are obligaţia să...", „Banca îşi rezervă dreptul să...", fraze care scot în evidenţă drepturile băncii în totalitate, drepturile împrumutatului lipsind cu desăvârşire.

Aceste clauze care dau dreptul băncii de a interveni şi a modifica în mod unilateral contractul sub aspectul obligaţiilor pecuniare nu sunt raportate la un indicator precis, individualizat, fiind specificaţi doar factori generici, respectiv condiţiile pieţei financiar bancare, costurilor surselor de finanţare proprii etc, aceasta nefiind nici măcar criterii determinabile, darămite previzibile şi acessibile, în condiţiile în care orice contract încheiat între comercianţi şi consumatori pentru prestarea de servicii trebuie să curprindă clauze contractuale clare, fară echivoc pentru înţelegerea cărora nu sunt necesare cunoştinţe de specialitate. Pe baza acestor factori generali şi abstracţi, noi nu putem aprecia direct evoluţia dobânzii,

iar neprecizarea modului în care variaţia acestor factori poate determina variaţia nivelului ratei dobânzii face ca respectiva clauză contractuală să fie neclară şi dificil de interpretat, creându-se astfel un dezechilibru semnificativ între drepturile şi obligaţiile părţilor.

În cazul contractelor de adeziune, care sunt preformulate, „profitarea de situaţia grea a unui consumator este considerată ca o cauză imorală (ilicită)”;

Obligaţiile nu pot cuprinde altceva decât ceea ce e rezonabil ca părţile au putut prevedea, regulă ce se aplică cu mai mare rigurozitate în contractul de adeziune, care este ne-negociabil; Un contract de drept civil trebuie sa aibă un caracter moral.

Împrumutatul nu ştia şi nici nu putea să ştie în mod rezonabil decât faptul că dobânda curentă este variabilă în funcţie de indicii publici (Euribor, Libor, Robor), nu şi că dobânda ar cuprinde şi alte elemente nespecificate clar în contract; confuzia aparţine băncii şi, în consecinţă, trebuie să îi fie imputabilă băncii, şi nu împrumutatului. Nu exista vreo prevedere legală care să dea dreptul la un tratament preferenţial pentru bancă în detrimentul clienţilor săi, pe motivul că banca (şi sistemul bancar) sunt de preferat să supravieţuiască unei crize economice, în timp ce se acceptă că clienţii acestora pot, sau nu suporta economic majorări ale dobânzilor şi pot sau nu supravieţui financiar acestei crize, fiind transformaţi în acest fel în garanţii gestiunii sistemului financiar. Niciodată conţinutul contractului nu a fost construit prin voinţa exclusivă a părţilor contractante, libertatea de voinţă, departe de a fi un principiu sacrosanct, nefiind decât o iluzie, o aparenţă înşelătoare. Legea a limitat încă de la originile ei efectele contractului, prin interdicţia ca particularii să deroge în convenţiile lor de la normele ce interesează ordinea publică (din care face parte şi protecţia consumatorilor) şi de la bunele moravuri (care impun ca profitul să fie licit). În doctrină s-a afirmat că, departe de a duce la raporturi juridice echilibrate, autonomia de voinţă, are ca rezultat

faptul că,,cei mai puternici impun legea celor mai slabi" şi adeseori contractul consacră,,strivirea celui mai slab de către cel puternic".

De aceea, nu se poate spune că întotdeauna contractul este just; dimpotrivă, în unele situaţii, contractul obiectivează egoismul, inegalitatea şi interesul pur individual al părţilor, cum este si cazul contractului de credit de faţă. Banca ca instituţie financiară, reprezintă puterea banului, care nu are criterii morale şi etice. Ca urmare a celor prezentate mai sus şi a legilor menţionate, cerem instanţei de judecată anularea contractului de credit Nr. RM……..

Art.968 Cod Civil „ Cauza este neliciă când este prohibită de legi, când este contrarie bunelor moravuri şi ordinii publice. Legea 193/2000 „Se interzice comercianţilor stipularea de clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii" şi art. 4 (1) O clauză contractuală care nu a fost negociată direct cu consumatorul va fi considerată abuzivă dacă, prin ea însăşi sau împreună cu alte prevederi din contract, creează, în detrimentul consumatorului şi contrar cerinţelor bunei-credinţe, un dezechilibru semnificativ între drepturile şi obligaţiile părţilor.

Concluzii:

Observăm că lipsa de comunicare între două părţi, lipsa voinţei de soluţionare a problemei existente pe cale amiabilă, duce la neînţelegeri mari, care nu mai pot fi soluţionate decât în instanţă.

Marii investitori financiari veniţi în ţara noastră, nu ar fi reuşit să aibă afaceri profitabile, prospere în ţara noastră, decât cu concursul concetăţenilor noştrii. Desigur, nu e un lucru rău dacă totul se desfăşoară într-un cadru legal, fară a leza interesele noastre şi a ne pune în pericol existenţa zilnică a noastră. Totuşi nu-i putem acuza, condamna pe românii noştrii care lucrează pentru ei, prea mult, fară a ţine cont de o serie de factori; în fond sunt „fraţii" noştrii şi nu ei stabilesc regulile jocului, ei doar le

aplică; sunt victime ca şi noi ale manipulatorilor din umbră. Angajaţii băncilor, mai întâi au fost ei manipulaţi, să ne manipuleze pe noi la rândul lor, atrăgându-ne în contracte capcană. Sărăcia noastră a românilor, precum şi dorinţa multora dintre noi de a trăi ca în occident este principala cauză a acestor manipulări. Atât angajaţii băncilor, cât şi clienţii băncilor, majoritatea provin din rândul oamenilor simpli, săraci; în momentul în care au ajuns să obţină anumite poziţii în interiorul băncii, anumite privilegii, angajaţii băncilor au fost dispuşi să facă compromisuri uneori foarte mari, să-şi sacrifice confraţii, concetăţenii, din teama de a nu pierde privilegiile cu greu câştigate, de teama zilei de mâine, având în vedere că locurile de muncă sunt din ce în ce mai puţine. Este inuman ca unui ofiţer de credite să i se stabilească o normă de target, venitul lui lunar să depindă de numărul de clienţi, unui executor bancar să i se stabilească o normă de un număr de dosare de executare silită soluţionate pe săptămână şi exemplele ar putea continua. În numele acestui target de vânzări, angajaţii băncii sunt dispuşi să distrugă oameni, vieţi, familii, numai pentru a avea un portofoliu mare de credite, fie el şi neperformant.

De remarcat este faptul că, există şi angajaţi ai băncilor, puţini cei drept, care se trezesc, realizează la ce sunt supuşi şi ce trebuie să facă în contul banilor primiţi şi-n numele angajatorilor lor şi atunci renunţă să mai lucreze în sistem, chiar mai şi scapă câte ceva din ce se întâmplă în interiorul sistemului. Se pare că există viaţă de după demisie, poate nu chiar îndestulătoare, dar mai curată, mai tihnită, mai sănătoasă.

Vina noastră a românilor, este aceea de a ne fi născut pe aceste plaiuri mioritice şi de a îndrăzni să aspirăm către o familie, un cămin, un acoperiş deasupra capului, lucruri speculate din greu de aceşti investitori.

Noi românii, suntem aruncaţi într-o mare arenă socială, asmuţiţi unii împotriva altora, să luptăm uneori pe viaţă şi pe moarte (*exemplul unor debitori care şi-au pus*

capăt zilelor în lupta cu băncile), *sub privirile pline de încântare ale supraveghetorilor noştrii din umbră. Cred că a venit timpul, să ne dăm mâna cu toţii şi să sărim de aceeaşi parte a baricadei, în aceeaşi tabără sub privirile stupefiate ale acestor manipulatori. Poate că a venit vremea unei revoluţii, nu exterioare, nu de stradă, ci mai degrabă interioară în fiecare dintre noi. Trăim vremuri tulburi, în care nu mai ştim să facem distincţia între bine şi rău şi care ne obligă să ne întoarcem la valorile iniţiale.*

În urma acestor investitori străini, după ce-şi vor fi cărat sacii cu bani peste graniţă, rămânem noi românii, să ne privim în ochi unii pe ceilalţi, goliţi de sens şi cu datoria civică de a ne ridica din propria cenuşă şi a pune umărul la reconstrucţia acestei ţări. Vorba unei reclame: *„ Reuşim împreună”.*

Vă mulţumesc!

Note

Intenţionez să prezint anumite aspecte din întâmpinarea depusă de Banca X, la o contestaţie anterioară, care mie mi se par cel puţin bizară.

Încep mai întâi cu precizarea că, aşa zisa somaţie de plata cu nr….. nu am văzut-o niciodată, situaţie pe care am prezentat-o mai detaliat într-una din notele scrise, iar procesul verbal de situaţie a imobilului l-am văzut în urma cu câteva zile la arhiva civilă a Judecătoriei xxxxxx când am făcut cerere pentru studiu dosar nr ……, unde am avut calitatea de contestatoare a executării silite, precum şi pentru câteva copii acte din dosarul respectiv.

Un alt aspect destul de controversat este cererea reprezentantului băncii, de a constata instanţa de judecată, faptul că nu mai reprezintă parte procesuală pasivă în acel proces, deoarece în urma imobilului vândut la licitaţie, banca nu mai este creditorul nostru, ci noul creditor este proprietara adjudecătoare a imobilului în cauză care a reprezentat garanţie pentru bancă, adică xxxxxx. Redau din întâmpinare: *„…iar contestaţia la executare ar putea fi îndreptată împotriva actualului*

creditor, respectiv persoana care a adjudecat imobilul". Creditor este o persoana fizică sau juridică căruia îi datorăm bani sau faţă de care avem datorie. Adică să înţeleg că odată cu imobilul vândut, a fost cesionată creanţa adjudecătoarei? A fost vândut şi contractul de credit emis de bancă în iunie 2008 odată cu imobilul în cauză? Asta înseamnă că actuala executare silită prin poprire este ilegală, deoarece creanţa nu se mai află în patrimoniul băncii X, iar odată cesionată creanţa, nu se mai poate întoarce la bancă, deci banca nu o mai poate recupera. Tot aici reprezentantul băncii afirmă că eu contestatoarea mi-am pierdut calitatea de garant: redau din întâmpinare „ ….calitatea de garant a contestatoarei faţă de bancă a încetat….". În acest caz cum se face că mi-a venit poprire pe salariu în situaţia în care eu nu mai sunt garantul acestui credit în discuţie, ca urmare poprirea pe salariu este ilegală. Citez iar: „…iar contestaţia la executare ar putea fi îndreptată împotriva actualului creditor, respectiv persoana care a adjudecat imobilul." Dacă persoana care a cumpărat imobilul este doar un simplu cumpărător, chiar nu am nimic cu persoana respectivă, pentru că nu pot să o trag la răspundere doar pentru faptul că a cumpărat imobilul. Nu tratăm efectele, ci căutăm la rădăcină, tratăm cauza, adică contractul în sine şi cei care s-au folosit abuziv de el. Vreau sa precizez clar, noi nu am făcut contestaţie la evacuarea silită, ci la executatrea silita demarată de bancă. Pentru o eventuală contestaţie la evacuarea silită trebuia deschis un alt dosar şi acţiunea îndreptată către cei care ne-au evacuat, dar aşa ceva nu a existat. Chiar şi în condiţiile în care adjudecătoarea ar fi cesionat creanţa, tot nu am fi putut să îndreptăm acţiunea împotriva ei, deoarece nu adjudecătoarea ne-a creat multiple probleme încă din faza de aprobare a creditului. În fine, în cele din urmă reprezentantul băncii recunoaşte de fapt că noi contestăm executarea silită în ansamblul ei.

O problemă sensibilă o reprezintă şi imobilul vândut

la licitaţie şi suspiciunea că acele persoane din actele respective, nu reprezintă ceea ce se vrea să reprezinte. Aş dori ca instanţa să verifice acele persoane, adjudecător si împuternicit, precum şi actele de identitate ale acestora, deoarece avem vaga bănuială că nu a fost o vânzare veritabilă, ci numai o trecere a imobilului respectiv de pe un nume pe altul, în ideea de a ne scoate în orice condiţii din garsonieră. După aproximativ două luni de la evacuarea silită, am fost sunaţi de bancă şi ne-a întrebat dacă nu cumva vrem să ne vindem noi garanţia în contul băncii. I-am explicat că tocmai am fost evacuaţi din garanţia băncii. Incidentul ăsta îmi întăreşte bănuiala că realitatea nu este aşa cum se vrea să ştim noi. După aproximativ o lună, am mers la Electrica să plătesc ultima factură la curent şi să anunţ că nu mai suntem noi proprietari şi…. surpriză: Acolo nu figura niciunul dintre cele două nume de pe actul de adjudecare, ci o persoană xxxxxx. Am mers şi la Administraţia Financiară şi mi s-a spus că imobilul a fost vândut iarăşi. Mă îndoiesc că o biată garsonieră de numai 20 m pătraţi, într-un cămin de nefamilişti, cu destule probleme în interior ce ţine de reparaţii, să prezinte atât de mult interes în aşa fel încât în două luni să fie vândută de două ori, cu banii jos (cel puţin prima dată) în condiţiile în care în 2008 abia s-a vândut prin credit după mult timp de la scoaterea imobilului la vânzare şi într-o perioadă de boom imbiliar.

În ceea ce priveşte remarca conform căreia „ un contract legal are putere de lege a parţilor" nu ştiu dacă un contract plin de clauze abuzive, preformulat, în care împrumutatul doar semnează şi atât nu are nici-un cuvânt de spus, poate prima în faţa legilor ţării, unde este specificat clar faptul că un contract de drept civil, trebuie să aibă un caracter moral, iar art. 968 Cod Civil precizează clar „ Cauza este nelicită când este prohibită de legi, când este contrarie bunelor moravuri şi ordinii publice". Aici mai degrabă se potriveşte cu,,cei mai puternici impun legea celor mai slabi". În altă notă am precizat şi existenţa

altor legi care vin în favoarea celor spuse de mine. În altă ordine de idei, m-am săturat să aud mereu: „aţi semnat!!!, aţi semnat!!!”, să văd scris şi pe această întâmpinare acelaşi lucru: „.....au semnat.....”. Da e adevărat am semnat, dar nu am semnat să ne crească rata lunară ca Făt Frumos într-un an cât în zece şi nici să fim torturaţi psihic să plătim sume care ne depăşesc ca posibilitate. La urma urmei nici nu mă interesa ce conţine rata lunară (comisioane, dobânzi) atâta timp cât plata lunară era o sumă rezonabilă, atâta timp cât banca era o instituţie rezonabilă; la urma urmei nici nu are importanţă ce comisioane au introdus, atât timp cât nu produc dezastre. Poate nici în ziua de azi nu mă interesau termeni de specialitate dacă nu existau probleme cu banca. E ca şi cum ne-ar spune: „v-am păcălit proştilor, sâc, sâc, acum sunteţi la mâna noastră tot restul vieţii”. Cred că acum înţelegeţi onorată instanţă de ce am evitat de a mai semna în ultimul timp vreun act cu banca sau vreo înţelegere; nu mai avem încredere în bancă, nu ştim ce conţin tipizatele lor preformulate şi mai rău, ce consecinţe dezastruoase pentru noi pot decurge din aceste înţelegeri cu banca. Niciodată nu mai vrem să auzim „Aţi semnaaat!!!!”.

Un alt aspect de analizat, de discutat ar fi problema cererii de restructurare; nu ştim de ce banca susţine că nu am făcut cerere de restructurare, deoarece ea există, chiar şi restructurarea, făcută doar aşa de dragul de a fi, dar există; probabil că se referă la o altă cerere de aducere la cunoştinţa băncii, după reeşalonare de problemele noastre reale, pe care nu au vrut să ni le ia în considerare şi să ne înţeleagă sub nicio formă.

Referitor la respecterea legilor menţionate în întâmpinare, ele sunt scrise formal, sunt invocate în virtutea inerţiei, mecanic, automat, probabil nici ei nu cred în respectarea acestor legi. Art. 497 din Codul de procedură civilă nu a fost respectat aşa cum s-ar vrea să se creadă, altfel nu pierdeam procesul pe excepţia tardivităţii.

„ Banca X nu a săvârşit nicio faptă prin care să o îngrădească pe contestatoare în exercitarea drepturilor sale, astfel încât aceasta să fie obligată să recurgă la instanţa de judecată pentru realizarea acestor drepturi”. Banca susţine că nu are nicio vină în tot ce s-a întâmplat. Eu o să enumăr câteva dintre ele: Mai întâi nu ne-a luat în considerare existenţa copilului nostru, ceea ce ar fi condus evident la o rată lunară mai mică; apoi ne-a păcălit că ne acordă suma pe care am cerut-o pentru achitarea garsonierei, iar după ce am plătit avansul vânzătorilor, ne-a tăiat din credit ceea ce ne-a încurcat rău de tot pentru că am rămas cu datorii în doua locuri, tocmai deaceea soţul a plecat în Cipru şi a fost la un pas de moarte; apoi rata lunară care creştea nejustificat de mult, având în vedere că acest credit ipotecar poate fi încadrat la categoria subprime; şi nu din vina noastră, că nu noi ni l-am aprobat singuri; gradul nostru de îndatorare a fost mult prea mare pentru veniturile noastre şi aşa în scădere; aşa zisa reeşalonare a fost făcută în bătaie de joc, neţinându-se seama de adevărata noastră situaţie şi de înţelegerea iniţială; şi totul a culminat cu refuzul băncii de a ne înţelege situaţia la un moment dat. Oare să nu fie suficiente motive, dovezi în sprijinul celor afirmate de noi?

Preşedintele României iese în faţă la un moment dat şi afirmă că băncile străine au făcut ce-au vrut în ţara noastră, cu toate astea nu există suficiente dovezi împotriva băncilor. Guvernatorul BNR iese în faţă şi afirmă că băncile şi-au omarât clienţii şi cu toate astea, iarăşi nu sunt suficiente motive de a incrimina o bancă. Cred că ştiu ce vorbesc şi preşedintele ţării şi guvernatorul BNR.

Noi debitorii am ajuns la o vârstă când nu ne arde nici de glume şi nici de neseriozitate. Am ajuns la o vârstă când ne-am fi dorit să avem un loc stabil, neam fi dorit să putem să achităm ratele lunare, ne-am fi dorit o situaţie clară, nu să fim hărţuiţi de bancă la nesfârşit.

Vă mulţumim!

Concluzii:

De-alungul istoriei, în momentele în care a existat exploatarea omului de către om, legile au fost aranjate astfel încât să existe o bună exploatare în condiţii optime, în condiţii de siguranţă. Astfel celui exploatat i s-a avansat ideea: „asta e legea”. În acest caz, celor mulţi şi exploataţi nu le rămâne decât sintagma: „Dumnezeu cu mila, scapă cine poate!”.

O situaţie similară, aproape trasă la indigo, o reprezintă contractul de credit, care evident reprezintă exploatarea omului de către om; împrumutatului i se reaminteşte frecvent: „ai semnat, asta e legea trebuie să te conformezi”. În momentul semnării unui asemenea contract, împrumutatul şi-a pierdut liniştea sufletească, libertatea individuală, dreptul la o viaţă decentă; nu i-a mai rămas decât obligativitatea de a se supune total acestui contract de credit şi implicit acestui sistem; trăim iluzia libertăţii, iluzia democraţiei, iluzia drepturilor omului la nivel european, la nivel mondial.

Există un paradox aici: în perioada de dictatură comunistă, omului de rând, familiei în mod special, i se acorda o locuinţă gratuită. Am scăpat de dictatura comunistă, trăim democraţia în toată splendoarea ei, unde oamenii sunt aruncaţi în stradă „absolut legal” şi „perfect democratic”. Ce reclame frumoase au băncile, cu chipuri frumoase, zâmbitoare, fericite, cu familii prospere şi ce coşmar e în realitate. Oare va trebui să mai treacă încă 45 de ani până când va fi recunoscută oficial această stare de fapt? Se pare că am sărit din lac în puţ: am scăpat de dictatura comunistă şi am dat peste dictatura bancară; nu ştiu care dintre ele este mai rea. În comunism era asigurată locuinţa, locul de muncă, existenţa zilei de mâine, dar nu aveam libertate de exprimare; acum avem libertate de exprimare, dar cine ne ascultă? Vai, dar e ruşinos a recunoaşte acest lucru; asta înseamnă că eu, împrumutatul sunt un nostalgic, un inadaptabil, un incompetent, un leneş care aşteaptă decât protecţia socială a comuniştilor.

Asemenea oameni care gândesc în acest fel sunt marginalizaţi, umiliţi ridiculizaţi, astfel încât să se închidă în ei şi să nu mai îndrăznească vreodată să avanseze asemenea idei. Este tot o formă de manipulare menită să stopeze fenomenul de trezire a populaţiei la realitatea înconjurătoare, trezire care, dacă va atinge masa critică, informaţia se va propaga cu o viteză uimitoare, nemaifiind posibilă manipularea în masă a populaţiei. Asta înseamnă că factorul uman-omul nu este luat în considerare într-un asemenea sistem; în această ecuaţie factorul umanomul reprezintă o cantitate neglijabilă. Oamenii nu trebuie să perceapă democraţia decât prin prisma elitelor; nu există decât adevărul lor, al nostru nu mai contează. O minciună repetată de multe ori, capătă valoare de adevăr, va fi percepută în cele din urmă ca fiind adevăr. Sper că această minciună numită contract de credit, investită cu valoare de adevăr şi lege, să revină la valoarea iniţială şi anume: escrocherie.

Cu toate acestea libertatea de gândire a individului nu poate fi limitată, îngrădită; omul de rând, fără o pregătire în prealabil, în simplitatea lui, are un foarte dezvoltat simţ al dreptăţii şi oricât i s-ar repeta „asta e legea", el este conştient de anomalia acestei afirmaţii. Vi se pare normal ca unei familii să i se ia locuinţa, obiectul creditării şi să fie obligată să plătească în continuare tot restul vieţii, acea locuinţă pe care nu o mai are?

Banca ca instituţie financiară, trebuie să fie impecabilă în raport cu clientul, altfel ce pretenţie mai are de la client? Ce să înveţe clientul de la bancă? Cum să fenteze legal adversarul? Cum să facă slalom printre legi pentru a-şi duce la îndeplinire dorinţele egoiste, setea de profit cât mai mare? Ce pretenţii are banca de la client să fie corect, cinstit, dacă banca nu întruneşte aceste calităţi. Omul, la modul general este total, complet cu toate calităţile şi defectele pe care le are. Nu are nici-un rost să negăm defectele pe care le are fiecare om; asta ar însemna să ascundem gunoiul sub preş. Dar aşa zisele defecte ale

omului sunt de fapt calităţi amplificate de care omul are nevoie în anumite momente ale vieţii, cu condiţia de a uza de ele în caz de forţă majoră, în anumite limite (*o minciună poate salva viaţa unui om, o mica viclenie poate înşela vigilenţa unui atacator*…..). *Diferenţa dintre împrumutat şi bancă este aceea că, împrumutatul îşi activează aceste calităţi amplificate când este pus în pericol, în timp ce banca, sau mai bine spus reprezentanţii băncii abuzează de aceste calităţi amplificate oricând, oricum şi fără discernământ*.

Rog instanţa de judecată să analizeze comportamentul împrumutatului încolţit de bancă, de pretenţiile exagerate ale acesteia precum şi de numeroasele ameninţări la care a fost expus. Banca face abuz de acest contract de credit şi drepturile pe care i le conferă acest contract de credit, drepturi însuşite cu de la sine putere, acesta fiind un act de „ultra vireş” ce contravine codului penal, călcând peste orice principii fundamentale ale vieţii, în primul rând legea bunului simţ. Banca nu îşi asumă nici-o responsabilitate, nici-un risc, plasând pe umerii împrumutatului toate riscurile şi implicit toate pierderile în situaţia în care împrumutatul nu are cunoştinţele specialiştilor băncii şi nici situaţia materială, financiară a acestui colos financiar; de departe se poate observa înechitatea care predomină în acest contract de credit. Singurul argument pe care îl aduce banca în sprijinul acestui contract este: „au semnat”, binenţeles însoţit de deja celebra frază: „ cu acordul părţilor”; dar care acord? Banca nu ne-a întrebat pe noi ce să scrie în contractul de credit, era deja formulat; un act de comun acord, este gândit şi redactat de ambele părţi. În rest dacă, reprezentanţii băncii vor fi puşi să explice să detalieze toate clauzele, toate menţiunile existente, nu vor ştii ce să spună; vor ridica din umăr: „ ăsta e contractul”.

Banca ştia de la început că noi debitorii nu ne putem încadra pentru un credit de 36.500E (*din care s-a mai tăiat evident*), *neavând nici avans, nici garanţii, nici giranţi, nici*

venituri substanţiale, nici măcar un istoric al creditării, dar având o rată lunară destul de mare pentru posibilităţile noastre; aici fac precizarea că în timp ce noi debitorii am crezut în acel grafic de rambursare, că va rămâne pe loc, nu se va modifica şi salariile creşteau periodic, angajaţii băncii ştiau că acel grafic de rambursare va suferi modificări numai ascendente, modificări greu suportate de noi şi chiar imposibile de la un anumit nivel. În primul an, creditul de nevoi personale avea dobânda variabila, în timp ce creditul ipotecar avea dobânda fixă; după primul an de creditare ambele credite aveau dobândă variabilă, deci crescătoare (la bancă nu există tendinţă descrescătoare niciodată); la creditul ipotecar nu am ştiut mult timp că după un an se va modifica dobânda fixă în dobândă variabilă, cu ceva timp înainte de împlinirea unui an de la creditare, am fost anunţată verbal că rata lunară la creditul ipotecar va creşte cu 40E ca şi cum nu era destul de mare rata lunară şi aşa; şi asta când am trecut pe la bancă să întreb de ce avem restanţe la credit în condiţiile în care noi respectam graficul de rambursare; ei măreau dobânda probabil la creditul de nevoi personale care avea o dobândă variabilă, fară să ne mai anunţe în prealabil. Peste toate acestea s-a suprapus şi ameninţarea crizei financiare, de care angajaţii băncii aveau cunoştinţă; la aproximativ 3 luni de la acordarea creditului, a fost recunoscută oficial criza financiară la noi în ţară, existentă deja de mai mulţi ani în alte ţări dezvoltate (din momentul în care am început să avem probleme cu banca, am început să mă documentez în acest domeniu). Intenţia angajaţilor acestei bănci nu a fost aceea de a ne rezolva nouă problema locuinţei, la urma urmei nu conta pentru ei tipul creditului sau ce tip de iluzie ne vinde, ci de a ne prinde în sistem, căci chiar daca nu reuşeam să plătim sume mari băncii, să respectăm contractul de credit în forma pe care o vroia banca, locuinţa ne-o lua oricând, gratie actelor de ipotecă favorabile băncii, noi împrumutaţii rămânând să cotizăm

acestei bănci tot restul vieţii fără a avea un beneficiu din partea băncii. Ca să forţeze nota, au ignorat existenţa copilului nostru, pentru a ne putea fixa rată lunară cât mai mare, sau probabil pentru a putea aproba acest credit la care poate nu ne încadram şi cu copilul. Paradoxal, deşi banca avea acces la diferite baze de date pe teritoriul acestei ţări, putând să afle oricând componenţa familiei noastre, a omis accidental asemenea verificare, în schimb când e vorba de poprire pe salariu, află miraculos datele necesare în acest sens, deci are acces la o baza de date în funcţie de interese.

Aceste evenimente ne obligă să ne reanalizăm situaţia, să ne reconsiderăm poziţia, să căutăm să luăm deciziile cele mai potrivite pentru noi, pentru a ne limita pierderile şi a ne putea continua viaţa aşa cum e pe mai departe. Dacă am semnat un contract, asta nu înseamnă că nu trebuie să mai gândim pe mai departe, asta nu înseamnă că suntem condamnaţi pe viaţă. Un contract este valabil atâta timp cât reprezintă interesele celor două părţi; în momentul în care o parte este lezată, atunci contractul trebuie să înceteze, nemaifăcând obiectul înţelegerii iniţiale. Împrumutatul a fost prost când a semnt contractul de credit, dar există riscul să deştepte prostul pe parcurs, lucru nedorit de instituţia financiară în cauză.

Existenţa noastră ca oameni nu poate fi legată de această structură, această instituţie financiară, decât în măsura în care există o colaborare de bun augur. Dacă interesele noastre nu corespund, atunci nu putem fi ţinuţi prizonieri ai acestui sistem împotriva voinţei noastre, pentru a suporta o viaţă întreagă aşa zisele pierderi ale lor, având în vedere că nu suntem direct responsabili de greşelile lor, de neprofesionalismul lor, de politica lor bancară; nu putem fi controlaţi toată viaţa de un act precum contractul de credit, discutabil şi acesta din punct de vedere legal. Acest lucru este un abuz, un şantaj de a muncii în folosul lor tot restul vieţii.

Ca urmare a evenimentelor relatate de către noi

împrumutaţii, consideräm că am fost păcăliţi de bancă, de aceea acuzăm banca de dol conform articolului de lege: *TITLUL ÎI Izvoarele obligaţiilor*

CAP.I-Contractul

III. Viciile consimţământului Cazuri Art. 1.206 Dolul-Art.1.214

(*1*) *Consimţământul este viciat prin dol atunci când partea s-a aflat într-o eroare provocată de manoperele frauduloase ale celeilalte părţi ori când aceasta din urmă a omis în mod fraudulos să îl informeze pe contractant asupra unor împrejurări pe care se cuvenea să i le dezvăluie*.

(*2*) *Partea al cărui consimţământ a fost viciat prin dol, poate cere anularea contractului, chiar dacă eroarea în care s-a aflat nu este esenţială*.

(*3*) *Contractul este anulabil şi atunci când dolul provine de la reprezentantul, prepusul ori gerantul afacerilor celeilalte părţi*.

Efectele confirmării Art.1.265.

(*3*) *Confirmarea unui contract anulabil pentru vicierea consimţământului prin dol sau violenţă nu implică prin ea însuşi renunţarea la dreptul de a cere daune interese*.

Drept pentru care solicit anularea contractului de credit ipotecar şi cer despăgubiri cu titlu de daune morale în valoare de 5000E pentru fiecare membru al familiei.

Conform întâmpinării depuse de bancă într-un proces anterior de contestaţie la executare, la dosarul cu nr. ……, calitatea de garant a contestatoarei xxxxxx a încetat odată cu vânzarea imobilului ce reprezenta garanţia băncii, deci în consecinţă executarea silită prin poprire este ilegală, deoarece între mine contestatoarea şi bancă nu mai există niciun fel de raporturi contractuale.

Calitatea procesuală pasivă presupune existenţa identităţii între persoana pârâtului şi cel obligat în cadrul aceluiaşi raport juridic.

Drept urmare, cer instanţei de judecată desfiinţarea

executării silite prin poprire, din dosarul inst. Nr. ……, deoarece eu contestatoarea xxxxxx nu reprezint parte procesuală pasivă în dosarul respectiv.

În caz contrar, dacă se dovedeşte că banca s-a folosit de neadevăruri în procesul anterior, dosarul ins.cu nr. ……, precum că nu mai reprezintă parte procesuală pasivă şi calitatea de garant a contestatoarei a încetat, doar să scape de răspundere în procesul anterior, acuz banca de dol conform articolului Dolul Art.1.214 si Art.1.265

şi cer anularea contractului de credit ipotecar nr. RM……, implicit despăgubiri cu titlu de daune morale în valoare de 5000E.

Am fost puşi în faţa faptului împlinit în ambele situaţii de executare silită. Atât în cazul executării silite prin scoaterea la licitaţie a imobilului ipotecat, cât şi în cazul executării silite prin poprire pe salariu. În primul caz somaţia de plată a lipsit cu desăvârşire, iar în al doilea caz somaţia de plată a fost trimisă după ce am depus contestaţie la executare şi după ce s-a deschis dosar de contestaţie la executare. În primul caz de executre silită, nefiind respectată procedura somaţiei de plată, considerăm că ne situăm în interiorul intervalului celor 15 zile valabile pentru contestaţie, de aceea cerem atât anularea executării silite prin scoaterea la licitaţie a imobilului precizat în contractul de credit, cât şi anularea executării silite prin poprire datorită nerespectării procedurilor somaţiei de plată şi repunerea părţilor în situaţia anterioară.

Menţionez faptul că, nu am intrat în posesia întâmpinării depuse de banca X, în cazul în care a fost depusă la dosar, deci nu cunosc conţinutul acestei întâmpinări; excepţia tardivităţii nu poate fi invocată, deoarece am trimis cererea de contestaţie la executare, chiar a doua zi după primirea înştiinţării pentru poprire prin poştă la serviciu, iar excepţia calităţii procesuale pasive iarăşi nu poate fi invocată, deoarece banca X a cerut încuviinţarea executării silite prin poprire, deci a

reprezentat parte procesuală activă în dosarul încuviinţării silite şi în consecinţă reprezintă parte procesuală pasivă în actualul dosar de contestaţie la executare.

Cu stimă şi respect xxxxxx"

În următoarea notă am făcut diverse calcule din care reiese grad maxim legal de îndatoare, adică 70%; din câte am citit eu pe internet, nu oricine se putea încadra pentru grad maxim de îndatorare legal, decât clienţii cu un istoric bun de creditare şi binenţeles şi venituri pe măsură. Nu mai redau calculele făcute, doar reamintesc faptul că din venit net total pe familie sunt scăzute facturile de întreţinere, alte datorii bancare sau de altă natură, coşul de subzistenţă pentru fiecare membru de familie în parte, după care se calculează gradul de îndatorare. De asemenea am făcut calcule pentru determinarea gradului de îndatorare şi după reeşalonare, luând în calcul doar documentele existente la dosar din perioada de întocmire a dosarului, fără coşul de subzistenţă pentru fiică şi fără facturile reale la întreţinere pe care noi le plăteam la garsonieră, doar cu factura de curent de la ţară în valoare de 50 lei şi a ieşit ca grad de îndatorare 65%, la un venit net pe familie în scădere cu aproximativ 600 lei faţă de situţia iniţială din dosarul de creditare. Binenţeles că amabilele doamne care ne-au reeşalonat creditele nu au fost interesate de cheltuielile noastre reale, deci nu ne-au cerut documente necesare calculării gradului de îndatorare pentru restructurare şi nici noi nu am ştiut de aşa ceva la momentul respectiv, deci au profitat din plin de neştiinţa noastră. La un calcul făcut de noi cu date reale, gradul de îndatorare depăşea 100%.

Note: *Calcul pentru determinarea gradului de îndatorare*

…….

Aceste calcule au fost făcute la un grad maxim de îndatorare, dar mi-e greu să cred ca noi cu veniturile noastre ne încadram pentru un astfel de grad de

îndatorare. Oare pe ce baze au fost determinate bonitatea noastră şi scoringul acordat? Nu am avut un istoric al creditării, singurul credit luat înaintea celor de la banca X a fost cel de la banca Y de 2000 lei cu o rata lunară de 7Olei, la care nu se punea problema de restanţe la credit, rata lunara fiind foarte mică; nu am avut garanţii decât obiectul creditării, nu am avut conturi, nu am avut bani pentru avans locuinţa, deaceea ne-au şi sugerat lucrătorii bancari să luam un credit de nevoi personale pentru a acoperi acest avans cerut, nu am avut bani nici de cheltuieli notariale, iar gradul maxim de îndatorare a reprezentat din start un risc pentru ambele părţi, dar care din păcate banca doreşte ca numai noi să ne asumăm acest risc; mă întreb cum au determinat capacitatea noastră de rambursare ştiind că, deşi aveam grad de îndatorare maxim, într-un timp relativ scurt, urma şi să ne mărească dobânda, comisioanele, existând şi risc valutar; noi nu cunoşteam normele interne de creditare ale Băncii X, validate de BNR, deci nu aveam toate datele pentru o analiză obiectivă.

Acum înţeleg de ce banca ne-a tăiat din creditul ipotecar; daca calculăm 35.000 euro valoarea obiectului creditării × 80% va reieşi valoarea creditului ipotecar şi anume 28.000 euro; deci banca nu avea voie sa acorde decât maxim 80 % din valoarea locuinţei ce urma să fie achiziţionată; dacă ne aproba valoarea creditului cum ne-am înţeles la început şi anume 36.500 euro în total pentru plata locuinţei şi cheltuieli la notariat, nu ne încadram ca credit, dar nici nu ne-au spus, nici nu vroiau să ne scape ca clienţi, aşa că ne-au dus cu vorba până la aprobarea creditului de nevoi personale, au încercat să ne taie din el, noi nu am acceptat spunând că ne retragem pentru că nu ne ajung banii, doamnele de la cele doua credite au insistat să mergem în continuare că vor face derogări, dar noi nam ştiut că ne prinde la creditul ipotecar după ce am plătit 1000 euro familiei xxx, vânzătorii imobiluilui respectiv. Considerăm toate aceste practici manopere

frauduloase menite să-şi atingă scopul, şi anume acela de a semna contractul de credit în orice condiţii, numai pentru a avea banca un portofoliu de credite mai bogat, fie el şi neperformant.

Acest credit ipotecar nu a devenit neperformant în timpul derulării, ci a fost neperformant încă din faza de analiză a dosarului; în stabilirea gradului maxim de îndatorare trebuia să se ţină cont şi de riscul valutar şi de eventuale creşteri ale dobânzii la creditul de nevoi personale cu destinaţiaavans pentru locuinţă, cât şi de eventuale creşteri ale dobânzii la creditul ipotecar, după împlinirea termenului de un an.

Au supraevaluat garsoniera de 19 m pătraţi la 45.000 euro pentru a le reieşi în calcul, valoarea garanţiei bancare mai mare de 100% cum le cerea regulamentul intern probabil şi regulamentul BNR. Deci pentru a fi aprobat acest credit imobiliar, au fost necesare o serie de artificii de calcul şi manipulări la adresa noastră.

Vă mulţumesc!"

"*Instanţă*: *xxxxxx Secţia*: *civilă Dosar nr.*: ……

Termen la data de: ……

Domnule Preşedinte,

Subsemnata xxxxxx, domiciliată ……

……

Cerere de modificare a cererii introductive de instanţă în sensul că înţeleg să completez motivarea acţiunii şi vă solicit:

(*1*) *Anularea contractului de credit ipotecar cu nr.RM…… şi repunerea părţilor în situaţia anterioară, din mai multe motive*:

— Nereguli existente încă din faza de acordare a creditului ipotecar; au forţat nota de aprobare şi acordare a acestui credit în condiţiile în care nu ne încadram nici ca venituri, nici ca garanţii, nici ca avans, nici ca un istoric al creditării; întrebaţi dacă avem copii, deşi am răspuns că avem un copil, doamna de la credite de nevoi personale

ne-a răspuns „nu aveţi nici-un copil”; au tăiat din creditul ipotecar după plata avansului pentru locuinţă, când era mai corect, mai simplu să spună „nu vă încadraţi”, după care nemaiajungând pentru locuinţă, creditul fiind mai mic cu

2.500 euro (*suma de 36.500 euro era calculată pentru preţul locuinţei plus cheltuieli la notariat*), *ofiţerul de credite ne sfătuia, ne îndemna să mergem la alte bănci pentru acea diferenţă, pentru că în luna respectivă nu vom fi depistaţi*; *am refuzat categoric, în primul rând era o ilegalitate, rata lunară era şi aşa destul de mare, iar gradul de îndatorare depăşea 70*%;

De aceea ne simţim păcăliţi de bancă, iar în sprijinul acestor acuzaţii, am depus la dosar copii după cartea de muncă a mea şi a soţului meu xxxxxx pentru analiză venituri, copii după certificatul de naştere al fiicei xxxxxx, adeverinţă de la Facultatea xxxxxx, Universitatea xxxxxx, precum că nu s-a terminat perioada de şcolarizare, o lucrare,o analiză a „Creditelor Neperformante” făcută de Lect. Dr. Maria Netoiu Universitatea Craiova, poate fi găsită pe internet, care poate clarifica comportamentul lucrătorilor bancari atunci când îndeamnă potenţialii clienţi să meargă şi la alte bănci pentru a lua credite pentru diferenţa de credit tăiat; antecontract şi contract de vânzare-cumpărare al imobilului ipotecat pentru a se vedea avansul acordat şi preţul imobilului în cauză, contract individual de muncă cu nr. ……, însoţit de actul adiţional unde salariul mărit avea o vechime mai mică de un an, iar contractual de muncă nu avea nici măcar 3 ani încheiaţi ca vechime, chitanţe de plată, foi de vărsământ şi buletine de schimb valutar din perioada semnării contractelor de credite şi perioada imediat următoare, pentru a se putea face un calcul ca grad de îndatorare.

— Nerespectarea Art.9 lit. d) *şi e*) *din contractul de credit care specifică luarea la cunoştinţă a băncii de situaţia economicofinanciară a familiei noastre, precum şi producerea evenimentelor de forţă majoră, imprevizibile si*

inevitabile care îl împiedică pe împrumutat să îşi îndeplinească obligaţiile asumate prin acest contract de credit; banca s-a sustras cu bună ştiinţă de a înregistra situaţia noastră în evidenţele contabile cu privire la problemele întâmpinate de noi după reeşalonarea creditelor (*creditul ipotecar şi creditul de nevoi personale destinat avansului pentru locuinţă cu nr. ……*).

În sprijinul acestor acuzaţii am depus la dosar, contractele de credite, actele adiţionale ale celor două contracte de credite împreună cu graficele de rambursare (*graficul de rambursare de la reeşalonarea creditului ipotecar, urmează să-l trimit la o data ulterioară*) *pentru a se vedea reeşalonările făcute doar pe o perioadă de 12 luni cu dobânzi marite de 12,44%, respectiv 22,09%, Contractul de mediere şi declaraţia cu firma de recrutare a forţei de muncă xxxxxx, pentru a se vedea iniţiativa soţului de a pleca în Cipru pentru a câştiga mai mult să putem face faţă plăţilor impuse de banca şi pentru a returna şi celelalte datorii, bilet de trimitere pentru investigaţii paraclinice pe numele xxxxxx cu diagnosticul „spasmofilie SD anemic" ca urmare a stresului continuu generat de situaţia noastră incertă cu banca, precum şi o declaraţie a ei cu privire la situaţia momentului respectiv, un mesaj trimis Guvernului României după încercări eşuate de a comunica cu banca şi a ajunge la o înţelegere, răspunsul primit din partea Guvernului României, pentru a evidenţia totuşi interesul nostru de a ne rezolva situaţia, un articol de ziar care scoate în evidenţă situaţia la limită a muncitorilor din Cipru unde se afla şi soţul meu* (*e vorba de un angajator din Cipru pe nume Yanis Pipiridis arestat în acea perioadă pentru o perioadă scurtă de timp, alte dovezi în acest sens neexistând deoarece nu au fost încadraţi în muncă cu forme legale*), *actele de ieşire din spital din Cipru, anunţul umanitar postat pe sit-ul Forumul romanilor din Cipru, Bilet de trimitere pentru servicii medicale nr……. din partea medicului de familie din România, pentru a se vedea starea de sănătate a soţului,*

problemele întâmpinate şi situaţia la limită în care am fost ca familie.

— Existenţa în contractul de credit a unor clauze abuzive precum Art.1 lit. b), Art.2 pct.2.4, Art6 pct.6.1 cu privire la comisionul de procesare; ne-am trezit la notariat în ziua tranzacţiei de vânzare-cumpărare că nici atunci nu ajung banii pentru că banca a oprit comisionul de procesare, fară să ne anunţe în prealabil, după ce ne tăiase din creditul ipotecar după plata avansului către vânzătorii imobilului respectiv, fără să ne anunţe în prealabil că nu ne încadrăm ca credit pentru suma stabilită iniţial; de asemenea sunt vizate şi Art. 4 privind dobânda, Art6 pct.6.1, Art.8 pct. 8.1, Art. 11, articole din contractul de credit dezbătute în note cu titlul: „Identificare clauze abuzive contracte banca X". Contractul de credit ipotecar vine în contradicţie cu Art.15 CAP.III Cod procedură civilă.

— Acest credit ipotecar a fost creat virtual, pe calculator, neexistând bani reali, noi neprimind bani reali, ci doar cele doua contracte de credite însoţite de graficele de rambursare; banii creaţi virtual, din nimic,ilegal, nu produc dobânzi, comisioane şi penalităţi, acesta fiind un act de „ultra vireş", act ce contravine codului penal (abuz de putere, bani creaţi din nimic); tranzacţiile acestor sume se fac pe calculator, pe internet nefiind nevoie de existenţa banilor reali; în timp ce noi am primit nişte documente în care a fost înscrisă o valoare şi atât, noi am adus băncii, bani reali munciţi din greu, plătiţi cu mari sacrificii. În acest sens, subiectul este dezvoltat într-una din notele depuse la dosar cu titlul „Bani creaţi illegal".

Ca urmare a celor prezentate acuzăm banca de dol conform aricolului Dolul Art.1.214, Art.1.265 şi cerem anularea contractului de credit ipotecar conform celor două articole de lege şi Art.1.271 Impreviziunea (2) Desfiinţarea executării silite prin poprire din dosar nr……. cu data de ……, prin executor judecătoresc xxxxxx din Bucureşti, …… din doua motive:

— Informaţiile contradictorii din întâmpinarea depusă de Banca X într-un proces anterior de contestaţie la executare în dosarul cu nr. ……, precum şi acţiunile în contradictoriu ale băncii, cu afirmaţiile precedente din întâmpinarea cu nr. ……; astfel banca afirmă că odată cu scoaterea la licitaţie a imobilului ce reprezintă garanţia băncii, eu contestatoarea xxxxxx mi-am pierdut calitatea de garant ceea ce vine în contradicţie cu acţiunea băncii de a cere încuviinţarea executării silite prin poprire, eu reprezentând în contractul de credit ipotecar codebitor; în caz contrar, în caz că cele afirmate de bancă sunt neadevăruri, acuz banca de dol conform Art.1.2014 si Art.1.265.

În sprijnul celor afirmate am depus la dosar întâmpinarea cu nr. ……, dintr-un dosar anterior de contestaţie la executare cu nr. …….

— Somaţia de plata nr. …… este emisă pe aceeaşi dată cu adresa de înfiinţare prin poprire din data de ……, ce contravine art. 1014 şi art. 391 din Codul de Procedură Civilă; mai mult, somaţia de plată a fost trimisă prin poştă pe data de

…… când eu deja făcusem cerere de contestaţie pe data de ……, iar dosarul cu nr……. a apărut pe sit-ul Judecătoriei sectorului x Bucureşti pe data de ……; somaţia a ajuns abia pe data de …… la destinaţie, în localitatea xxxxxx; ca urmare au fost încălcate procedurile somaţiei de plată, fiind pusă în faţa faptului împlinit.

În sprijunul acestor afirmaţii am depus la dosar încheiere cu nr……., cu data de ……, emisă de Judecătoria sectorului x Bucureşti, încheiere nr……., emisă de Executor judecătoresc xxxxxx, adresa de poprire, dosar executare nr. ……, precum şi copia xerox a plicului poştal cu datele de trimitere şi primire, somaţie nr……., două adrese primite în acelaşi timp cu somaţia de plată, având acelaşi nr……. pe numele xxxxxx şi xxxxxx, în localitatea xxxxxx, precum şi copia xerox în conformitate cu originalul al plicului poştal care conţine datele de trimitere si

primire. (*3*) *Desfiinţarea executării silite din dosarul nr……., prin executor bancar xxxxxx, Corpul Executorilor bancari, xxxxxx prin scoaterea la licitaţie a imobilului din xxxxxx, întoarcerea executării silite, precum şi repunerea părţilor în situaţia anterioară, din două motive*:

— Nerespectarea Art.9 lit.d) *si e*) *din contractual de credit ipotecar, prezentat anterior, nu poate avea drept consecinţă executarea silită prin scoaterea la licitaţie a garanţiei bancare*; *nu a fost vina noastră că banca a refuzat categoric să ne înţeleagă problemele după reeşalonarea creditelor şi să ne ajute să le depăşim, asta în situaţia în care chiar banca prin acţiunile ei ne-a împins în imposibilitate de plată*.

În acest sens am depus la dosar documentele menţionate la primul punct.

— Somaţia de plată a lipsit cu desăvârşire în această executare silită, noi aflând că imobilul este într-adevăr vândut abia când ne-am interesat la Financiar dacă mai figurăm ca proprietari, în urma telefoanelor de ameninţare cu evacuarea silită; *deşi banca susţine ca a afişat-o, noi nu am văzut această somaţie de plată, altfel reuşeam să facem contestaţie în timp util, nu după o lună de la vânzarea imobilului când urma sa fim evacuate silit*; *nu a existat somaţia de plată publicată nici în Monitorul oficial, nici într-un ziar de largă circulaţie, ci doar un proces verbal întocmit de personalul băncii, proces verbal ce se bucură doar de o relativă prezumţie de legalitate*; *deaceea considerăm că ne situăm în intervalul celor 15*

zile pentru contestaţie şi cerem desfiinţarea executării silite din dosarul cu nr. …… conform Art.1014 şi Art. 391 din Codul de procedură civilă.

În acest sens am depus la dosar Sentinţa civila nr. …… emisă de Judecătoria xxxxxx, pentru a se vedea menţiunea existentă cu privire la afişarea somaţiei de plată, altă dovadă a existenţei somaţiei de plată neexistând, proces verbal de evacuare silită din dosar de executare nr……., a doua zi după ce am depus contestaţie

la executare silită prin scoaterea la licitaţie a garanţiei băncii.

Temeiul de drept: *îmi întemeiez cererea pe art.114 si art.132 Cod procedură civilă*.

Probe: *Solicit să-mi încuviinţaţi următoarele probe*:

……

Anexez: *un exemplar al cererii pentru instanţă, o copie pentru a fi comunicată intimatei Banca X, înscrisuri certificate ca fiind conforme cu originalul, chitanţa privind plata taxei judiciare de timbru în cuantum de 194 lei şi timbrul judiciar în valoare de 5 lei*.

Menţionez că -cauza se poate judeca şi în lipsa mea. *Vă mulţumesc*!

Domnului Preşedinte al Judecătoriei Sectorului x Bucureşti"

După această cerere, banca a depus întâmpinare în care invocă mai multe excepţii: netimbrarea corespunzătoare a capătului 1 (sperau probabil că din lipsă de bani, poate nu va mai fi judecat primul capăt de acuzare), lipsa calităţii procesuale active a contestatoarei, prescripţia dreptului material la acţiunea în anulare a contractului, prescrierea capătului 1 de acuzare, necompetenţa teritorială pentru capătul 3 de acuzare, puterea de lucru judecat, precum şi tardivitatea pentru acelaşi capăt de acuzare. Codebitoarea contestatoare pe lângă obligaţiile ce decurg din contract, evident are şi dreptul de a contesta neregulile băncii, că doar n-o fi bună decât de plată, mai ales că e afectată direct.

Binenţeles au invocat o grămadă de proceduri respectate legal, fără însă a prezenta normele de creditare interne aprobate de BNR, fără a prezenta calcule şi formule de calcul pentru determinarea gradului de îndatorare, a bonităţii clientului etc, nici măcar nu au pomenit de gradul de îndatorare, ca procent. Trebuie să credem banca pe cuvânt că doar e instituţie serioasă, deci în final, din punctul de vedere al băncii, „*solicitantul şi codebitoarea s-au încadrat în criteriile de eligibilitate*,

prevăzute în normele interne (care nu există), *atât din punct de vedere financiar*, *cât şi din punct de vedere al garanţiilor aduse*" (garanţie supraevaluată de bancă cu aproape 10.000 euro în plus faţă de valoarea pieţei la vremea respectivă). De asemenea banca precizează că „*nici deteriorarea situaţiei financiare*, *nici incidentul medical survenit în familia contestatoarei nu sunt evenimente ce îndeplinesc cerinţele forţei majore*, *care să exonereze de îndeplinirea obligaţiilor asumate prin contractul de credit pe durata cât persistă evenimentul*".

Mă întreb oare, dacă deteriorarea situţiei financiare, criza economică şi problemele de sănătate nu sunt evenimente ce îndeplinesc cerinţele forţei majore, atunci ce alte evenimente majore ar putea îndupleca Banca X să manifeste înţelegere şi indulgenţă faţă de debitor: al treilea război mondial, vreo invazie extraterestră sau poate vreo extinţie în masă, sau poate şi acestea sunt doar simple motive de a ne sustrage plăţii ratelor bancare. Cred că se observă clar imposibilitatea colaborării cu banca.

Lipsa de empatie a bancherilor este o formă de boală uşoară psihiatrică şi anume psihiopatie, caracterizată printr-o dereglare a personalităţii manifestată prin comportament antisocial, capacitate redusă de a avea remuşcări. Aceste persoane nu prezintă empatie, mustrări de conştiinţă, au un comportament lipsit de inhibiţii, sunt deseori carismatice, narcisiste şi vor face orice ca să îşi ducă la îndeplinire un plan, nedându-se înapoi de la a comite fraude din dorinţa de a se îmbogăţi şi cu o încredere exagerată în propriile abilităţi. Din păcate angajatorii dornici de profit oricum, asta caută, ăsta e profilul angajatului perfect din punctual lor de vedere, fiind selectaţi în urma unor teste psihologice care să le scoată în evidenţă aceste „abilităţi".

Întâmpinarea cuprinde 8 pagini în care banca nu recunoaşte nimic şi impresionează prin legalitatea tuturor acţiunilor întreprinse.

La rândul meu am depus răspuns la întâmpinarea

depusă de bancă cu calcule amănunţite, referitoare la determinarea gradului de îndatorare, calcule amănunţite ale veniturilor de pe carnetele noastre de muncă, pentru a se vedea şi a se compara veniturile noastre de-alungul anilor cu sumele pe care banca intenţiona să le scoată de pe urma noastră, conform graficelor de rambursare şi creşterii continue a ratelor lunare. Aceste calcule făcute de mine banca le consideră simple propuneri, fără a pune la dispoziţie un mod de calcul pentru a combate cele prezentate de mine, chiar dacă, surprinzător dau şi ratele stabilite de bancă. Deasemenea banca invocă faptul că ni s-au prezentat caracteristicile esenţiale ale produsului de credit. Total fals: am fost minţiţi şi în faţă şi prin omisiune; dacă erau prezentate toate aspectele acestui credit cu avantajele şi dezavantajele lui, cu riscurile ce le implică acest credit, orice persoană normală din punct de vedere psihic, s-ar fi speriat şi s-ar fi retras. Ba din contră, ne-au fost ascunse riscurile la care urma să ne expunem, deoarece am mai avut deja o tentativă de a ne retrage şi a renunţa la acest credit, când au încercat să ne taie din creditul de nevoi personale, deci ne-au fost ascunse riscurile şi după aprobarea creditului de nevoi personale. Nici nu a infirmat nici nu a confirmat banca destinaţia creditului de nevoi personale, deci nu a recunoscut în nici-un fel avansul pentru locuinţă ca fiind acordat tot de bancă, probabil tot o omisiune nevinovată.

La prima contestaţie, în întâmpinarea depusă, banca afirmă:

„ Întrucât imobilul care a constituit garanţie în favoarea băncii conform contractului de garanţie reală imobiliară autentificat...., a fost vândut prin licitaţie publică şi adjudecat de către xxxxxx pentru suma....., care a fost achitată de către aceasta şi distribuită ulterior către banca X, calitatea de garant al contestatoarei a încetat, iar noua proprietară a devenit adjudecătoarea."

Mai târziu şi-a adus aminte că de fapt n-ar fi rău să uzeze iar de calitatea de garant al contestatoarei pentru

îndestulare, dar nu mai recunoaşte nimic din declaraţiile anterioare, nu mai recunoaşte că de fapt nu mai sunt garant al creditului.

„.....având în vedere că prin finalizarea executării silite (vânzarea imobilului prin licitaţie), *nu s-a recuperate debitul urmărit, motiv pentru care contestatoarea este în continuare codebitor la rambursarea sumelor datorate subscrisei în baza contractului..... Singurul raport juridic care a încetat prin finalizarea executării silite imobiliare... este cel rezultat din contractual de ipotecă accesoriu al contractului de credit menţionat.*"

Adică nu mai sunt garant al creditului dacă e vorba de judecarea primei executări silite, dar pentru poprire pe salariu la o dată ulterioară, merge fără probleme, caliatatea de garant este regăsită miraculos.

Din punct de vedere al băncii, au fost respectate Normele de creditare BNR, Normele interne de creditare aprobate de BNR, toate articolele de lege invocate, deci totul a fost legal, totul a fost în regulă, împrumutul a fost legal, dar creditul neperformant încă din faza de analiză a dosarului. Un dosar de credit analizat corect, nu clachează încă din primul an de creditare din cei 22 de ani stabiliţi: mai exact nu devine neperformant după doar 6 luni de plată, datorită creşterii gradului de îndatorare chiar şi de peste 100%. Altfel spus: operaţia a reuşit, pacientul este mort.

S-a afirmat în presă la un moment dat că „ Într-un stat de drept ce semnezi, îţi asumi", se făcea referire în mod special la debitori, ca o replică adusă lor, la acuzaţiile de supraîndatorare. Noi debitorii suntem ţinuţi forţat în contracte de credite, preformulate, de adeziune, în care nu ai nici-un cuvânt de spus, semnezi sau nu şi în care nici nu ştii ce se cloceşte, dar un document (întâmpinare) gândit, tehnoredactat şi semnat şi ştampilat de trei reprezentanţi ai băncii cu funcţii de răspundere, nu are nici-o relevanţă în instanţă, e luat în considerare doar dacă dă bine pentru bancă.

După aproape un an, după o disjungere dosar pentru al treilea capăt de acuzare, care se va judeca separat, sentinţa vine sec:

„.....

Trecând peste împrejurarea că se solicită cu uşurinţă aplicarea sancţiunii anulării fără a fi conştientizate efectele acesteia (*unul fiind repunerea părţilor în situaţia anterioară*), *se observă că, ataşat contractului de credit, se regăseşte un grafic de rambursare, semnat de ce doi împrumutaţi,.....*

În consecinţă, cât timp contestatoarea (*obligată fiind să furnizeze băncii informaţii privind veniturile obţinuteart. 9 lit. c din contract*) *a luat la cunoştinţă încă din momentul contractării creditului, valoarea ratelor lunare ce trebuie restituite, instanţa apreciază că nu a existat vicierea prin dol a consimţământului persoanelor împrumutate, contestaţia fiind neântemeiată.*

Instanţa mai reţine că, în baza art. 5.10 din contract, codebitorul se obligă solidar cu împrumutatul să îndeplinească obligaţia de rambursare a debitului, astfel că neântemeiate sunt susţinerile atât ale contestatoarei privind pierderea calităţii de garant, cât şi ale intimatei în legătură cu calitatea procesuală pasiva.....

În fine, nu poate fi reţinută apărarea contestatoarei în legătură cu somaţia emisă de executor, cât timp în prealabil a fost obţinută încuviinţarea executării silite, iar art. 1014 invocat de contestatoare, se referă la somaţia emisă în cadrul procedrii speciale a ordonanţei de plată.

Respinge ca neântemeiată contestaţia la executare.....”

Nu pot să spun că nu mi-am exercitat dreptul legal la contestaţie la executare, de două ori, chiar dacă fără nici-un rezultat.

Să recapitulăm: Am avut cam mult tupeu să cer anularea contractului de credit şi nu ştiu de unde atâtea pretenţii referitoare la manopere frauduloase din partea

băncii, din moment ce am semnat atât contractul de credit, cât şi graficul de rambursare, chiar dacă nu ştiam eu că numai în câteva luni voi plăti cu 4 miloane vechi mai mult. Cu alte cuvinte: Aţi semnaaattt! Ce mai vreţi? Mi se pare cunoscută replica. Tocmai că am furnizat informaţii băncii, care a considerat că nu sunt toate absolut necesare, altfel îi pun pe ei în impas.

Mai departe: Contractul de credit e bătut în cuie, nu există nici-o abatere, chiar dacă este conceput în exclusivitate numai de o parte, în detrimentul celeilalte părţi, dar o întâmpinare, nu-i nici-o problemă o interpretăm cum dă mai bine. Şi-apoi ce atâtea pretenţii din partea mea cu executarea silită? E corect oricum, e legal oricum: şi când vine înştiiţare poprire după 15 zile de la somaţia de plată şi când vine somaţia de plată după contestaţia la executare. Referitor la art. 1014 întradevăr este invocat greşit, dar dacă vrea instanţa de judecată se poate sesiza din oficiu cu privire la un articol în care se poate încadra situaţia respectivă.

Am ştiut de ce mi-am dat demisia înainte de contestaţie, pentru că nu aveam suficientă încredere în justiţie.

Nu după mult timp vine şi hotărârea judecătorească pentru dosarul disjuns.

Acelaşi răspuns sec: respinge cererea tardiv introdusă.

Dar eu ca un debitor îndărătnic, mă încăpăţânez să lupt în continuare pe orice căi, chiar dacă nu am bani pentru recurs. Păstrez toată documentaţia pentru posteritate poate, sau poate-mi foloseşte mai curând, sper prea mult?

7. A treia contestaţie

După o jumătate de an de la formularea cererii de contestaţie în instanţă m-am angajat din nou. Altă perioadă de stres, încordare, alte zile ca pe jar. Citesc cu înfrigurare tot ce apare ca ştire despre sistemul bancar, despre bănci la modul general, despre credite neperformante. Îmi

atrage atenţia o ştire referitoare la obligativitatea băncilor comerciale de a scoate în afara bilanţului creditele neperformante, prescrise, cu garanţiile deja executate şi de a înştiinţa banca pe debitorii în cauză că nu mai au nici-o pretenţie la datoria rămasă, adică recunoaşterea oficială de către bănci a pierderii. Îmi dă speranţe, poate, poate ne încadrăm şi noi, pentru creditul de nevoi personale, da, dar pentru creditul ipotecar însă, mai durează. Ce iluzie din partea mea să cred aşa ceva, înseamnă că încă nu cunosc suficient de bine sitemul bancar. De fapt se revine asupra deciziei pentru a nu se crea hazard moral prin anunţarea debitorilor că nu mai datorează nimic.

În sfârşit mă dumiresc care-i problema cu hotărârile judecătoreşti; deşi citisem eu pe internet cu ceva timp înainte, de intervenţia FMI asupra problemei create de procesele dintre bănci şi clienţi. FMI şi-a exprimat poziţia clar, ca instanţele de judecată să emită hotărâri în aşa fel încât să nu dezechilibreze sistemul bancar, dar nu credeam că se va merge atât de departe. Citez din numeroasele declaraţii şi intervenţii ale Domnului Avocat Gheorghe Piperea:

„Într-o serie de împrejurări şi cu ocazia unor evenimente mai mult sau mai puţin publice, dintre care unul s-a derulat sub egida Institutului Naţional al Magistraturii, judecătorilor li s-a inoculat soluţia ce trebuie pronunţată în aceste dosare.

INM, în „colaborare" cu BNR, a organizat în aprilie 2015, la Sinaia, un seminar de Drept bancar, la care au participat judecători care aveau sau au pe rol dosare declanşate de consumatori contra băncilor pentru clauze abuzive şi îngheţarea cursului leului faţă de valuta contractului. Vă rog să observaţi că acest seminar face parte din pregătirea profesională continuă a magistraţilor, de unde concluzia că a lipsi de la acest seminar nu a fost o opţiune pentru judecători. Vă atrag atenţia că acest seminar se derula în toiul luptei duse de BNR la tv, în presa scrisă şi pe internet pentru descurajarea

consumatorilor şi pentru persuadarea judecătorilor de a nu fi atât de independenţi încât să determine riscuri sistemice prin soluţiille lor în dosarele cu consumatori şi bănci.

Vă reamintiţi, desigur, că, pe toate canalele, BNR, erijându-se în avocatul băncilor pârâte, a dus o campanie de descurajare a acestor procese în care se cere îngheţarea cursului, asociindu-şi acestui demers continuu şi susţinut FMI. De la

„înălţimea" unui creditor internaţional al României, care poate impune condiţii economice şi, din păcate, şi condiţii juridice şi sociale, FMI a emis tot în perioada seminarului un raport din care rezulta că aceste procese, mai ales cele care se derulează în alianţă procesuală, sunt un risc sistemic şi, de aceea, ar trebui fie descurajate, fie judecate de instanţe speciale. Aceste demersuri sunt de natură a ridica nu numai suspiciuni ale justiţiabilului faţă de necesara independenţă si imparţialitate a magistraţilor, ci şi temeri individuale ale magistraţilor care s-ar putea să se teamă că o soluţie care nu ar fi în trendul acestei campanii ar putea duce la consecinţe neplăcute disciplinare pentru ei.

Nu trebuie omis că, în urmarea acestui seminar, au fost mai multe runde de

„negocieri" ale preşedinţilor de curţi de apel pentru unificarea practicii în acest domeniu, iar aceste îndrumări s-au coagulat în sensul soluţiei dorite (impuse) de BNR. Au fost 10 preşedinţi de curţi de apel pentru soluţia respingerii de plano a acţiunilor consumatorilor şi doar 5 împotriva. CSM are, desigur, toate datele acestor şedinţe, întrucât aceste şedinţe nu s-ar putea desfăşura fără acordul prealabil al CSM. „

Problema e că asemenea întâlniri, pregătiri şi instruiri se făceau de mult. Eu deja auzisem, citisem pe diferite sit-uri comentariile cititorilor care spuneau că debitorii care se reprezintă singuri, nu au şanse, nu sunt luaţi în considerare, iar în prima instanţă nu se câştigă

poate nici cu avocat angajat. Vă întrebaţi de ce magistraţii riscă să dea sentinţe neconforme cu realitate. Există mai multe categorii de funcţionari sau „personalităţi înalte”, cum vreţi să le spuneţi, ce beneficiază de imunităţi de tot felu, astfel, imunitate legalăde răspundere penală au, în această ordine: şefii BNR, Preşedintele României, parlamentarii, membrii guvernului.

Imunitate cutumiară de răspundere au corporaţiile ce desfăşoară diferite activităţi pe teritoriul ţării noastre şi şefii lor. Imunitate de răspundere civilă pentru erorile judiciare şi pentru neutralizarea drepturilor şi intereselor persoanelor, au magistraţii.

Economisesc ceva bani, atât cât se poate, cât mă lasă şmecherii în pace; se pare că o perioadă suntem lăsaţi în pace, dar nu pentru mult timp, la începutul anului 2016 suntem atacaţi din nou, de data asta nu de bancă, ci de recuperatori.

Contactez un avocat, arăt actele de executare silită, rămâne mirat: cei cu firma asta fantomă, nu am mai auzit de ea? Sincer, eu nici atât n-am auzit de aşa ceva. Aud lucruri interesante: firmele de recuperatori dacă cumpără creanţa cu, să spunem 100 lei, nu au voie legal să încaseze de la debitor mai mult de 150 lei.

Ştiam că contractele de credit sunt cesionate de bănci către recuperatori cu discaunt de până la peste 90% din valoarea creanţei, dar nu ştiam că nu au voie să încaseze mai mult de 50% din valoarea cu care au fost cumpărate. Aşa că recuperatorii ascund cu mare grijă preţul cu care a fost achitată datoria cumpărată. Au plătit poate 2,3,5 sau 8% din valoarea creanţei şi vor să sccoată de pe urma nenorocirii debitorului sume uriaşe, fără număr.

Un alt aspect foarte important al executărilor silite, îl reprezintă titlul executoriu.

Cu mai mulţi ani în urmă, înţelegeam importanţa titlului executoriu din numeroasele contestaţii la executare silită depuse de debitori, dar concret nu ştiam despre ce

era vorba, aşa că n-am ştiut să mă leg în instanţă de aspectul ăsta, nu că m-ar fi luat cineva în considerare de altfel. Titlul executoriu nu este valabil decât o dată în viaţă, se poate face executare silită sub toate formele ei cu un executor judecătoresc care nu poate fi schimbat decât din motive foarte serioase: deces sau dacă a fost executor bancar, iar aceştia au fost desfiinţaţi şi trecuţi o parte din ei ca executori judecătoreşti, cel ce a început executarea silită ca executor bancar, nu a devenit ulterior executor judecătoresc şi deci era firesc ca altcineva să-i preia responsabilităţile. În cazul nostru suntem la a treia executare silită cu trei executori diferiţi în baza aceluiaşi titlu executoriu: primul executor bancar care între timp a devenit executor judecătoresc, deci nu exista nici-un motiv să nu continue executarea silită precedentă; următorii doi executori judecătoreşti sunt diferiţi de asemenea şi ei. Deci legea este încălcată constant, dar nu sunt sancţionaţi nici bancherii, nici executorii judecătoreşti, nici judecătorii care dau încuviinţări silite pe bandă rulantă fără o verificare în prealabil. Rămâne în sarcina debitorului ca la contestaţia la executare, dacă o face, să invoce pe bani grei excepţiile respective.

La contestaţia anterioară din 2013, judecătorii se puteau sesiza din oficiu referitor la această neregulă, că doar ştiau, am depus la dosar şi documentele executării silite prin vânzarea imobilului la licitaţie din 2012 şi s-a văzut clar existenţa a doi executori diferiţi pe acelaşi titlu executoriu. Dar au avut grijă să scoată în evidenţă culpa mea referitoare la nerespectarea contractului de credit şi a graficului de rambursare.

Şi ca o îngrădire în plus pentru datornic, pentru că prea ajungea să depună contestaţie în instanţă aşa uşor, să plictisească instanţa de judecată cu prostiile lui, i s-a mărit taxa de timbru, aşa că am fost nevoită să plătesc 1020 lei comparativ cu 194 lei, plătiţi în contestaţiile anterioare.

Se punea problema la un momendat, cine să încuviinţeze executările silite, instanţa sau executorii

judecătoreşti. S-au încercat ambele posibilităţi, o perioadă de timp încuviinţările silite treceau prin filtrul instanţelor de judecată, după care au trecut în grija executorilor judecătoreşti, ca în final să ajungă să fie tot responsabilitatea instanţelor de judecată sub pretextul unui control judiciar mai riguros. Vă rog să mă credeţi că nu are nici-o relevanţă cine eliberează încuviinţările executărilor silite. Deşi mult mai legal şi corect este ca să treacă prin filtrul justiţiei, pentru un control mai riguros, în realitate sunt eliberate şi de judecători şi de executori judecătoreşti la fel de uşor, repede şi superficial, eventualele nereguli urmând să fie semnalate în instanţa de judecată tot de către debitori pe bani grei, dacă-i are, dacă nu, este obligat să plătească în urma eliberării unor încuviinţări de executări silite, de o legalitate îndoielnică.

Am căutat să mă documentez şi în privinţa firmelor de recuperatori. Multe nu ştiam eu când m-am hotărât să lupt cu banca; deşi auzisem de firme de recuperatori, nu credeam că sunt dispuse firme din afara băncii să cumpere un credit ca al nostru cu destule probleme, fără garanţia imobiliară şi cu debitori ca noi, pe care nu-i pot stăpâni, nu-i pot controla în totalitate. Ce iluzie din partea mea să cred aşa ceva! Firmele de recuperatori sunt de fapt firmele băncilor, înfiinţate de băncile „mamă”, „băncile bunică”, înfiinţate de un consorţiu de bănci, sau chiar de băncile în cauză, cu scopul de a avea unde să-şi plaseze creditele neperformante.

Au nevoie să le scoată în afara bilanţului, pentru a arăta, a părea mai „curate” pe bursă. Aceste firme de recuperatori nu reprezintă decât buzunarul de la spate undeşi plasează banca neperformanţele, sau preşul unde-şi ascunde banca gunoiul.

Recuperatorii nu sunt decât bancheri sub acoperire, aceeaşi Mărie cu altă pălărie, iar banii „storşi” de la nefericiţii clienţi ai băncilor, nu reprezintă decât tot profitul bancherilor deghizaţi.

„Profesorul de drept şi avocatul Gheorghe Piperea

spune că, adesea, pachete mari de credite sunt vândute de bănci către astfel de SRL-uri, pe care le deţin în proporţie de 100%, la un preţ de circa 10% din valoarea nominală, bani pe care SRL-ul de recuperare îi împrumută tot de la bancă. „Efectul scontat al cesiunii este că acel credit nu mai este o expunere la risc a băncii mamă, cel puţin teoretic şi, deci, provizioanele de risc (*în valoare de 44 milioane euro*) *se disponibilizează şi pot fi utilizate de banca mamă pentru alte credite. În plus, gradul de solvabilitate a băncii mamă creşte în ochii BNR şi ai opiniei publice. Dar este, desigur, o solvabilitate de carton, întrucât filiala 100% este, de fapt, societatea mamă, fiind un alter ego al băncii şi, oricum, făcând parte din acelaşi grup bancar", explică Piperea.*

Dacă pentru „administrarea „creditului" se foloseşte logistica şi personalul băncii (*...*), *cesiunea ar putea fi calificată drept simulaţie", care „este prin esenţă ilicită, deoarece urmăreşte eludarea unor dispoziţii imperative din legislaţia financiar-bancară care instituie, aşa cum am arătat, un monopol legal în ceea ce priveşte încheierea contractelor de credit bancar, precum şi obligaţia constituirii provizioanelor de risc şi a păstrării unui nivel minim de solvabilitate a băncii".*

„Potrivit Codului Civil şi regulilor din dreptul societar, sancţiunea care intervine în cazul unei simulaţii ilicite este nulitatea contractului simulat (*cesiunea de creanţă dintre Bancă şi SRL-ul filială a acesteia*). *Toate prejudiciile reprezentând consecinţa directă a acestor cesiuni succesive simulate vor fi suportate de cei care au întreţinut, cu ştiinţă, aparenţa de legalitate a unor astfel de contracte.*

Înlăturarea unei astfel de simulaţii poate fi cerută, în instanţă, de orice persoană care poate dovedi un interes, spre exemplu de debitorul cedat dintr-o astfel de cesiune", mai spune profesorul Piperea."

Acum înţeleg de ce banca nu era dispusă să negocieze în nici-un fel cu noi, trebuia să plătim totul,

indiferent cât de mult ar fi fost pentru noi, altfel..... executare silită pe toate planurile sub toate formele. Au un sistem foarte bine pus la punct în aşa fel încât împrumutatul, prins în plasa creditării după semnarea contractului de credit, chiar dacă realizează imensitatea înşelătoriei la care a fost expus, chiar dacă nu-i mai convine mai târziu, nu mai are de ales. Nu poţi să mai plăteşti, în prima fază eşti supus popririi pe salariu, la scurt timp urmând vânzarea imobilului până nu-i scade preţul prea mult; refuzi să te supui popririi pe salariu, îţi scot imobilul la vânzare care oricum ţi-l vindeau ceva mai târziu, e drept; chiar dacă nu au cui să vândă imediat, au ei personajele lor dubioase, care le fac treaba murdară, pe care le scot în faţă pentru a transfera proprietatea de pe un nume pe altul până la adevărata vânzare a imobilului. Vrei să te judeci cu banca, au aranjate toate ploile de jos până sus şi de sus până jos, în aşa fel încât ai şanse foarte puţine sau deloc să câştigi. Justiţia e de partea băncilor, statul le pune la dispoziţie executori judecătoreşti pentru executare silită, jandarmi pentru evacuare silită.

Dacă refuzi în continuare să te supui popririi, au propriile firme de recuperatori care acţionează la fel de „legal” ca şi băncile sau poate „şi mai legal decât băncile”. Au suport legal, la limita legii cei drept, au suport financiar, au tot timpul din lume să te streseze, să te ameninţe, să te urmărească, să vedem tu ca debitor cât mai rezişti? Mai scapă câte un nefericit de sistemul bancar, dacă nu are garanţii şi nu are bunuri în proprietate, dacă nu are nici-un fel de venituri, dacă pleacă în afara ţării, poate în cele din urmă se plictisesc să-l mai urmărească, deşi din experienţa personală nu renunţă banca la creanţă nici după ani şi ani de zile, execută tot şi prescris şi neprescris. S-a ajuns până acolo încât un recuperator îi sugerează subtil la telefon unui debitor, că se poate trăi şi doar cu un rinichi: „Până la urmă un rinichi nu ar fi mare lucru, ca să scăpaţi de datorie. Se poate trăi cu unul singur”. Este un fragment dintr-o discuţie care ar fi avut

loc între un restanţier la bancă şi un recuperator de credite. Mă întrebam cu mulţi ani în urmă, de ce risca banca să-i dea credit destul de mare unui aplicant de credite, potenţial client, păduche leşinat, care nu are decât lucrurile de pe el şi cerul deasupra capului: nu are el casă, masă, bani în buzunar sau conturi grase, dar e sursă de venit oricum, are putere de muncă, deci se poate pune poprire pe salariu toată viaţa şi are organe în el, poate deveni oricând donator de organe. Nu m-ar mira ca mâine, poimâine să fie strecurat „accidental” prin contractul de credit şi această opţiune.

Datoria reziduală este de peste 1 miliard 700 de mii lei vechi, după ce am plătit noi peste 160.000.000 lei vechi şi după ce ni s-a vândut imobilul la licitaţie cu aproximativ 470.000.000 lei vechi, mult mai mare decât creditul ipotecar care nu a depăşit 1 miliard lei vechi. Se pare că aceste credite neperformante toxice, nu afectează băncile, le prinde bine de fapt, fac profituri uriaşe de pe urma lor. Când mă gândesc la un reziduu, mă gândesc la o rămăşiţă în urma unui proces, o cantitate mai mică decât cea iniţială; dar rămăşiţa asta care tot toxică este, se pare că a suferit ceva mutaţii, că a crescut diform şi necontrolat la fel ca şi vietăţile de prin preajma Cernobâlului. Bancherii şi recuperatorii se hrănesc cu asemenea monstruozităţi toxice şi se pare că nu au nimic, le merge chiar foarte bine, le pică bine la stomac, dar în schimb intoxică societatea în care-şi desfăşoară activitatea tot toxică. Oare ce fel de alchimie e asta, se sesizează cineva?

Afacerile băncii se bazează pe înşelătorie încă din faza de acordare a creditului, ameninţări şi teroare. Şi ce dacă nu-i moral, dar au avut grijă să fie legal, măcar.

Nu-i decât o mega-înşelătorie, o înşelătorie de proporţii, istoria o va demonstra, schema de tip Caritas, FNI, nemaifiind credibile acum, operează de data aceasta, prin credit accesibil de tot felul, altfel nu ar fi atras oamenii. Sunt tot mai convinsă de faptul că lucrătorii bancari au fost instruiţi să dea credite oricum, nefiind

responsabili în faţa legii, debitorii fiind obligaţi pe toate căile la plata consecinţelor produse de această înşelătorie.

În sprijinul celor spuse de mine vin cu un material postat pe sit-ul contrabănci, în care înşelătoriile de acest fel nu le sunt chiar străine bancherilor:

„ Deşi istoria creditării în valute străine diferă de la o ţară la alta, mecanismul general este acelaşi peste tot. Întotdeauna implicând patru actori: instituţii financiare internaţionale în căutare de margine de dobândă; investitori, denumiţi adesea „dentişti belgieni", adică persoane înstărite în căutarea unor investiţii pe termen lung cu grad moderat de risc; instituţii financiar bancare de pe piaţa locală (deseori subsidiare ale băncilor străine) care caută să acorde împrumuturi în valute străine; persoane în căutarea unor credite cu dobândă mică.

De mai mult de 30 de ani creditele FX provoacă dezastre uriaşe şi tragedii personale, periodic, în ţară după ţară. Modelul este întotdeauna acelaşi. Băncile continuă cu acest tip de creditare, minimalizând sau ignorând riscul neinformării clienţilor. Singurele elemente noi sunt alte ţări şi alţi oameni care suferă consecinţele.

Întrucât istoria se repetă de zeci de ani, bancherii care acordă astfel de credite nu mai pot pretinde că nu au cunoscut riscurile. În schimb, acordarea de credite FX unor persoane fizice neasigurate împotriva riscurilor în creştere seamănă cu creditarea prădătoare: băncile trebuiau să cunoască riscurile şi faptul că acestea s-au materializat într-adevăr în diferite ţări.

Bancherii au demonstrat că nu au învăţat mai nimic din cele petrecute în ultimii zeci de ani. Organizaţiile naţionale şi internaţionale care activează în domeniul controlului financiar şi al protecţiei consumatorului ar trebui să lucreze la măsuri prin care acordarea de astfel de credite oamenilor care nu sunt asiguraţi împotriva riscurilor împrumuturilor în valute străine să devină ilegală. Până atunci, creditele FX vor găsi alte ţări în care să semene distrugere."

De data aceasta nu îmi mai dau demisia, merg pe prescriere, având în vedere că la ultima executare silită nu au realizat nimic, s-a desfiinţat executarea silită, iar ultimul termen de la care se calculează prescrierea este de la ultima realizare, adică 2012, momentul licitaţiei buclucaşe; de asemenea merg pe titlul executoriu şi pe suma reală care ar fi trebuit să o încaseze firma de recuperatori. Primul termen este fixat abia peste 3 luni.

Instanţa de Judecată dă sentinţa sec: Respinge cererea: aşa că merg mai departe. Încercăm să ne reprezentăm singuri în instanţă, se pare că pierdem contestaţiile la executare şi cu avocat şi fără avocat.

„CERERE DE APEL

împotriva Sentinţei Civile Nr.... din data de...2016, pronunţate în dosarul nr.

..., de către Judecătoria xxx, în termenul legal de 10 zile, de la comunicarea hotărârii apelate, prin care solicităm admiterea apelului şi schimbarea în tot sau în parte a hotărârii apelate.

.....

.....

În drept, conform art. 389 alin. (1) după 6 luni fără a exista un act de executare, executarea silită se perimă de drept şi orice parte interesată poate cere desfiinţarea ei.

Cererea de continuare a executării silite înainte de împlinirea termenului de 6 luni, nu este de natură a împiedica perimarea să opereze de drept, întrucât, cererea de continuare a executării silite, nu constitue prin ea însăşi act de executare silită. Deasemenea nu constitue act de executare silită nici încheierea din data de ...2014, emisă de executor xxx, astfel încât cursul de prescriere a datoriei reziduale să curgă de la această dată. Nici măcar data la care a fost obţinută încuviinţarea executării silite de către B.E.J. xxx, nu constitue act de executare silită şi implicit dată de la care să curgă un nou termen de prescriere a datoriei.

Conform aceluiaşi art. 389 alin. (2), în caz de

suspendare a executării silite termenul de perimare curge de la încetarea suspendării. Dar suspendarea executării silite operează din motive întemeiate şi la cererea părţii interesate, în cazul de faţă neexistând nici-o suspedare a executării silite, deci în consecinţă perimarea operează de drept.

Având în vedere că de la încuviinţarea executării silite din data de ... din dosar nr.... până la data de ...2013 nu a existat nici-un act de executare silită finalizat pintr-o realizare cel puţin în parte, executarea silită s-a perimat de drept, deaceea cerem Instanţei de judecată conform art. 697 alin. (1) şi (2) constatarea perimării executării silite din dosar nr. ... al B.E.J. xxx, cu drept consecinţă desfiinţarea tuturor actelor de executare, cu excepţia celor care au dus la realizarea, în parte, a creanţei cuprinse în titlul executoriu şi a accesoriilor.

Precizăm faptul că nu am fost puşi până în prezent în situaţia să formulăm cererea de constatare a perimării executării silite din dosar. nr....2013, neexistând o realizare măcar în parte a executării silite mai sus menţionate, care să declanşeze un proces în instanţă.

Decretul nr. 167/1958 invocat în Sentinţa civilă nr.... din ...2016, privitor la prescripţia extinctivă, prescripţia începe să curgă la data când se naşte dreptul de a cere executare silită, iar, în ipoteza în care dreptul este în condiţie suspendivă sau cu termen suspendiv, prescripţia începe să curgă de la data când s-a împlinit condiţia sau a expirat termenul. Conform art. 1412 alin. (1) Noul Cod Civil, termenul suspensiv este acela care amână exigibilitatea sau amână „scadenţa obligaţiei" până în momentul împlinirii sale, ceea ce nu este cazul în contractul de credit ipotecar nr.... din....2008 Nu au existat nici suspendări, nici întreruperi a cursului perimării executării silite din dosar nr...2013., nici suspendări, nici întreruperi a termenului de prescriere de 3 ani a creanţei, rezultată din contractul de credit anterior menţionat.

Banca X a declarat creditul scadent la scurt timp de

la intrarea în incapacitate de plată a împrumutatului.

Fiind vorba de prestaţii succesive, conform art. 12 din Decretul nr. 167/1958, care prevăd: „În cazul în care un debitor este obligat la prestaţiuni succesive, dreptul la acţiune cu privire la fiecare din aceste prestaţiuni se stinge printr-o prescripţie deosebită".

Contractul de credit ipotecar prevede plata creditului acordat în rate lunare succesive, dar odată cu declararea scadenţei creditului ipotecar, nu mai există posibilitatea prestaţiunilor successive, banca invocând plata integrală a creditului, deci nu se mai pune problema stingerii fiecărei prestaţiuni printr-o prescripţie deosebită.

În principiu prescripţia unei creanţe începe să curgă de la data la care aceasta a devenit exigibilă, adică de la data scadenţei, în cazul de faţă creanţa fiind prescriptibilă. Această prescriptibilitate este recunoscută în cele din urmă şi în Sentinţa civilă menţionată anterior:

„Pe cale de consecinţă, în mod legal, a fost iniţiată executarea silită în dosarul execuţional nr. ...2016 al B.E.J. xxx, înlăuntrul termenului de prescripţie a dreptului de a obţine executarea silită."

Analizând şirul evenimentelor expuse cronologic, executarea imobilului ipotecat, ce reprezenta garanţia băncii, prin vânzarea la licitaţie a acestuia, încuviinţarea executării silite din dosarul nr. ...2013 al B.E.J. xxx, fără finalitate, la care s-a renunţat la data de ...2014, mult prea târziu după ce perimarea a operat de drept, urmată de încuviinţarea silită din dosarul nr.

...2016, la 4 ani de la ultimul act de executare silită, este lesne de observant că B.E.J. xxx, a încuviinţat o nouă executare silită în afara termenului de prescripţie a dreptului de a obţine executarea silită.

În consecinţă, Onorată Instanţă vă rog să constataţi prescrierea datoriei reziduale rezultată în urma contractului de credit nr. ..., conform art.705 şi 706 din Noul Cod de Procedură Civilă.

Tot în cadrul Sentinţei civile nr.... din ...2016,

contestaţia la executare silită este considerată neîntemeiată conform art. 712 C.p.c.

Contractul de cesiune, ca document de bază în demararea executării silite, ulterior celei demarate de Banca X, ce nu poartă date de identificare precise, cu rânduri întregi lipsă, neavând nr. de contract de cesiune, tabelul cu spaţii libere, doar o rubrică completată şi nici aceea cu date concrete, neavând date de identificare cărui contract de cesiune aparţine, este anulabil. Deasemenea Notificarea de cesiune de creanţă este considerată valabilă, atunci când se comunică în timp real debitorului cedat, dovedind aceasta prin confirmarea de primire a Notificării şi când se transmite copie de pe contractul de cesiune real, aşa cum arată el, nu cosmetizat. Aceste documente aşa cum sunt, nu le-am văzut decât după ce am depus cerere de contestaţie la executare, neavând cum să le contestăm cu altă ocazie. Este pentru prima dată când suntem executaţi silit de către această firmă de colectare a creanţelor.

Societatea de colectare creanţe xxx, prin acest mod de operare, încearcă să acopere un anume viciu sau o încheiere a unei cesiuni poate încheiată cu altă firmă de colectare a creanţelor şi nici decum cu X, având în vedere că multe credite neperformante prescrise şi neprescrise circulă de la o firmă de colectare a creanţelor la alta.

Deaceea solicităm Instanţei de Judecată verificarea aspectelor mai sus menţionate în ceea ce priveşte legalitatea Contractului de cesiune de creanţă şi legalitatea procedurii de Notificare a cesiunii de creanţă, sub sancţiunea nulităţii.

……
……

RĂSPUNS LA ÎNTÂMPINARE

Nr. … din data de …2017 depusa la dosar de X S.R.L. ca urmare a depunerii cererii de apel de către contestatorii xxx şi xxx.

……

…… Cu privire la excepţia netimbrării, precizăm faptul că apelul a fost legal timbrat la cererea Tribunalului X, conform chitanţei nr. … din …2017 în valoare de 510 lei, fapt pentru care solicităm Tribunalului X respingerea excepţiei netimbrării apelului. Art. 1578

Comunicarea şi acceptarea cesiunii

(*1*) *Debitorul este ţinut să plătească cesionarului din momentul în care*:

a) *acceptă cesiunea printr-un înscris cu dată certă*; *b*) *primeşte o comunicare scrisă a cesiunii, pe suport hârtie sau în format electronic, în care se arată identitatea cesionarului, se identifică în mod rezonabil creanţa cedată şi se solicită debitorului să plătească cesionarului. În cazul unei cesiuni parţiale, trebuie indicată şi întinderea cesiunii*.

(*2*) *Înainte de acceptare sau de primirea comunicării, debitorul nu se poate libera decât plătind cedentului*.

(*3*) *Atunci când comunicarea cesiunii este făcută de cesionar, debitorul îi poate cere acestuia să îi prezinte dovada scrisă a cesiunii*.

(*4*) *Până la primirea unei asemenea dovezi, debitorul poate să suspende plata*.

(*5*) *Comunicarea cesiunii nu produce efecte dacă dovada scrisă a cesiunii nu este comunicată debitorului*.

În acelaşi dosar de contestaţie la executare, stadiul procesual – fond, am adus dovezi conform cărora noi nu aveam cum să fim înştiinţaţi legal printr-o notificare trimisă în judeţul X într-o localitate unde nu mai locuim din 2003. În 2008 am achiziţionat prin credit imobilul cu destinaţia de locuinţă, cu adeverinţe de serviciu din judeţul Y şi am locuit în xxx şi în imobilul ipotecat până la evacuarea silită, cât şi cu chirie în continuare. Contestaţiile la executarea silită din 2012 şi din 2016 au fost depuse la Judecătoria X, însuşi faptul că debitoarea xxx lucrează în judeţul Y demonstrează încă o dată dacă era nevoie că nu a luat la cunoştinţa de executarea silită decât în momentul popririi pe salariu, deci am fost puşi în

faţa faptului împlinit.

Conform art. 1578 alin. (1), debitorul nu poate fi ţinut să plătească decât din momentul în care acceptă printr-un înscris cu dată certă, ceea ce nu s-a întâmplat. Nu există nici-un document de înţelegere de plată cu firma de colectare creanţe X S.R.L.

Conform aceluiaşi articol alin. (1), ar fi trebuit să primim o comunicare scrisă a cesiunii pe suport hârtie, în care să se arate identitatea cesionarului şi în care să se identifice în mod rezonabil creanţa cedată. Abia din momentul declanşării contestaţiei la executare am primit înscrisuri xeroxate, trimise de Judecătoria X din documentele depuse la dosar, care nu dovedesc cu nimic existenţa creanţei cesionate în contractul de cesiune invocat, contract fără un număr, doar o dată din care reiese la modul general cesionarea unui pachet de credite neperformante, fără a preciza creanţa invocată. Este ataşat un tabel gol, doar cu un nume pe el la mijlocul paginii pe orizontală, cu numele xxx, un CNP, fără alte precizări. Tabelul nu conţine nici-un fel de date de identificare cărui contract de cesiune îi aparţine, nu conţine decât un capăt de tabel cu câteva cuvinte în engleză ce nu spun nimic concret: ANNEX 1 – SALE AND TAKE OVER AGREEMENT. Acest tip de tabel îl poate face oricine în word şi îl poate anexa unde doreşte în funcţie de interese. Precizez că înscrisul ce reprezintă contractul de cesiune creanţe a unui pachet de credite neperformante, a fost acoperit în parte înainte de xeroxare pentru a ascunde informaţii debitorilor xxx şi xxx, în acest caz fiind anulabil.

Despre asemenea nereguli şi neclarităţi, firma de colectare nu pomeneşte nimic, nu dă nici-un fel de explicaţii de ce lipseşte jumătate din pagina fotocopiată, de ce tabelul gol nu conţine nici-un fel de date de identificare cărui document îi aparţine, creanţa de recuperat, procentul cu care a fost achiziţionat, deasemenea notificarea depusă în instanţă nu are date clare de identificare a contractului de cesiune, nici măcar

nr. Contractului de credit nu este menţionat în notificare.

Conform art. 1578 alin (3) nu a fost făcută dovada cesiunii în adevăratul sens al cuvântului, cu date de identificare reale, nici măcar după ce am semnalat toate aceste neregului în instanţă, societatea de colectare creanţe mai sus menţionată încercând să acopere un anume viciu, astfel executarea silită nu este nici temeinică şi nici legală cum invocă firma colectoare.

Conform art. 1578 alin (4) şi (5) cesiunea nu produce efecte dacă dovada scrisă a cesiunii, aşa cum este în realitate, netrunchiată, nu este comunicată debitorilor.

Litigiul având ca obiect „Acţiunea de constatare a dării în plată" din iulie 2016, a fost deschis ulterior „Contestaţiei la executare" dinfebroarie 2016 şi era firesc să le fie trimisă „Notificare de stingere a datoriilor". Deci debitorii xxx şi xxx nu au fost notificaţi în condiţiile legii, cu respectarea prevederilor art. 1578 Cod Procedură Civilă.

În drept, conform art. 389 alin. (1) după 6 luni fără a exista un act de executare, executarea silită se perimă de drept şi orice parte interesată poate cere desfiinţarea ei.

Perimarea poate fi invocată oricând în cursul procesului, în faţa instanţei de fond, conform art. 253, fapt pentru care, noi debitorii xxx şi xxx am invocat şi semnalat în Instanţă perimarea executării silite din dosar nr. ...2013, fără rezultat, deaceea reînoim cererea de constatare a perimării executării silite din dosar nr. ...2013, în continuare în apel, conform art. 697 alin. (1) şi art. 698.

Dacă în cadrul acestui proces de contestaţie la executare nu avem dreptul de a invoca perimarea executării silite din dosar nr. ...2013, ce are legătură directă cu prescrierea invocată de debitori, atunci când şi unde mai poate fi invocată?

Deasemenea nu constitue act de executare silită nici încheierea din data de ...2014, emisă de executor xxx, fiind doar un act de constatare a imposibilităţii de continuare a executării silite, astfel încât cursul de prescriere a datoriei

reziduale să curgă de la această dată. Nici măcar data la care a fost obţinută încuviinţarea executării silite de către B.E.J. xxx, nu constitue act de executare silită şi implicit dată de la care să curgă un nou termen de prescriere a datoriei.

Conform Hotărârii Civile nr.15280/2016:

„Vor fi înlăturate ca nefondate susţinerile contestatorilor în sensul că termenul de prescripţie ar fi început să curgă de la data încheierii actului de adjudecare în dosarul nr....2011 al fostului executor bancar xxx (...2012), câtă vreme ulterior acestei executări a fost efectuată o nouă executare silită, cea care a format obiectul dosarului execuţional nr....2013 al B.E.J. xxx, care nu a fost anulată, respinsă sau perimată şi nici nu s-a renunţat la ea."

De fapt, nu a fost efectuată nici-o executare silită de către B.E.J. xxx, doar a fost obţinută încuviinţarea executării silite în dosarul nr. ...2013, la care, e clar că a renunţat pentru totdeauna, din moment ce nu a mai continuat în interiorul termenului de 3 ani cu o altă cerere de încuviinţare a executării silite, în acelaşi dosar de către acelaşi executor.

Dacă nu a fost anulată sau respinsă, executarea silită din dosar nr. ...2013 a fost sigur desfiinţată, conform încheierii din data de ...2014 la mai bine de un an de la încuviinţarea executării silite, din moment ce suntem în prezent executaţi silit în alt dosar, de către alt executor judecătoresc. Nu poate exista concomitent nedesfiinţată, în paralel cu un alt dosar deschis ulterior pentru executare silită. Tocmai de aceea este recomandabil legal să existe un singur dosar de executare silită printr-un singur B.E.J., pentru a nu risca desfiinţarea executării silite anterioare prin toate formele ei. Imposibilitatea continuării executării silite din cauza lipsei de bunuri urmăribile, nu-i dă dreptul creditorului de a urmări debitorul şi în afara termenului de prescriere agăţându-se cu disperare de o încuviinţare silită, desfiinţată, fără o realizare măcar în parte a

creanţei.

Conform aceleiaşi Hotărârii Civile nr.15280/2016:

„În conformitate cu prevederile art. 706 alin. 1 şi alin. 2 Cod Procedură civilă, republicat, care constitue o reluare a dispoziţiilor cuprinse în art. 405 Cod Procedură Civilă din 1865, dreptul de a obţine executare silită se prescrie în termen de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel, cu excepţia titlurilor emise în materia drepturilor reale, în cazul cărora termenul de prescripţie este de 10 ani. În concordanţă cu dispoziţiile art. 707 alin. 1 şi alin. 2 din acelaşi act normativ, prescripţia nu operează de plin drept, ci numai la cererea persoanei interesate, având ca efect stingerea dreptului de a obţine executarea silită şi pierderea puterii executorii a titlurilor executorii, în cazul hotărârilor judecătoreşti, dacă dreptul de a obţine obligarea pârâtului este imprescriptibil sau, după ca, nu s-a prescris, creditorul putând obţine un nou titlu executoriu, pe calea unui proces, fără a i se putea opune excepţia autorităţii de lucru judecat.

Astfel cum dispun art. 7 alin. 1 şi alin. 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripţia extinctivă, republicat, aplicabil în cauză raportat la data la care a început să curgă termenul de prescripţie, prescripţia începe să curgă de la data când se naşte dreptul la acţiune sau dreptul de a începe executarea silită, iar, în ipoteza în care dreptul este sub condiţie suspensivă sau cu termen suspensiv, prescripţia începe să curgă de la data când s-a împlinit condiţia sau a expirat termenul.

Potrivit art. 1 alin. 2, odată cu stingerea dreptului la acţiune privind un drept principal se stinge şi dreptul la acţiune privind drepturile accesorii.

Conform art. 12, în cazul în care un debitor este obligat la prestaţiuni succesive, dreptul la acţiune cu privire la fiecare din aceste prestaţiuni se stinge printr-o prescripţie deosebită.

În prezenta cauză, instanţa reţine că dreptul de a cere executarea silită în baza contractului de credit nr.

…/…2008, nu s-a prescris.”

Au fost prezentate articole de legi diferite cu situaţii diferite, iar în final Instanţa decide că nu s-a prescris dreptul de a cere executarea silită, fără a preciza concret articolul de lege şi alineatul. Noi ca debitori nu ştim ce a gândit Instanţa de judecată: termenul de prescriere e de 3 ani sau de 10 ani? Datoria este prescriptibilă sau imprescriptibilă? Ce legătură există între termen suspensiv şi cauza de faţă? Ce legătură au prestaţiunile succesive cu cauza de faţă, având în vedere că creditul a fost declarat scadent anticipat, nemaifiind valabile plăţile succesive sub formă de rate lunare sau grafic de rambursare, dacă creditorul vrea toată suma plătită odată, cu accesorii cu tot.

Conform aceluiaşi art. 389 alin. (2), în caz de suspendare a executării silite termenul de perimare curge de la încetarea suspendării. Dar suspendarea executării silite operează din motive întemeiate şi la cererea părţii interesate, în cazul de faţă neexistând nici-o suspedare a executării silite, deci în consecinţă perimarea operează de drept.

Decretul nr. 167/1958 invocat în Sentinţa civilă nr.... din ...2016, privitor la prescripţia extinctivă, prescripţia începe să curgă la data când se naşte dreptul de a cere executare silită, iar, în ipoteza în care dreptul este în condiţie suspendivă sau cu termen suspendiv, prescripţia începe să curgă de la data când s-a împlinit condiţia sau a expirat termenul. Conform art. 1412 alin. (1) Noul Cod Civil, termenul suspensiv este acela care amână exigibilitatea sau amână „scadenţa obligaţiei” până în momentul împlinirii sale, ceea ce nu este cazul în contractul de credit ipotecar nr.... din...2008. Nu au existat nici suspendări, nici întreruperi a cursului perimării executării silite din dosar nr....2013, nici suspendări, nici întreruperi a termenului de prescriere de 3 ani a creanţei, rezultată din contractul de credit anterior menţionat.

Banca X a declarat creditul scadent la scurt timp de

la intrarea în incapacitate de plată a împrumutatului.

Contractul de credit ipotecar prevede plata creditului acordat în rate lunare successive, dar odată cu declararea scadenţei creditului ipotecar, nu mai există posibilitatea prestaţiunilor succesive, banca invocând plata integrală a creditului, deci nu se mai pune problema stingerii fiecărei prestaţiuni printr-o prescripţie deosebită.

În principiu prescripţia unei creanţe începe să curgă de la data la care aceasta a devenit exigibilă, adică de la data scadenţei, în cazul de faţă creanţa fiind prescriptibilă. Această prescriptibilitate este recunoscută în cele din urmă şi în Sentinţa civilă menţionată anterior:

„Pe cale de consecinţă, în mod legal, a fost iniţiată executarea silită în dosarul execuţional nr. .../2016 al B.E.J. xxx, înlăuntrul termenului de prescripţie a dreptului de a obţine executarea silită."

Analizând şirul evenimentelor expuse cronologic, executarea imobilului ipotecat, ce reprezenta garanţia băncii, prin vânzarea la licitaţie a acestuia, încuviinţarea executării silite din dosarul nr. .../2013 al B.E.J. xxx, fără finalitate, la care s-a renunţat la data de ...2014, mult prea târziu după ce perimarea a operat de drept, urmată de încuviinţarea silită din dosarul nr.

.../2016, la 4 ani de la ultimul act de executare silită, este lesne de observant că B.E.J. xxx, a încuviinţat o nouă executare silită în afara termenului de prescripţie a dreptului de a obţine executarea silită.

Având în vedere aspectele expuse, analizate, solicităm Instanţei de judecată, constatarea prescrierii datoriei reziduale rezultată în urma contractului de credit nr. ..., conform art.705 şi 706 din Noul Cod de Procedură Civilă, dat fiind că, că de la data de ...2012, până la data de ...2016, nu există nici-un document valabil care să întrerupă termenul de prescriere.

În consecinţă, Onorată Instanţă vă rog să constataţi prescrierea datoriei reziduale rezultată în urma contractului de credit nr. ..., conform art.705 şi 706 din

Noul Cod de Procedură Civilă şi de asemenea vă rog să constataţi ilegalitatea Notificării cesiunii de creanţă şi implicit ilegalitatea executării silite în baza unor documente incomplete, deci anulabile, conform art. 1578 alin (4) şi (5) cesiunea nu produce efecte dacă dovada scrisă a cesiunii, aşa cum este în realitate, netrunchiată, nu este comunicată debitorilor.

NOTE SCRISE

în vederea completării înscrisurilor depuse la dosar nr. ... de către contestatorii xxx şi xxx.

.... Art. 4052

(1)Cursul prescripţiei se întrerupe:

d)pe data îndeplinirii în cursul executării silite a unui act de executare; (3)Prescripţia nu este întreruptă dacă cererea de executare a fost respinsă, anulată sau dacă s-a perimat ori dacă cel care a făcut-o a renunţat la ea.

Conform art. 4052 alin. (2) lit. (d) „pe data îndeplinirii în cursul executării silite a unui act de executare" şi alin(3) „Prescripţia nu este întreruptă dacă cererea de executare a fost respinsă, anulată sau dacă s-a perimat ori dacă cel care a făcut-o a renunţat la ea", prescripţia datoriei reziduale izvorâtă din contract de credit nr.

... în valoare de 27.996,50 euro, nu este întreruptă, deoarece nu constitue act de executare silită nici încheierea din data de ..., emisă de executor xxx, fiind doar un act de constatare a imposibilităţii de continuare a executării silite, astfel încât cursul de prescriere a datoriei reziduale să curgă de la această dată. Nici măcar data la care a fost obţinută încuviinţarea executării silite de către B.E.J. xxx, nu constitue act de executare silită şi implicit dată de la care să curgă un nou termen de prescriere a datoriei.

A considera altfel, ar însemna că prevederile art. 4052 alin. (2) lit. (d) şi alin(3), să rămână fără finalitate şi scopul pentru care au fost constituite şi anume

sancţionarea pasivităţii creditorului în cursul executării silite de a lăsa procedura de executare în nelucrare. Faptul că cesionarul creditor a solicitat efectuarea executării silite a debitorului unui alt executor judecătoresc, nu determină repunerea în termenul de prescripţie, pe care, de altfel, acesta nici nu a solicitato.

Conform Deciziei ÎCCJ (Complet DCD/C) nr. 9/2016 (comunicat ÎCCJ): Dispoziţiile art. 84 („Reprezentarea convenţională a persoanelor juridice") alin. (1) din Codul de procedură civilă, Cererea de chemare în judecată şi reprezentarea convenţională a persoanei juridice în faţa instanţelor de judecată nu se pot face prin mandatar persoană juridică, nici prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă.

De aceea cerem Instanţei de Judecată, să constate lipsa calităţii procesuale de creditor a firmei de colectare creanţe xxx conform art. 84 alin. (1) „reprezentarea convenţională a persoanei juridice în faţa instanţelor de judecată nu se poate face prin mandatar, persoană juridică, nici prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă".

De asemenea, în ceea ce priveşte Cesiunea de creanţă, depusă la dosar nr. ..., solicităm Instanţei de Judecată, să admită o adresă către firma xxx, prin care să fie solicitate explicaţii, cu privire la: autorizarea firmei xxx, de a desfăşura „Activităţi cu caracter bancar" şi de posibilitatea de „Încasare de dobânzi contractuale".

Dacă din creditul ipotecar în valoare de 27.996,50 euro, se scade valoarea obţinută în urma Actului de adjudecare de 10.580 de euro, fără a mai lua în considerare sumele plătite de împrumutatul xxx, până în momentul intrării în imposibilitate de plată, rămâne ca diferenţă, o valoare de 17.416,50 euro, mult mai mică decât pretinde firma colectoare mai sus menţionată, având în vedere că echivalentul a 170.165.51 lei, în euro, pe care îi revendică firma colectoare, este de 37.814,55 euro (1 euro= 4,5 lei), diferenţa de 20.398,05 euro, reprezentând

comisioane, dobânzi, penalităţi, ce nu pot fi încasate decât de instituţii financiare reglementate de BNR, categorie din care nu poate face parte în nici-un caz firma xxx.

În consecinţă, Onorată Instanţă vă rog să constataţi prescrierea datoriei reziduale rezultată în urma contractului de credit nr. …, conform art. 4052 alin. (2) lit. (d) şi alin(3), conform art.705 şi 706 din Noul Cod de Procedură Civilă şi de asemenea vă rog să constataţi lipsa calităţii procesuale de creditor a firmei de colectare creanţe xxx conform art. 84 alin. (1) şi implicit ilegalitatea executării silite, demarată de o societate comercială, ce nu poate face dovada desfăşurării unor Activităţi cu caracter bancar" şi de posibilitatea de „Încasare de dobânzi contractuale".

Aflu destul de târziu despre prevederile articolului de lege 1534 Noul Cod Civil, ce l-am fi putut invoca în contestaţiile la executare, nu că ne-ar fi luat cineva în seamă, dar din punct de vedere legal ne-ar fi avantajat, deşi nici acum nu-i târziu a deschide separat, Acţiune de constatare în instanţă a faptului că, debitorul nu datorează despăgubiri pentru prejudiciile pe care creditorul le-ar fi putut evita cu o minimă diligenţă.

Ca de obicei şi tribunalul dă sentinţa sec: Respinge ca nefondate cererile de apel.

Definitivă. Se pare că toate acţiunile băncii şi ale recuperatorilor sunt absolut legale în orice condiţii, oricât de suspecte ar părea ele. Nu contează că firma de colectare creanţe desfăşoară activităţi de cămătărie, considerate în afara legii, că încasează dobânzi, comisioane, penalităţi, penalităţi la penalităţi, ca simplu S.R.L. nereglementată de BNR, nu contează că ascunde prin documentaţia sumar prezentată informaţii absolut necesare şi utile debitorului, acesta din urmă fiind doar obligat a plăti sume astronomice în orice condiţii.

Desigur şi de această dată, bancherii împreună cu recuperatorii lor, sunt nevinovaţi, s-au născut nevinovaţi. Vinovat este împrumutatul ce le-a ieşit în cale, precum

victima sfâşiată de fiara sălbatică ce i-a ieşit întâmplător în cale, ce nu poate fi condamnată, fiind o creatură fără minte, dominată de instincte primare.

Numai că bancherul deghizat în fecioara „neprihănită” înşeală nu numai „ochiul” incultului financiar, dar chiar şi „ochiul” vigilent al BNR, ce le vizează contractele de credit preformulate, fără măcar o vagă bănuială că nu ar fi conforme cu legislaţia în vigoare a drepturilor omului la nivel naţional şi european.

8. Excepţia de neconstituţionalitate depusă de creditor

Între timp se discută aprins despre legea dării în plată, se duce o luptă aprigă între iniţiatorii legii şi bancheri din aprilie 2015. Urmăresc zilnic sau aproape zilni evoluţia evenimentelor în acest sens, iar la scurt timp de la promulgarea legii, nerăbdătoare îmi formulez chiar cererea în instanţă pe legea 77/2016. Instanţa sugerează că ar fi bine să le fie trimise notificări şi băncii şi firmei de recuperatori, să aşteptăm termenul legal să vedem ce se întâmplă, după care să deschidem acţiune separată în instanţă de contestaţia la executare. Această sugestie a instanţei de judecată, demonstrează încă o dată dacă mai era nevoie că şi judecătorii ştiu că de fapt creanţele cumpărate de recuperatori, sunt de fapt, în continuare tot ale băncilor, altfel de ce ar fi fost nevoie să notific şi banca.

Suntem avertizaţi, chiar intimidaţi, noi debitorii care avem curajul sau nesăbuinţa să apelăm la această lege. „*Încă nu aţi cunoscut avocaţii băncilor*”, aşa că, faceţi un pas înapoi, altfeeel….. nu se ştieee!!!. Oare ce sunt aceşti avocaţi ai băncilor: extratereştrii sau extraoameni? Sunt diferiţi sau tot ca noi cu două mâini, două picioare? Bănuiesc că extratereştrii au o inimă printre alte organe, dar extraoamenii, nu cred că sunt dotaţi cu un asemenea organ inutil, mai degrabă sunt dotaţi cu săbii ce planează ameninţător deasupra capetelor debitorilor, îndărătnici şi încăpăţânaţi a se supune necondiţionat bancherilor.

— Au, mărite bancher, nu pune avocaţii pe noi, că

latră rău, şi ne tremură galoşii rupţi şi găuriţi şi puţinul mărunţiş ce ne-a mai rămas prin buzunare!

Guvernul întinde umbrela protectoare deasupra bancherilor, noi debitorii nu avem loc, umbrela ANPC-ului cu spiţele rupte, dată peste cap pluteşte în derivă în văzduh în vijelia provocată de armaghedonul avocato-bancheresc. Dăm din mâini cu disperare, poate ne observă BNR-ul să ne trimită un colac de salvare, dar vai, ai grijă cui ceri ajutorul, că nu ştii de partea cui este. În loc să ne trimită barca de salvare, îndreaptă către noi crucişătorul; au, ne zboară pe lângă urechi ghiulelele, fugiiiiţi fraţilor, la pământ!!!

După mai bine de 30 de zile de aşteptare fără răspuns, în urma notificărilor trimise prin poştă cu conţinut declarat, deschidem în instanţă un alt dosar, o altă cauză: acţiune de constatare a stingerii datoriilor. Dar după 3 săptămâni primim prin poştă citaţie de la o altă judecătorie decât cea la care am apelat noi, pentru contestaţie la Legea 77/ 2016, din partea băncii X, în care invocă excepţia de neconstituţionalitate a legii în ansamblul ei şi cere suspendarea judecării cauzei până la pronunţarea CCR. Iată că ne-am trezit dintr-o dată cu trei dosare deschise în instanţă cu aceeaşi problemă, mulţumită băncii X. Desfac plicul destul de voluminos şi ce să vezi: 28 de pagini înegrite, în care banca îşi varsă supărarea, oftând neîncetat după drepturile de a încasa foloase necuvenite, după ce ani de zile s-au chinuit să blocheze în parlament orice iniţiativă de a ajuta debitorii- „proprietate privată” sub formă de „drepturi de creanţă”, drepturi cu greu obţinute prin metode frauduloase destul de sofisticate, drepturi care nu le mai pot fi răpite. Oare nu ştiau că noi suntem urmaşii exilaţilor romani, nesupuşi şi evazionişti prin definiţie, care se sustrag a da cezarului ce e al cezarului, ce-au mai căutat pe acest teritoriu rezervat celor certaţi cu legea, predispuşi „hazardului moral”? N-ar fi fost mai bine să rămână în Austria, ţara cetăţenilor cinstiţi şi corecţi, dar unde din păcate, statul nu le-ar fi

permis dobânzi ameţitoare, comisioane fără număr în contracte dubioase, urmate de profituri uriaşe. Tot mai bine-i pe plaiurile mioritice, raiul infractorilor „legali”, tărâmul tuturor posibilităţilor, unde pot fi manevrate instituţiile statului în funcţie de interesele personale.

Voi prezenta o parte din excepţia de neconstituţionalitate depusă în instanţă de către bancă, nefiind necesar să expun toate cele 28 de pagini, deoarece aceleaşi idei şi argumente sunt repetabile, dar reformulate diferit de fiecare dată. Nu ştiu dacă am reuşit să selectez cele mai reprezentative pasaje din excepţia formulată de bancă, dar cu siguranţă pot fi înţelese cele mai importante aspecte din cele ce urmează:

„

Domnule Preşedinte,

Subscrisa X…..

în temeiul art. 10 şi art. 29 din Legea nr. 47/1992 modificată, coraborat cu art. 146 din Constituţia României, invocă prezenta

EXCEPŢIE DE NECONSTITUŢIONALITATE

a dispoziţiilor art. 1 alin 3, art. 3, art. 5 alin. 2, art.8 pct. 5, art. 10 şi art. 11 din legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligaţiilor asumate prin credite, prin care vă solicită:

i) *să admiteţi în principiu excepţia ridicată şi să dispuneţi prin încheiere sesizarea Curţii Constituţionale în vederea soluţionării excepţiei de neconstituţionalitate*.

îi)

iii) *să dispuneţi suspendarea judecării prezentului dosar în temeiul art. 413 alin. 1 Cod proc. civ. Până la momentul pronunţării Curţii Constituţionale asupra excepţiei pentru următoarele*:

1.Încheierea contractului de credit……

Comunicarea de către petent a notificării privind intenţia sa de dare în plată a imobilului adus garanţie……

Contestaţie formulată împotriva notificării.....

2.Obiectul excepţiei de neconstituţionalitate

.....

.....

Potrivit art. 5 alin (2) din lege care prevede procedura obţinerii efectului liberator: „notificarea prevăzută la lin. (1) trebuia să cuprindă şi stabilirea unui interval orar, în două zile diferite, în care reprezentantul legal sau convenţional al instituţiei de creditsă se prezinte la un notar public propus de debitor în vederea încheierii actului translativ de proprietate, prin care se stinge orice datorie a debitorului, principal, dobânzi, penalităţi, izvorând din contractual ipotecar, în conformitate cu dispoziţiile prezentei legi."

.....

.....

Sub un prim aspect, excepţia de neconstituţionalitate formulată vizează prevederile de la art. 3 respectiv art. 10 din Legea 77/2016, precum şi art. 1 alin. 3 prevederi care stabilesc că prin mecanismul dării în plată reglementat de această lege persoana fizică consummator, împrumutat, fidejusor, codebitor, coplătitor beneficiază de dreptul de a fi eliberat de orice datorii reziduale decurgând dintr-un contract de credit ce îndeplineşte criteriile art. 4 din lege prin darea în plată a imobilului ipotecat, indifferent de soldul creditului ori de valoarea imobilului, drept căruia îi corespunde obligaţia corelativă a creditorului de a accepta bunul în plată şi de a stinge orice datorii ale acestuia care exceed valorii bunului dat în plată.

Această reglementare încalcă pentru început exigenţele constituţionale cât şi cle convenţionale care impugn edictarea normelor legale cu respectarea principiilor accesibilităţii şi previzibilităţii. Astfel legiuitorul intervine prin lege în contractele de credit asupra cărora părţile au căzut de accord, modificând funcţia esenţială a bunului imobil din garanţie împotriva

riscului de neplată în mijloc de plată cu efect liberatoriu, înlătură efectele fidejusiunii legal constituie şi exclude orice analiză asupra posibilităţii efective de a putea restitui din veniturile personale prezente ori viitoare sumele efectiv împrumutate.

Totodată cele două norme se află într-o gravă contradicţie cu prevederile art. 44 alin. 2 din Constituţie prin faptul că nesocotesc un drept de proprietate privată valabil născut respectiv impun stingerea discreţionară a dreptului de creanţă al creditorului constând în dreptul de a putea solicita restituirea sumelor împrumutate fără existenţa unei contraprestaţii echivalente valoric.

În fine, textele evocate instituie o imixtiune injustă şi înechitabilă în raportul contractual (ce este fundamentat pe liberul accord de voinţă între părţi) şi disproporţionată faţă de scopul urmărit situaţie ce contravene principiului de rang constituţional al proporţionalităţii prevăzut de art. 53 din Constituţie.

……

Sub un al doilea aspect excepţia de neconstituţionalitate formulată vizează prevederile de la art. 8 alin. (5) respectiv art. 11 din Legea 77/2016, texte de lege care consacră posibilitatea împrumutatului a da creditorului bunul în plată cu efect liberatoriu se aplică nu numai contractelor ce urmează a fi încheiate începând cu momentul intrării în vigoare a legii ci şi contractelor de credit aflate în derulare la acest moment inclusiv precum şi acelor contracte de credit în privinţa cărora s-a finalizat o executare silită prin adjudecarea bunului de către un terţ.

Normele criticate încalcă principiul de rang constituţional prevăzut de art. De art. 15 alin. 2 din Constituţie, principiu care, în redactarea actuală a legii fundamentale, nu comport nicio excepţie în materie civilă. Astfel neretroactivitatea legii constitue una dintre primele garanţii statale împotriva arbitrariului şi un fundament al

încrederii particularilor în sistemul de drept.

2.3.Prevederile constituţionale încălcate î)*Art. 1 alin 5 din Constituţia României revizuită prevede*:

„În România respectarea Constituţiei, a supremaţiei sale şi a legilor este obligatorie"

……

…

Loto sensu, principiul securităţii juridice „iradiază" sub două aspect- (*i*) *chestiunea înfăptuirii actului de justiţie* (*referindu-se în principal la efectele hotărârilor judecătoreştinecesitatea respectării autorităţii de lucru judecat*), *iar la un nivel macro,* (*îi*) *vizează însăşi activitatea de creare a unui cadru normativ coerent de către legiuitor, care să perpetueze stabilitatea şi fluiditatea relaţiilor sociale, respectiv a raporturilor juridice.*

„Legea dispune numai pentru viitor, cu excepţia legii penale sau contravenţionale mai favorabile."

Art. 44 alin. 2 din Constituţie dispune:

„Proprietatea privată este garantată şi ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular"

Art. 135 alin.2 din Constituţie prevede:

„Statul trebuie să asigure (*...*) *b*) *protejarea intereselor naţionale în activitatea economică, financiară şi valutară."*

(*1*) *Exerciţiul unor drepturi sau al unor libertăţi poate fi restrâns numai prin lege şi numai dacă se impune, după caz, pentru apărarea securităţii naţionale, a ordinii, a sănătăţii ori a moralei publice, a drepturilor şi a libertăţilor cetăţenilor; desfăşurarea instrucţiei penale, prevenirea consecinţelor unei calamităţi naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(*2*) *Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporţională cu situaţia care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu fără a aduce atingere existenţei dreprului sau a libertăţii.*

……

Art. 1 alin. 1 din Protocolul adiţional la Convenţia Europeană a Drepturilor Omului consacră dreptul particularilor la protecţia proprietăţii indifferent că aceasta este ameninţată de Stat ori de un alt particular.

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate public şi în condiţiile prevăzute de lege şi de principiile generale ale dreptului internaţional.”

……

……. În concluzie în prezenta cauză, sunt îndeplinite toate condiţiile de admisibilitate a excepţiei de neconstituţionalitate, limitative prevăzute de art. 29 alin. (6) di Legea 47/1992, după cum urmează:

i)Excepţia este invocată în cadrul unui litigiu aflat pe rolul unei instanţe judecătoreşti de către o persoană ce deţine calitate de parte.

……

Temeinicia excepţiei de neconstituţionalitate

Aşa cum s-a arătat pentru a respecta legea, ea trebuie cunoscută şi înţeleasă, iar pentru a fi înţeleasă, trebuie să fie suficient de precisă şi previzibilă, aşadar să ofere securitate juridică destinatarilor săi.

Previzibilitatea şi accesibilitatea normelor reprezintă atât factori ai securităţii cât şi cerinţe pe care legiuitorul trebuie să le urmărească în adoptarea actelor normative. Acesta trebuie să asigure nu numai existenţa şi aplicarea legii, ci şi calitatea acesteia.

Previzibilitatea şi accesibilitatea sunt în mod intrinsec legate de conduita individului. Astfel dacă normele nu se bucură de precizie suficientă ori intervin brusc şi abrupt în ordinea juridică acestea vor limita posibilitatea destinatarului de a anticipa consecinţele, făcând imposibilă adaptarea conduitei sale în mod

corespunzător.

În orice caz, aşa cum rezultă din jurisprudenţa sa previzibilitatea şi accesibilitatea au devenit condiţii esenţiale ale calităţii şi constituţionalităţii normei juridice pe care Curtea le verifică inclusiv din oficiu.

4.1.2. Principiul previzibilităţii şi accesibilităţii legii reflectat în jurisprudenţa Curţii Constituţionale precum şi în practica CEDO şi a Curţii de Justiţie a Uniunii Europene

.....

Principiul garantării previzibilităţii şi accesibilităţii legii a fost reflectat şi în jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului..... Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că o lege trebuie să aibe un grad sporit de precizie: „nu poate fi considerată lege decât o normă enunţată cu suficientă precizie, pentru a permite individului să-şi regleze conduita. Individul trebuie să fie în măsură să prevadă consecinţele ce pot decurge dintr-un act detrminat. „

.....

Prin prevederile art.3, art. 5 alin. 2 respectiv art. 10 din Legea 77/2016 legiuitorul roman instituie cu titlu de noutate în peisajul contractual românesc obligaţia creditorului dintr-un contract de împrumut ce întruneşte condiţiile prevăzute la art. 4 din lege de a primi în plată bunul imobil adus în garanţie de împrumutat, cu efectul stingerii tuturor obligaţiilor acestuia din urmă.

Cu titlu prealabil, constatăm că legiuitorul roman, nu a înţeles să dea posibilitatea creditorului din contractele în vigoare să-şi manifeste acordul pentru modalitatea de stingere alternativă, la fel cum nu a înţeles să dea părţilor care doresc să încheie noi contracte posibilitatea să aleagă între a însera în contract alternativa dării în plată şi a nu o însera (în acest caz ea aplicându-se oricum ex lege).

Menţionăm că indiferent de calificarea juridică a dării în plată cu efect liberatoriu instituite de legea nr.

77|2016, această instituţie nu presupune un accord din partea creditorului ipotecar care este constrâns să accepte bunul în orice condiţii| circumstanţe cu efect liberatoriu fără a se contura cât de cât care este diferenţa liberatorie (*cu atât mai puţin pretinsa existenţă a echilibrului*) *sub sancţiunea pronunţării împotriva sa a unei Hotărâri judecătoreşti care să confirme transferul şi să constate stingerea datoriilor*.

Or, în dreptul românesc atât darea în plată, iertarea de datorie cât şi obligaţia alternativă sunt instituţii esenţialmente legate de voinţa creditorului şi de predicţia| anticiparea comportamentului cocontractantului, situaţie ce făcea imposibilă orice încercare a acestuia de prevedere a consecinţelor ce urmau a decurge din contractul de credit la momentul încheierii sale.

……

……

Legiuitorul ignoră acest deziderat şi pe lângă faptul că instituie o obligaţie invariabilă a creditorului de a prelua bunul ce atrage stingerea oricărei datorii, acesta extinde efectele obligaţiei legale asupra tuturor contractelor ce îndeplinesc criterii legale, indiferent de momentul încheierii lor.

……

……

Astfel, previzibilitatea impunea menţinerea aceloraşi efecte ale contractului de credite cu cele pe care părţile le-au prevăzut sau ar fi putut în mod rezonabil să le prevadă la momentul încheierii contractului, respectiv a faptului că împrumutul urmează a se stinge prin plata integrală ori prin modalităţile de executare silită prevăzute de lege.

……

……

Principiul neretroactivităţii legii civile consacrat la art. 15 alin. 2 din legea fundamentală este un principiu de tradiţie în Constituţia României.

……

…….

…nu poţi concepe ca o lege care este făcută în vederea viitorului să se aplice şi trecutului.

…Societatea are interesul ca tranzacţiile omeneşti să fie sigure, că ceea ce s-a făcut azi în conformitate cu legea de azi, să fie sigură toată lumea că nicio lege viitoare nu va putea să o strice, altminteri cine ar mai contracta? Fără securitatea tranzacţiilor, ce ar fi viaţa economică a unei societăţi? Nimic căci fără încredere în respectul contractelor nimeni nu ar mai contracta!

…….

……. Subiectul de drept nu putea să prevadă ce va reglementa legiuitorul, iar comportamentul său este normal şi firesc dacă se desfăşoară în cadrul ordinii de drept în vigoare. O altă practică legislativă sau o altă interpretare ar fi de natură a afecta grav stabilitatea şi securitatea raporturilor juridice precum şi încrederea în lege.

…….

…….

Aceeaşi autori au arătat că prin drepturi câştigate se înţeleg drepturile intrate definitive în patrimonial nostru şi care nu ne mai pot fi răpite prin faptul nimănui, iar prin expectative simpla speranţă de a se folosi de un drept, care nu s-a realizat încă şi a cărei realizare este eventuală

…….

…….

… efectele viitoare ale contractului, astfel cum sunt determinate prin comuna voinţă a părţilor contractante, se vor realiza potrivit acestei voinţe în limitele îngăduite de legea în fiinţă în momentul în care contractual s-a încheiat, iară ca o lege ulterioară să poată avea vreo influenţă asupra efectelor care mai rămân a se produce în puterea contractului.

…….

…….

Potrivit acestuia, o lege retroactivă când atinge sau

modifică situaţii trecute, definitive stabilite, sau acte care şi-au epuizat toate efectele în trecut, precum şi atunci când atinge consecinţele deja trecute şi efectele deja realizate ale unui act cu efecte successive.

……. Neretroactivitatea fiind un principiu constituţional, prevăzut în mod expres, legiuitorul nu poate adopta norme juridice cu aplicare retroactivă, în materie civilă, cu atât mai mult cu cât suntem în prezenţa unei legi cu un puternic impact pe planul dreptului material.

……

Sub un prim aspect este discutabil dacă simpla justificare a faptului că suntem în prezenţa unei legi în material protecţiei consumatorilor în privinţa căreia nu s-a realizat un studiu de impact permite legiuitorului să modofice ordinea de drept fixată de părţi şi pe care niciuna dintre acestea nu a contestat-o sub aspectul modalităţii de rambursare a creditului.

……

În al doilea rând, în lipsa oricăror criterii de apreciere în concret a dezechilibrului încercat de consumator nu putem vorbi de o echilibrare a contractului, de echitate, pentru că nu este nici măcar definit dezechilibrul avut în vedere, cu atât mai mult cu cât darea în plată este un mijloc de stingere a contractului, iar nu de menţinerea sa în vigoare.

……

Dreptul de proprietate privată este un drept fundamental ce stă la baza dezvoltării tuturor comunităţilor umane şi a fiecăruia dintre indivizi, acesta fiind protejat expres prin Constituţia României.

…….

Însă, deşi exercitarea dreptului de proprietate poate

comporta în mod evident şi îngerinţe, statul putând limita exerciţiul unor drepturi sau al unor libertăţi, aceasta nu se poate realiza decât în anumite condiţii cumulative expres prevăzute de art. 53 din Constituţie. Astfel restrângerea trebuie prevăzută în lege, trebuie să se impună pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor cetăţeneşti şi să fie necesară într-o societate democratică.

.....

În acest sens Curtea a reţinut în jurisprudenţa sa importanţa consimţământului: legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea dreptului de proprietate, în accepţiunea conferită de Constituţie.....

Astfel,acesta din urmă va fi obligat să renunţe la dreptul său de proprietate asupra creanţei rămase de recuperat la cererea debitorului, deşi acesta din urmă nu înregistrează sau nu există nicio dovadă că înregistrează nicio dificultate în continuarea şi stingerea creditului prin modalitatea plăţii.

.....”

Acum înţeleg de ce ne abuza banca fără niciun fel de reţinere şi la nesfârşit; se bazau pe faptul că statul nu va putea interveni în contractele de credit cu legi favorabile propriilor cetăţeni, datorită tratatului semnat între Austria şi România pentru protejarea investiţiilor în această ţară. Deci prăduiau cetăţenii ţării la adăpostul acestui tratat prin deposedarea continuă de bunuri şi venituri prezente şi viitoare, iar acum suspină după acest drept care le-a fost răpit de legiuitorul iresposabil, nerecunoscând de fapt că aceste contracte de credit au fost concepute să nu poată fi onorate. E trist dacă într-un asemenea război economic ne predăm efectiv fără a ne opune deloc, depunem armele înainte de a începe lupta.

Banca invocă de asemenea lipsa unui studiu de

impact pe Legea Dării în Plată, dar niciun moment nu şi-a pus problema unui studiu de impact asupra debitorilor executaţi silit şi evacuaţi silit, obligaţi fiind a se supune legilor favorabile băncii, neinteresând-o starea fizică şi psihică a debitorilor. Ba din contră, cu tupeu invocă lipsa dificultăţii din partea debitorilor de a plăti în continuare 1/3 din venituri de la fiecare în parte, în absenţa obiectului creditării către bancă, ştiind foarte bine că au nevoie să locuiască cu chirie, ceea ce presupune o sumă lunară de plătit.

Cum nu există nici-o dovadă a existenţei vreunei dificultăţi în a plăti în continuare băncii, tot aşa nu există nici-o dovadă a existenţei vreunei forme de înţelegere din partea băncii asupra împrumutaţilor.

În cele ce urmează, voi ataşa întâmpinarea pe care am depus-o la contestaţia notificării de dare în plată:

„

DOMNULE PREŞEDINTE,

.....

.

ÎNTÂMPINARE LA CONTESTAŢIE ŞI LA EXCEPŢIA DE NECONSTITUŢIONALITATE

prin care solicit Onoratei Instanţe: să respingă suspendarea judecării acestei cauze în prezentul dosar, precum şi să respingă excepţia de neconstituţionalitate din motivul tergiversării în temeiul art. 413 alin. (3) Cod Procedură Civilă.

Motive:

Pentru a vă pronunţa în sensul celor de mai sus, vă solicităm să aveţi în vedere aspectele ce vor fi învederate în continuare:

1. Subsemnaţii îndeplinim condiţiile prevăzute de art. 4 din Legea 77/2016 pentru a beneficia de drepturile conferite de actul normativ anterior menţionat.

2. Subsemnaţii am parcurs procedura prevăzută de dispoziţiile art. 5 din Legea 77/2016, nefiind necesar şi

stabilirea unui interval orar, în două zile diferite în care reprezentantul legal sau convenţional al instituţiei de credit să se prezinte la un notar public, obiectul credităriigaranţia băncii, fiind deja valorificată încă din 2012, actul translativ de proprietate fiind deja întocmit la notariat la momentul respectiv.

3. Notificarea în vederea stingerii obligaţiilor asumate prin credit ipotecar nr..... este întemeiată.

.....

.....

Contraargumente ale excepţiei de neconstituţionalitate

„Gravele vicii de neconstituţionalitate" a normelor invocate drept temei al notificării privitoare la Darea în Plată, nu sunt decât motive neîntemeiate, invocate de banca X pentru a se sustrage aplicării Legii 77|2016, sustragere menită să le asigure în continuare venituri necuvenite conform legii în vigoare, menţionate.

Obiectul excepţiei de neconstituţionalitete de la punctul 2, în ceea ce priveşte „notificarea prevăzută la alin. (1), trebuie să cuprindă şi un interval orar, în două zile diferite în care reprezentantul legal sau convenţional al instituţiei de credit să se prezinte la un notar public propus de debitor în vederea încheierii actului translativ de proprietate... „ nu este întemeiată, având în vedere că nu mai există obiectul creditării, deci nici obiectul actului translativ de proprietate.

Nu era necesar decât un document emis de banca X din care să reiasă constatarea stingerii datoriei reziduale ce depăşeşte cu mult creditul ipotecar iniţial.

Exigenţele constituţionale invocate de banca X, tot la punctul 2, se referă şi la respectarea Art. 57 din Constituţia României, care precizează faptul că cetăţenii străini (acţionarii băncii) trebuie să-şi exercite drepturile şi libertăţile constituţionale cu bunăcredinţă, fără să încalce drepturile şi libertăţile celorlalţi. Legea 77|2016 nu este decât consecinţa încălcării constante a drepturilor

împrumutaţilor şi îngrădirea libertăţii propriilor clienţi.

Deasemenea Art. 44 alin. (2) este invocat incorect, având în vedere că este vorba de proprietatea privată (terenuri) şi nici decum de stingerea discreţionară a dreptului de creanţă, banca uzând de fragmente de lege scoase din context.

„O imixtiune injustă şi înechitabilă în raportul contractual" nu ar fi fost posibilă dacă contractul de credit ipotecar ar fi fost echitabil de la început, neexistând de fapt „liberul acord de voinţă între părţi", decât formal, contractul de credit fiind preformulat disproporţional înclinat în favoarea băncii, care cu de la sine putere şi-a conferit drepturile numeroase ale contractului de credit.

Art. 53 din Constituţie este interpretat convenabil pentru banca X, având în vedere morala publică (contracte de credite lipsite de etică, etica fiind scoasă în afara business-ului), drepturile şi libertăţile cetăţenilor ignorate, precum şi evitarea dezastrului produs de bancă prin deposedarea împrumutatului de bunuri şi valori sub pretextul nerespectării condiţiilor contractuale, intervenţia legiuitorului în această situţie fiind absolut necesară.

O lege este retroactivă când atinge sau modifică situaţii trecute, definitive stabilite sau acte care şi-au epuizat toate efectele în trecut, precum şi atunci când atinge consecinţele deja trecute şi efectele deja realizate ale unui act cu efecte succesive. Legea 77/2016 nu prevede anularea executărilor silite anterior sub toate formele lor şi nici întoarcerea executării silite, cu repunerea părţilor în situaţia anterioară, ce ar pune în dificultate creditorul, care rămâne cu tot ce a încasat de-alungul anilor a ratelor lunare aferente creditului, plus garanţia băncii valorificată deja de către instituţia financiară, deci nu se pune problema de caracter retroactiv.

Deasemenea, în cazul în care legea nouă ar suprima o situaţie juridică, ea poate fi aplicată numai efectelor viitoare, nu însă şi efectelor produse de acea situaţie

juridică înainte de intrarea în vigoare a legii noi. Deci Legea 77|2016 poate fi aplicată doar efectelor produse în continuare de contractul de credit, prin poprirea veniturilor viitoare, eventual executarea silită prin vânzarea la licitaţie şi a altor bunuri, proprietate personală a debitorului.

O lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior şi nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situaţii juridice, constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să reglementeze modul de acţiune în perioada ulterioară intrării ei în vigoare.

Onorată Instanţă, vă rugăm să respingeţi excepţia de neconstituţionalitate privind retroactivitatea legii 77|2016 invocată de banca X, ca fiind neîntemeiată.

Conform Art.1 alin. (5) din Constituţia României, banca X invocă încălcarea prevederilor constituţionale: „În România respectarea Constituţiei, a supremaţiei sale şi a legilor este obligatorie". Acest fragment este deasemenea scos din context, în condiţiile în care nu se poate vorbi de supremaţia Constituţiei României prin încălcarea Art. 1 alin. (3) din Constituţia României care prevede clar că: „România este stat de drept democratic şi social, în care demnitatea omului, drepturile şi libertăţile cetăţenilor, libera dezvoltare a personalităţii umane, dreptatea şi pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradiţiilor democratice ale poporului român şi idealurilor Revoluţiei din decembrie 1989 şi sunt garantate."

Banca X, în timp ce-şi revendică numeroase drepturi, niciun moment nu-şi pune problema că poate şi cetăţeanul de rând, debitor în momentul de faţă, ar avea drepturi fundamentale garantate prin Constituţie. Se poate lesne observa lipsa eticii în plângerea formulată de banca X prin această excepţie de neconstituţionalitate. Pentru a fi respectat Art. 1 alin. (3) din Constituţia României, este absolute necesar, ca România ca stat naţional, suveran şi

independent, unitar şi indivizibil, să intervină cu o lege nouă, menită a reglementa neregulile existente în contractele de credite, care încalcă flagrant şi constant demnitatea omului, drepturile şi libertăţile cetăţenilor (*debitori ai băncilor comerciale*). *E firesc atunci când două părţi nu se împacă, chiar şi într-un contract privat, această stare de fapt persistând de ani de zile fără nici-o soluţie din partea băncii creditoare, statul să intervină în favoarea consumatorului neputincios legal în faţa creditorului.*

Nu poate fi invocată necesitatea respectării autorităţii de lucru judecat din hotărârile judecătoreşti, din simplul motiv că, anterior intrării în vigoare a Legii 77|2016, nu se putea cere în instanţă constatarea stingerii datoriilor izvorâte din contractele de credit ipotecare, neavând bază legală, această cerere fiind posibilă abia după promulgarea şi intrarea în vigoare a legii mai sus menţionate. De-asemenea nu poate fi invocată necesitatea repectării autorităţii de lucru judecat din hotărârile judecătoreşti, având în vedere lipsa identităţii între părţi în acest dosar.

Fluidizarea relaţiilor sociale a fost periclitată din start de instituţia creditoare, fiind incapabilă să relaţioneze cu împrumutatul în condiţii absolut necesare.

Într-adevăr art. 15 alin. (*2*) *din Constituţia României precizează că legea dispune numai pentru viitor, ceea ce nu contrazice Legea 77|2016 care acţionează numai pentru viitor, nemodificând situaţiile trecute.*

Art. 135 alin. (*2*) *din Constituţie prevede ca statul să asigure atât* (*b*) *protejarea intereselor naţionale* (*iar cetăţenii reprezintă interes naţional*) *în activitatea economică, financiară şi valutară* (*activitate financiară ce trebuie reglată la nevoie de către stat*), *cât şi* (*f*) *crearea condiţiilor necesare pentru creşterea calităţii vieţii* (*aspect împotriva căruia banca acţionează cu reacredinţă*).

Art. 1 alin. (*1*) *din Protocolul adiţional la Comisia Europeană a Drepturilor Omului, nu consacră dreptul băncilor comerciale la protecţia proprietăţii prin grava*

încălcare a drepturilor omului, care-i afectează demnitatea, siguranţa fizică şi psihică a zilei de mâine, sub pretextul îndestulării fără limite a instituţiei creditoare, în contul unei datorii reziduale ce sfidează logica, fiind mult mai mare decât suma trecută în contractul de credit, chiar şi după valorificarea garanţiei.

Directiva Uniunii Europene privind contractele consumatorilor (nr.93/13/EEC din 5 aprilie 1993 publicată în OJ 1993 L 95, p 29) prevede că clauzele abuzive dintr-un contract încheiat între un consumator şi un comerciant, nu sunt obligatorii pentru un consumator, atunci când sunt impuse de către comerciant, spune comunicatul CEJ.

În concluzie, Onorată Instanţă, vă rugăm să respingeţi excepţia de neconstituţionalitate, conform art. 29 alin. (5) din Legea 47/1992.

Excepţia este invocată în cadrul unui litigiu aflat pe rolul unei instanţe judecătoreşti, de către o persoană ce nu deţine calitate de parte, având în vedere că datoria reziduală a fost cesionată firmei X, actualul creditor fiind cea din urmă. Dacă Banca X susţine calitatea de creditor, implicit de parte în acest proces, atunci cesiunea de creanţă nu a fost decât o simplă simulaţie pentru curăţarea bilanţului, care este prin esenţă ilicită, sancţionată legal prin nulitatea contractului simulat (cesiunea de creanţă dintre banca X şi S.R.L.-ul menţionat).

Principiile previzibilităţii şi accesibilităţii normei legale sunt principii fundamentale, atât în garantarea supremaţiei legilor şi a Constituţiei, cât şi în garantarea continuităţii contractului de credit. Astfel, dacă legea pentru a fi cunoscută şi înţeleasă, trebuie să fie precisă şi previzibilă, tot aşa şi contractul de credit ipotecar, cu pretenţie de lege, pentru a fi cunoscut şi înţeles trebuie să fie precis şi previzibil pentru împrumutat, pentru a evita intrarea în incapacitate de plată într-un timp relativ scurt. Contractul de credit ambiguu formulat, departe de a fi clar, precis, previzibil, cu formule de calcul neştiute decât

de bancă şi indici financiari stabiliţi ulterior în afara contractului de credit, la bunul plac al creditorului, oferă debitorului surprize mari, de proporţii, nu tocmai plăcute, care-i pun sub semnul întrebării existenţa, subzistenţa, siguranţa zilei de mâine, atât lui cât şi familiei lui. Dacă contractul de credit ar fi respectat condiţiile de previzibilitate şi accesibilitate, intervenţia statului şi a Curţii Constituţionale, nu ar mai fi fost necesare. Mărturie stă volumul mare de neperformanţe existent de la declanşarea crizei economice, datorită neprofesionalismului personalului bancar sau poate a calităţii de reavoinţă a băncii la acordarea de credite ipotecare.

Puteau fi previzibile de către bancă, apariţia primelor legi favorabile consumatorului, având în vedere volumul mare al executărilor silite, efectuate fără discernământ de către bancă, în situaţia în care, nu împrumutatul este vinovat de situaţia fianciară creată, de criza economică declanşată. Banca X culege ce a semănat în urma relelor tratamente la care a fost supus debitorul.

Banca X a refuzat o negociere corectă cu proprii clienţi, sperând poate, că va putea bloca la nesfârşit Legea 77|2016, altfel ar fi existat o înţelegere şi o negociere de bun simţ între instituţia creditoare şi împrumutat, altfel trebuia să fie în măsură să prevadă consecinţele ce pot decurge dintr-un act determinat.

Deci Onorată Instanţă vă rugăm să respingeţi excepţia principiilor previzibilităţii şi accesibilităţii ca fiind nefondată, deoarece din culpa băncii ne aflăm în situţia de faţă, banca X putea să prevadă apariţia unor legi care să reglementeze situţia actuală, ce putea fi rezolvată în interiorul sucursalelor bancare.

Legea 77|2016 nu presupune un acord din partea creditorului ipotecar, constrâns să accepte bunul cu efect liberatoriu, deoarece instituţia financiară în cauză, nu a fost predispusă la negocierea corectă a ratelor lunare aferente creditului ipotecar, astfel încât să beneficieze şi

împrumutatul de obiectul creditării (*locuinţa absolut necesară*), *iar creditorul de încasarea contravalorii creditului ipotecar, acceptând un profit mai mic dar sigur din partea împrumutatului*.

Viciul de neconstituţionalitate invocat de banca X, este consecinţa viciului de consimţământ al împrumutatului la semnarea contractului de credit.

Transparenţa procedurilor bancare în cazul debitorilor, precum şi riscurile pierderii care decurg pentru creditor din insolvabilitatea debitorului, trebuiau analizate, tratate corespunzător, în timp util pentru a nu se ajunge în situaţia în care debitorul disperat să apeleze la asemenea lege.

Nu i-a interzis nimeni băncii X nici în momentul creditării, nici mai târziu să negocieze cu proprii clienţi, pentru evitarea unei asemenea situaţii. Dar banca X s-a bazat doar pe posibilitatea de şantaj, presiune asupra împrumutaţilor pentru a scoate sume tot mai mari de pe urma lor, în lipsa unor legi adecvate protecţiei consumatorului.

Deci Onorată Instanţă, după cum se poate observa din cele prezentate până acum, banca X nu are niciun motiv să conteste Legea Dării în Plată, atâta timp cât a existat posibilitatea de a preântâmpina asemenea situaţii, de a rezolva asemenea probleme în incinta propriilor sucursale.

Se pune problema siguranţei legilor viitoare în ceea ce priveşte desfăşurarea activităţii băncii X, dar această bancă şi-a pus vreodată problema siguranţei împrumutatului, în ceea ce priveşte suma lunară de achitat către bancă şi implicit siguranţa unui credit sigur finalizat fără probleme, nu a unei iluzii vândute fraudulos împrumutatului? *Desigur, nu a fost interesată de siguranţa împrumutatului după executare silită urmată de evacuare silită, cum nu a fost interesată nici de siguranţa capitalului de încredere, deteriorat progresiv, dar se pare că este interesată de lipsa încrederii în contractele de credite*

ipotecare viitoare, care mai pot sau nu, exista, datorită neseriozităţii de care banca dă dovadă.

Drepturile intrate definitiv în patrimoniul băncii şi care nu-i mai pot fi răpite, din păcate răpesc drepturile debitorului la o viaţă normală, cât de cât decentă, prin supraîndatorare, îl aruncă în pragul disperării, uneori în pragul sinuciderii, banca nemaiinvocând în asemenea situaţii drepturile omului. Banca X doreşte să transforme împrumutatul într-un scut anticriză economică şi într-un garant al profiturilor uriaşe în orice condiţii.

Sunt invocate decizii de neretroactivitate care nu au legătură cu cazul de faţă, fiind vorba de numiri în funcţii şi nici decum de gravele probleme generate de bancă.

Efectul obligatoriu al Legii 77/2016 deranjează creditorul acum, dar efectul obligatoriu al contractului de credit ipotecar în orice condiţii asupra debitorului, nu-l deranja deloc, chiar dacă-l obliga la sume de restituit foarte mari pentru posibilităţile lui. Dacă banca X este vizibil deranjată de rambursarea integrală a împrumutului acordat şi a dobânzii prin predarea unui bun, de ce nu era îngrijorată, vizibil deranjată, când obliga debitorul la rambursarea anticipată a întregului credit, ştiind foarte bine că debitorul nu avea de unde rambursa anticipat suma totală + dobânzi, comisioane, penalităţi. Iarăşi, de ce nu se coboară la nivelul posibilităţilor de rambursare ale clientului, evitând Darea în plată, ca ultimă opţiune a împrumutatului disperat.

Mai înainte de a interveni legiuitorul în mod „abrupt, ilegitim şi neconstituţional”, a distrus banca în mod „abrupt, ilegitim şi neconstituţional”, vieţi, destine, familii, prin clauzele menţinute cu încăpăţânare de către bancă în contractele de credite ipotecare. Şi apoi banca X este ultima instituţie abilitată să vorbească de o reechilibrare a contractului, de echitate, în condiţiile în care debitorul s-a aflat ani de zile într-o stare acută de înechitate, datorită afacerilor financiarbancare total lipsite de etică.

Creditorul nu înţelege pur şi simplu, că dreptul de

proprietate sau dreptul unui bun sau dreptul de creanţă, încetează în momentul în care încalcă dreptul altui om, nu înţelege că semenul său nu este un bun, ci o fiinţă umană; dreptul creditorului încetează când încalcă legea bunului simţ.

Astfel se explică argumentele expuse de bancă împotriva Legii Dării în Plată, ce se întind nu mai puţin pe 28 de pagini, banca dovedind în acest fel că vrea totul sau nimic. Nu există negociere între împrumutat şi bancă, în niciuna dintre fazele contractuale, fiind absolut necesară promulgarea şi aplicarea Legii Dării în Plată, pentru a controla setea de profit în orice condiţii a instituţiilor creditoare.

Banca X a răpit libertatea împrumutatului prin acest contract de credit ipotecar, iar acum cere un preţ de răscumpărare mult prea mare, având în vedere că obiectul creditării s-a întors în patrimoniul băncii cu mult timp înainte.

Pentru toate argumentele expuse, solicităm instanţei să respingă atât excepţia de neconstituţionalitate inadmisibilă în condiţiile art.29 alin (5) din Legea 47/1992, cât şi respingerea suspendării judecării prezentului dosar în temeiul art. 413 alin. (3) Cod Procedură Civilă, din motivul tergiversării soluţionării acestuia."

Nu ştiu dacă Instanţa de judecată, a ţinut cont de această Întâmpinare depusă de debitor la dosar, dar nu a înaintat Excepţia de neconstituţionalitate formulată de bancă la CCR şi nici nu a suspendat judecarea cauzei, dar a fost amânat procesul din diferite motive, astfel încât să se judece totuşi după Motivarea Curţii Constituţionale.

Dosarul Contestaţiei Dării în Plată a devenit mai stufos în urma conexării a două dosare la judecătoria preferată de bancă, astfel că trebuie să răspundem aţâţat băncii cât şi fraţilor lorrecuperatorii.

„RĂSPUNS LA ÎNTÂMPINĂRI

.....
.....

prin care solicit Onoratei Instanţe: să admită acţiunea în contestarea dării în plată formulată de către xxx şi xxx ca admisibilă, conform Legii 77/2016.

Motive:

Pentru a vă pronunţa în sensul celor de mai sus, vă solicităm să aveţi în vedere aspectele ce vor fi învederate în continuare:

1) Subsemnaţii îndeplinim condiţiile prevăzute de art. 4 din Legea 77/2016 pentru a beneficia de drepturile conferite de actul normativ anterior menţionat. Calitate de creditor rezultă din art. 1 din contractul de credit ipotecar nr... din...2008 (*Banca acordă Împrumutatului* un *credit în valoare de 27996,50 eur*...), suma nu depăşeşte 250.000 euro, destinaţia de locuinţă reiese din art. 2 din acelaşi contract de credit (*Creditul va fi folosit exclusiv pentru achiziţionarea imobilului cu destinaţia de LOCUINŢĂ*), iar Cazierul Judiciar al fiecărui debitor, xxx şi xxx, vor fi ataşate la Răspuns la Întâmpinare şi depuse în termenul legal stabilit.

2)

3) Subsemnaţii am parcurs procedura prevăzută de dispoziţiile art. 5 din Legea 77/2016, nefiind necesar şi stabilirea unui interval orar, în două zile diferite în care reprezentantul legal sau convenţional al instituţiei de credit să se prezinte la un notar public, obiectul credităriigaranţia băncii, fiind deja valorificată încă din 2012, actul translativ de proprietate fiind deja întocmit la notariat la momentul respectiv.

4) Notificarea depusă la Judecătoria xxx pe...2016 în dosarul de contestaţie la executare silită nr.... (neştiind că trebuie deschisă acţiune în instanţă separată), prin care este înştiinţat Biroul Executorului Judecătoresc xxx în dosarul de executare silită nr....2016, a fost scanată şi trimisă pe email-ul Biroului Executorului Judecătoresc, de la xxx, după o convorbire telefonică, la cererea secretarei, împreună cu Procesul verbal de licitaţie al imobiluluigaranţia băncii din dosar nr....2012, Proces

verbal de evacuare silită din dosar nr....2012, precum şi Certificat Grefier nr.... din...2016, fiind deasemenea scanate şi trimise şi aceste documente, urmând ulterior să solicit şi să aduc de la unitatea angajatoare dovezi în sprijinul celor afirmate de noi debitorii xxx şi xxx. Notificarea din dosar nr....2016, o voi anexa deasemenea Răspunsului la întâmpinare.

5) Notificarea în vederea stingerii obligaţiilor asumate prin credit ipotecar nr.... din...2016 este întemeiată.

Contraargumente ale inadmisibilităţii acţiunii de constatare a dării în plată

…… ……. Condiţiile stricte pe care legiuitorul le-a stabilit, sunt susţinute cu înscrisuri pe care tocmai Banca X le-a eliberat. Astfel din contractul de credit reiese clar atât calitatea de consumator al împrumutatului, cât şi destinaţia de locinţă a imobilului licitat şi evacuat, procesele de licitaţie şi de evacuare fiind dovezi incontestabile a faptului că am fost scoşi în stradă din locuinţa achiziţionată prin bancă. Apoi banca, dacă nu a recunoscut problemele noastre financiare, dificultăţile finaciare în achitarea ratelor din ce în ce mai mari, nu a dovedit înţelegere în situaţii critice, cum să recunoască îndeplinirea condiţiilor de constatare a stingerii datoriilor în instanţă?

Îngrijorarea firmei X S.R.L. faţă de infracţiuni în legătură cu creditul va fi spulberată odată cu depunerea la dosar a celor două caziere menţionate şi cerute, deşi la contractarea creditului nu a fost nimeni interesat de aceste caziere, nu a fost nimeni îngrijorat de riscul creditării fără caziere.

Am mai menţionat în rândurile anterioare lipsa necesităţii de a preciza în Notificarea de stingere a datoriei stabilirea unui inerval orar în două zile diferite, în care reprezentantul legal al instituţiei de credit să se prezinte la un notar public propus de debitor în vederea

încheierii actului translativ de proprietate, deoarece obiectul credităriiimobilul nu mai există, a fost valorificat deja de bancă, graţie ipotecii înfiinţate în favoarea băncii, actul translativ de propreietate fiind deja întocmit încă din febroarie 2012, nefiind posibil transferul de proprietate din 2012 fără acte notariale.

Executorul judecătoresc a fost primul înştiinţat de Notificarea de stingere a datoriei, căreia i s-au ataşat documentele justificative, încă din luna mai anul curent, documentele fiind scanate, trimise şi păstrate pe email-ul xxx, altfel nu am fi putut să cerem şi să obţinem suspendarea popririi, urmând să depunem dovezi în acest sens şi copia Notificării vizată la Registratura Instanţei de judecată şi depusă la doarul de contestaţie la executare silită menţionat mai sus.

Deasemenea executorul judecătoresc xxx, a acceptat suspendarea popririi fără a obiecta.

Totodată vom depune în instanţă şi dovezile în original, pe lângă dovezile xeroxate, conform cărora Notificările au fost trimise prin poştă cu conţinut declarat, atât băncii X, cât şi firmei X S.R.L.

Cesionarul nu doreşte să recunoască îndeplinirea condiţiilor impuse de legea 77/2016, nu doreşte să recunoască documentele eliberate în acest sens ca fiind dovezi incontestabile îndeplinirii condiţiilor de constatare a stingerii datoriilor în instanţă, deoarece pentru cesionar primează numai interesele financiare, etica fiind scoasă cu desăvârşire în afara business-ului.

În considerarea tuturor aspectelor de fapt şi de drept învederate în cazul prezentei, vă solicităm constarea motivelor expuse de cesionară ca fiind neîntemeiate şi de asemenea, vă solicităm să admiteţi acţiunea în constatarea dării în plată formulată de către xxx şi xxx ca admisibilă, conform Legii 77/2016.

Banca X dacă nu are calitate procesuală pasivă în acest dosar, în această Aţiune de stingere a datoriei în Instanţă, nemaiîndeplinind calitatea de creditor, actualul

creditor fiind X S.R.L., atunci cum este posibil să invoce în dosarul nr.... de contestaţie la Legea 77/2016, excepţia de neconstituţionalitate, neavând calitate procesuală? Dacă în dosarul nr....2016 banca îşi rezervă dreptul de creditor, dreptul de proprietate, sub formă de drept la creanţă, atunci cesiunea de creanţă nu a fost decât o simulaţie menită să cureţe bilanţul băncii, sancţionată de lege prin anularea contractului de cesiune de creanţă dintre bancă şi S.R.L.-ul menţionat. Noi am notificat atât banca cât şi cesionara, la recomandările primite, nefiind clar nici în momentul de faţă cine este creditorul. Conform art. 84 alin. (1)

reprezentarea convenţională a persoanei juridice în faţa instanţelor de judecată nu se poate face prin mandatar, *persoană juridică*, *nici prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă*.

Nu înţelegem de ce banca X invocă dreptul de proprietate, când odată cu cesionarea creanţei, banca nu mai încasează nimic legal, nu mai poate realiza nimic prin nici-o formă de executare silită legală, doar dacă S.R.L.-ul cesionar, recuperează datoriile reziduale tot pentru bancă, în acest caz, cesiunea fiind doar o simulaţie, iar firma de recuperare fiind doar „*buzunarul de la spate al băncii*”.

Din Notificarea de cesiune rezultă că actualul creditor este X S.R.L., fiindu-i transferate toate drepturile, neavând drept de reprezentare în instanţă conform art. 84 alin. (1), iar banca contestă în dosarul nr.... 2016 dreptul debitorilor de a apela la Legea 77/2016, în condiţiile în care banca X nu mai este creditor, odată cu cesionarea dreptului de creanţă, banca şi-a pirdut calitatea de creditor, Acţiunea de stingere a datoriei în instanţă neputând fi contestată, având în vedere lipsa calităţii de creditor, atât a băncii X, cât şi a calităţii de creditor şi de reprezentare în instanţă a firmei X S.R.L..

Un alt aspect deosebit de dubios şi neclar îl reprezintă lipsa totală a sumei cu care a cumpărat cesionarul creanţa. Dacă cesionarul este corect, cinstit,

respectând legile în vigoare, de ce evită să divulge procentul sau suma cu care a fost cumpărată creanţa. I se oferă discaunt de peste 90%, cumpără creanţa cu 2% sau 3% sau 5%, urmărind să scoată de la noi debitorii 100%, legal neavând dreptul de a încasa mai mult de 50% din preţul de achiziţie al creanţei.

Dreptul reclamanţilor de a beneficia de procedura prealabilă a notificării, le este dată de însuşi Legea 77/2016, nefiind necesară vreo aprobare în prealabil. Este suficient a fi trimisă printr-o persoană juridică specializată în domeniu (avocat), care desigur ştie ce face, astfel inadmisibilitatea cererii de chemare în judecată, nu este întemeiată.

Deasemenea am aflat de Contestaţia la Legea 77/2016, după ce am introdus Acţiune în Istanţă pentru stigerea datoriei, tocmai datorită faptului că nu am fost informaţi în prealabil de către bancă, de intenţiile în privinţa Notificării.

Deci, banca X, nu trebuia decât să elibereze un document în acest sens pentru recunoaşterea stingerii datoriei reziduale, odată cu cesionarea creanţei în primul rând şi ca urmare a Legii 77/2016 în al doilea rând, ci nu o notă contabilă, cum afirmă banca, banca dovedind indisponibilitate pentru rezolvarea pe cale amiabilă a acestei probleme ce persistă de ani de zile, fiind absolut necesară rezolvarea problemei în instanţă.

Excepţia de neconstituţionalitate nu a formulat-o din cauza neprezentării la notar, ci pentru a-şi revendica dreptul de proprietate, dreptul de creanţă (pierdut deja prin cesiunea de creanţă), cu scopul tergiversării de a finaliza Constatarea stingerii datoriei în Instanţă.

Deşi banca X ştia foarte bine adresa domiciliului ales în X, fiind specificat clar în Notificare stingere datorie, a ales să depună Contestaţie la Legea 77/2016 la Judecătoria X, judeţul X, din motive ce sfidează logica. Atâta timp cât legea este respectată şi aplicată corect, cele trei dosare aflate pe rolul instanţelor de judecată, două în X şi unul în

X, pot fi judecate atât separat cât şi conexate, poate mai degrabă toate trei, în perimetrul domiciliului ales de consumatori.

Drept urmare, Onorată Instanţă solicităm conexarea dosarului nr. …2016 aflat pe rolul Judecătoriei X la dosarul ce are ca obiect prezentul litigiu şi anume dosarul nr. … 2016, precum şi la dosarul nr. …2016, fiind în perimetrul domiciliului ales al debitorilor.

Reechilibrarea contractului de credit a cărui executare a devenit excesiv de oneroasă, trebuia să se realizeze în interiorul sucursalelor bancare, dar cum aşa ceva a fost imposibil de realizat, statul a fost nevoit să intervină cu o lege favorabilă consumatorului, neputincios legal în faţa creditorului.

Debitorului nu i s-a oferit niciodată condiţii rezonabile de echilibrare a riscurilor contractuale, ba din contră, contractele de credit preformulate de bancă au fost concepute, pentru a nu fi onorate.

Convenţia Europeană a Drepturilor Omului este inutil invocată de către bancă, în condiţiile în care banca nu a fost niciodată interesată de drepturile debitorului care, paradoxal este şi el cetăţean al Uniunii Europene cu drepturi fundamentale.

Banca uzează deasemenea de fraze scoase din context, pentru a scoate în evidenţă culpabilitatea consumatorului de a furniza în mod deliberat informaţii neconforme sau falsificate la momentul efectuării evaluării bonităţii, sau prin omitere de informaţii, având ca rezultat o evaluare a bonităţii negative.

Trebuie să recunosc că banca X are mult curaj să intre pe un teren minat,riscă chiar să deschidă Cutia Pandorei, ştiind foarte bine a cui a fost vina evaluării bonităţii negative. Noi debitorii suntem oricând de acord să fie cercetat dosarul de creditare încă din faza de analiză a dosarului, dar oare banca e de accord să-i fie descoperite manoperele frauduloase din dorinţa cotei de piaţă, e de accord să-i fie descoperite modalităţile de manipulare

manuală a programului de scoring, pentru a arăta scoring favorabil creditării? Altfel cum vă explicaţi că la un venit net pe familie de 2200 lei, să ni se fixeze rată lunară pentru ambele credite, inclusiv pentru creditul de nevoi personale destinat avansului pentru locuinţă în cumul de 350 euro pe lună, echivalentul a 1200-1300 lei pe lună iniţial, cu grad maxim de îndatorare de 70% (istoricul creditării împrumutatului lipsind cu desăvârşire, fiind la primul credit din viaţa lui), fără a ne fi luată minora în considerare la calculul coşului de subzistenţă şi pentru ea. Astfel în aproximativ o jumătate de an, am ajuns să ni se mărească rata lunară puţin până în 1700 lei, nemaiputând să supravieţuim trei membrii ai familiei să ne asigurăm hrana, cheltuielile cu întreţinerea, facturi de plătit, probleme de sănătate. Ce fel de analiză a creditului a fost aceasta, dacă împrumutatul a clacat din primul an de creditare?

Se pare că, încă nu am reuşit să stârnim curiozitatea şi interesul, pentru a se clarifica şi a se face lumină în acest caz, deşi am încercat şi cu altă ocazie.

În sfârşit banca X realizează în cele din urmă, inexistenţa vreunui bun de dat în plată, cu toate astea insistă a ne poprii salariile în continuare pe motiv că noi debitorii nu am făcut dovada situaţiei financiare, deşi Legea 77/2016 nu prevede o asemenea cerinţă, tocmai datorită faptului că banca suspectează veşnic debitorii de reacreditnţă, nu doreşte sub nici-o formă să accepte că debitorul nu poate plăti, suspiciune ce o descalifică şi o deconspiră.

De asemenea banca precizează într-unul din documentele depuse în instanţă că „*nici deteriorarea situaţiei financiare*, *nici incidentul medical survenit în familia contestatoarei nu sunt evenimente ce îndeplinesc cerinţele forţei majore*, *care să exonereze de îndeplinirea obligaţiilor asumate prin contractul de credit pe durata cât persistă evenimentul*”.

În concluzie, Onorată Instanţă, vă rog să respingeţi

ca fiind neîntemeiate motivele expuse împotriva notificării, condiţiile prevăzute de Legea 77/2016 fiind îndeplinite şi vă solicităm respectuos soluţionarea prezentei cauze, conform art. 8 alin. (2) din Legea 77/2016.”

După mai multe amânări, după ce ne convingem că la dosar sunt depuse toate documentele necesare, depunem şi Concluzii scrise, chiar dacă nu avem încă siguranţa pronunţării instanţei în curând.

„CONCLUZII SCRISE

la contestaţia la Legea 77|2016, Legea dării în plată, din dosarul nr. …2016, pentru precizări şi completări necesare deciziei instanţei împotriva contestaţiei la Legea dării în plată, prin intermediul cărora solicităm instanţei:

I. Să respingă ca neîntemeiată contestaţia la Legea 77|2016.

ÎI. Să admită Notificarea în vederea stingerii obligaţiilor asumate prin credit ipotecar nr. … din ….2016

Motive:

Pentru a vă pronunţa în sensul celor de mai sus, vă solicităm să aveţi în vedere aspectele ce vor fi învederate în continuare:

4. Subsemnaţii îndeplinim condiţiile prevăzute de art. 4 din Legea 77|2016 pentru a beneficia de drepturile conferite de actul normativ anterior menţionat.

5. Notificarea în vederea stingerii obligaţiilor asumate prin credit ipotecar nr. … din …2008 este întemeiată.

…… …… Conform art.1 alin. (1) şi art. 4 din Legea 77|2016, împrumutatul trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe condiţii:

Art. 1

(*1*) *Prezenta lege se aplica raporturilor juridice dintre consumatori si instituţiile de credit, instituţiile financiare nebancare sau cesionarii creanţelor deţinute asupra consumatorilor*.

Art. 4

(*1*) *Pentru stingerea creanţei izvorând dintr-un contract de credit si a accesoriilor sale prin dare în plata trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiţii*:

a) *creditorul si consumatorul fac parte din categoriile prevăzute la art. 1 alin.* (*1*), *astfel cum acestea sunt definite de legislaţia speciala*; *b*) *cuantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, nu depăşea echivalentul în lei al 250.000 euro, suma calculata la cursul de schimb publicat de către Banca Naţională a României în ziua încheierii contractului de credit*; *c*) *creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziţiona, construi, d*)

extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinaţie de locuinţa sau, indiferent de scopul pentru care a fost contractat, este garantat cu cel putin un imobil având destinaţia de locuinţă; *e*) *consumatorul sa nu fi fost condamnat printr-o hotărâre definitivă pentru infracţiuni în legătură cu creditul pentru care se solicita aplicarea prezentei legi*.

(*2*) *În situaţia în care executarea obligaţiilor asumate prin contractul de credit a fost garantata cu doua sau mai multe bunuri*, în *vederea aplicării procedurii prevăzute de prezenta lege debitorul va oferi în plata toate bunurile ipotecate în favoarea creditorului*.

Raportul juridic dintre consumatori şi instituţia de credit rezultă din contractul de credit nr. … din …2008, astfel instituţia creditoare este Banca X, iar consumatorii sunt titularul de credit xxx şi codebitoarea xxx, consemnaţi pe prima pagină a contractului de credit în care sunt prezentate părţile.

Pentru stingerea creanţei izvorând dintr-un contract de credit şi a accesoriilor sale prin dare în plată, creditorul şi consumatorul fac parte din categoriile prevăzute la art. 1 alin. (*1*), *cuantumul sumei împrumutate la momentul acordării figurează în contractul de credit la art. 1, nedepăşind plafonul legal, suma împrumutată fiind de 27996,50 EUR*.

La art. 2 din contractul de credit nr. … din …2008, reiese clar destinaţia imobilului de LOCUINŢĂ, achiziţionat prin credit, destinaţia de locuinţă a imobilului reiese şi din documentul nr. … depus la dosar, eliberat de Registrul Comerţului xxx, imobil compus din ……..

De asemenea, conform cazierului împrumutatului xxx şi cazierului codebitoarei xxx, depuse la dosarul nr. … 2008, atât în original cât şi în copii xerox, consumatorii nu au fost condamnaţi printr-o hotărâre definitivă pentru infracţiuni în legătură cu creditul pentru care se solicită aplicarea prezentei legi.

Prevederile art.5 din Legea 77/2016, nu pot fi aplicate consumatorului care a fost supus deja executării silite prin scoaterea la licitaţie a imobilului ipotecat şi implicit, valorificarea acestuia de către banca creditoare în contul datoriei, notarul nemaiavând de întocmit actul translativ, acesta fiind deja întocmit odată cu adjudecarea imobilului la licitaţie şi deasemenea notarul neputând elibera legal documente de constatare a stingerii datoriilor reziduale, această stingere a datoriilor din punct de vedere legal, conform Legii 77/2016, neputând fi constatată decât de către Instanţa de Judecată.

Art. 8

(5) Dreptul de a cere instanţei sa constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit aparţine si consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat indiferent de titularul creanţei, de stadiul în care se afla ori de forma executării silite care se continua contra debitorului.

Astfel Legea 77/2016 prevede prin art.8 alin. (5) posibilitatea stingerii datoriilor şi consumatorului supus deja executării silite indiferent de stadiul executării silite, caz în care ne încadrăm şi noi.

Deoarece X şi S.C. xxx S.R.L., nu au răspuns în nici-un fel notificărilor trimise în data de …2016 pentru constatarea stingerii datoriilor reziduale, am depus la Judecătoria xxx pe data de …2016, cerere de stingere a

datoriilor izvorâte din contractul de credit nr. ... din ... 2008 şi a accesoriilor sale.

În data de ... mai 2016 Biroul Executorului Judecătoresc xxx, a fost informat cu privire la Notificarea de stingere a datoriilor, depusă la Judecătoria xxx, prin intermediul adresei de e-mail xxx, fiind scanate şi trimise „Notificare de stingere a datoriei”,” Proces verbal de licitaţie” dosar ex. Nr. ... din ...2012, „Proces verbal de evacuare silită” dosar de executare ... din ...2012, „Certificat grefier” nr.

...din ...2016, în urma cărora a fost suspendată executarea silită prin poprire salariu, informare confirmată prin documentele xxx, depuse la dosar deja.

Din cererea de credit iniţială nr. ... din ...2008 rezultă o valoare a creditului cerută de 30.315,25 euro şi un avans de 5250 euro pe care urma să-l primim prin credit de nevoi personale, deoarece nu aveam suma necesară. Nu am ştiut că ulterior suma iniţial stabilită putea fi modoficată, urmând a ne aproba o sumă mai mică decât înţelegerea iniţială, altfel ne-am fi retras de la început, nefiindu-ne necesar un credit insuficient pentru achiziţionarea unei locuinţe.

Ne-a fost acordat mai întâi un credit de nevoi personale conform contractului de credit nr. ...2008, în valoare de 6150 euro, din care ni s-a oprit 150 euro comision procesare dosar, fără să fim înştiinţaţi, avertizaţi, după o încercare de a ne aproba mai puţin cu 2000 euro decât înţelegerea iniţială. Deoarece am avut tendinţa de a ne retrage, au făcut derogare şi ne-au aprobat 6000 euro credit pentru a nu ne scăpa de clienţi, ceea ce nu s-a mai întâmplat şi în cazul creditului ipotecar, unde ne-a aprobat o sumă mai mică cu 2000 euro, la care ni s-au oprit 500 euro comision de procesare a dosarului de creditare după ce plătisem deja avans pentru locuinţă. Astfel, prin aceste practici nu tocmai corecte, am fost determinaţi să mai împrumutăm bani şi de la persoane fizice, tocmai ceea ce am fi vrut să evităm mai mult.

Deşi am fost întrebaţi de existenţa potenţialilor minori şi deşi am specificat că avem o fiică, au preferat să treacă cu vederea acest aspect, profitând de neştiinţa noastră în acest domeniu şi ne-au fixat rate lunare în procent de 70% ca grad de îndatorare, din veniturile nete pe familie, conform calculelor depuse la dosar.

De coşul de subzistenţă am aflat mai târziu, după semnarea contractului, când am început să întâmpinăm serioase probleme de rambursare a creditului prin rate lunare mult prea împovărătoare pentru noi, realizând că, dacă ne-ar fi luat în considerare şi subzistenţa fiicei noastre în calculul ratelor lunare, am fi avut de plată mai puţin lunar sau chiar nu ne calificam pentru creditul imobiliar.

În câteva luni de la creditare, după creşterea cursului euro declanşat de criza economică din toamna anului 2008 şi datorită dobânzii variabile la creditul de nevoi personale destinat avansului de locuinţă, am intrat în imposibilitate de plată.

Astfel, Banca X simulează o încercare de ajutorare a noastră, printr-un act adiţional ce modifică Rata dobânzii curente la creditul de nevoi personale de la 9,5% la 22,09%, iar la creditul ipotecar de la 5,9% la 12,44%, neţinând cont de veniturile noastre şi de datoriile făcute de noi tot în contul băncii din perioada creditării şi de asemenea pe o perioadă limitată de timp, motiv pentru care am considerat noi că un job în afara ţării ne-ar rezolva problema.

O serie de evenimente neplăcute urma să ne perturbe încercarea noastră de redresare, agravându-ne mai rău relaţia cu banca.

Astfel în timp ce împrumutatul xxx a fost spitalizat în Cipru, la un pas de moarte, obligat de împrejurări la un repaus de 6 luni, în perioada în care salariile bugetarilor (categorie din care face parte codebitoarea xxx), au fost tăiate cu 25%,banca X declară creditul ipotecar scadent, conform Notificării nr.

…, ignorând cu desăvârşire problemele reale ale debitorilor provocate cu bună ştiinţă tot de către bancă.

Urmează o perioadă în care începem să ne plătim datoriile către persoane fizice, confirmate de chitanţele depuse la dosar, perioadă în care Banca X demarează acţiunea de executare silită, finalizată în febroarie 2012 prin vânzarea imobilului ipotecat, nânduplecată în înţelegerea problemelor noastre.

Deşi am încercat să aducem la cunoştinţă băncii X situaţia noastră, care reprezintă cauza unei forţe majore, care să împingă debitorul în imposibilitate de plată, răspunsul a fost sec în Întâmpinarea nr. …2013 depusă în instanţă:

„Faptul că situaţia financiară a contestatoarei s-a deteriorat pe parcursul derulării contractului este un eveniment care nu poate afecta valabilitatea consimţământului dat de aceasta în scopul încheierii contractului de credit, un contract de credit bancar nefiind acordat sub condiţia menţinerii constante sau în trend crescător a valorii gradului total de îndatorare avut în vedere la momentul aprobării împrumutului. Deteriorarea situaţiei financiare a persoanelor obligate la rambursarea creditului este un risc pe care şi-l asumă deopotrivă aceste persoane, garanţii şi creditorul, cu consecinţe diferite în patrimoniul fiecăruia.

În acest context, precizăm că nici deteriorarea situaţiei financiare, nici incidentul medical survenit în familia contestatoarei nu sunt evenimente ce îndeplinesc cerinţele forţei majore, care să exonereze de îndeplinirea obligaţiilor asumate prin contractul de credit pe durata cât persistă evenimentul”.

Banca X, deasemenea trebuie să-şi asume riscul unor evenimente ce intervin pe parcursul derulării creditului, chiar cu consecinţe nedorite în patrimoniul său, trebuie să-şi asume responsabilitatea deciziilor luate de-alungul timpului în raport cu proprii clienţi şi să accepte cu demnitate consecinţe ale politicii bancare, precum Legea

77/2016.

Impreviziunea oferă o bază legală pentru adaptarea sau încetarea contractului. Adaptarea are loc atunci când utilitatea socială a contractului poate fi menţinută (*imobilul cu destinaţia de locuinţă*), *pe când încetarea contractului, atunci când în cazul intervenirii noilor condiţii contractul îşi pierde utilitatea socială, caz în care ne încadrăm şi noi debitorii xxx, datorită dezechilibrului prestaţiilor din contractul de credit*.

Pentru motivele expuse în rândurile anterioare, solicităm instanţei de judecată să respingă cererea de contestaţie la Legea 77/2016, ca fiind neîntemeiată şi să admită cererea de stingere a datoriilor reziduale generate de creditul ipotecar nr. … în instanţă, ca fiind întemeiată şi ca urmare a imposibilităţii stingerii litigiului pe cale amiabilă. Îndeplinim toate condiţiile impuse de Legea 77/2016, nemaiexistând astfel niciun impediment în stingerea datoriei reziduale mai sus menţionate."

Se pare că procesul pe Darea în plată se amână prin noi termene, astfel încât nu ştim când se va da sentinţa pe Contestaţie la Legea 77/2016 şi sentinţa pe Acţiune de constatare a stingerii datoriilor în instanţă.

9. Excepţia de neconstituţionalitate depusă de debitor

Stau şi mă gândesc, studiind unul din articolele de lege ce favorizează cesiunea de creanţă, oricât de oneroasă ar deveni creanţa şi oricât de speculativă, operaţiunea, sub pretextul liberei circulaţii, este liber transmisibilă. Corelat cu legislaţia executărilor silite, deosebit de generoasă creditorilor, reprezintă combinaţia fatală pentru împrumutat.

Cum să nu-i convină creditorului să acorde împrumuturi în orice condiţii, dacă are atâtea facilităţi, de a-şi controla propriul client.

Băncile îşi permit să formuleze şi să depună în instanţă excepţii de neconstituţionalitate prin care invocă drepturi multiple asupra creanţelor, constituite în condiţii

cel puţin dubioase, iar debitorul înşelat, abuzat, deposedat de bunuri şi valori, ca urmare a unor practici înşelătoare a băncilor, nu poate depune excepţie de neconstituţionalitate?

.....
.....

„Excepţie de neconstituţionalitate a art. 1569 alin. (2), art. 665 alin. (2) şi alin.(5), art. 706 alin. (1) din Noul Cod Civil, privitoare la Cesiunea de Creanţă, la Încuviinţarea executării silite, la prescripţia ce operează numai la cererea persoanei interesate, prin care vă solicită:

1. Să admiteţi în principiu excepţia ridicată şi să dispuneţi prin încheiere sesizarea Curţii Constituţionale, în vederea soluţionării excepţiei de neconstituţionalitate,

2. Să dispuneţi suspendarea judecării acestui aspect privind legalitatea executării silite şi legalitatea Cesiunii de Creanţă pentru următoarele:

.....
.....

Motive:

Momentul întocmirii dosarului de creditare, de aprobare şi de acordare a creditului ipotecar este strâns legat de momentul cesionării creanţei către o firmă de colectare, fiind condiţionate una de cealaltă. Nu creditele neperformante generează apariţia firmelor de colectare creanţe, ci existenţa posibilităţii plasării creditelor neperformante către aceste firme de colectare, generează numărul mare de credite neperformante încă din faza de analiză a dosarului de creditare, nemaifiind absolut necesar pentru creditor respectarea propriilor norme de creditare, având la dispoziţie o legislaţie generoasă recuperării în orice condiţii a sumelor împrumutate. Deşi cesionarea creanţei este ulterioară etapei de aprobare şi acordare a creditului, din punct de vedere al derulării evenimentelor, cesionarea creanţelor cu discount cu mult peste 90%, unei Societăţi cu Răspundere Limitată

controlată poate, în proporţie de 100% de cedent, nereglementată de Banca Naţională a României, poate influenţa şi încuraja cedentul în acordarea unor credite neperformante, probabil de orice natură, nerespectând propriile norme interne de creditare, neaccesibile aplicantului de credite, sub pretextul caracterului intern al băncii, transformând debitorul într-un scut anticriză, într-un garant al creditării în orice condiţii, cedentul nemairiscând nimic prin creditarea iresponsabilă.

Astfel, la adăpost de cesiune, toate riscurile creditării sunt transferate aplicantului de credite, ulterior devenit debitor, acesta din urmă neavând cunoştinţă de intenţiile mai puţin legale ale instituţiei creditoare, neştiind că creditorul are toate pârghiile legale de a-şi recupera valoarea înscrisă în contractul de credit împreună cu toate accesoriile acestuia, comisioane, dobânzi, penalităţi, chiar şi după intrarea în imposibilitate de plată a debitorului. Din acest motiv, creditorul nu are disponibilitate către o înţelegere a clientului, nici către o negociere de bun simţ cu debitorul, nu acceptă nici-o reducere a datoriei cât de nesemnificativă ar fi ea, ci doreşte maximizarea profitului prin aceste S.R.L.-uri de colectare a creanţelor. Deasemenea modalitatea de calcul a creanţei înainte de cesionare, nu este accesibilă debitorului, operaţiune netransparentă, acesta din urmă constatând neputincios creşterea exponenţială a datoriei, obligându-l la achitarea acesteia în orice condiţii, chiar şi după valorificarea garanţiei băncii.

Prin cesiunea de creanţă la o valoare simbolică de 1%, sau 2% sau cel mult 5%, cedentul îşi rezolvă trei probleme deodată: curăţarea bilanţului de N.P.L.-uri, încasarea provizioanelor constituite pentru creditele neperformante, precum şi achitarea unui impozit pe profit mai mic, fără a avea probleme de conştiinţă în privinţa debitorului pe care cu bună ştiinţă l-a determinat prin manopere frauduloase să semneze contractul de credit ipotecar, necalificându-se de fapt pentru creditul respectiv,

prizonier astfel în contracte „capcană”.

Banca X nu poate invoca trecerea pe pierdere în documentele contabile a creditului neperformant, atâta timp cât din partea cesionarului acceptă o pierdere de poate 98%, iar din partea debitorului nu acceptă piredere nici măcar de 50%, astfel, prin modalitatea de operare asupra creditelor neperformante, banca se deconspiră, dovedind clar că are „strânse legături” cu firma de colectare, chiar dacă aparent pare o simplă vânzare. Altfel, de ce debitorul nu ar avea dreptul şi prioritate faţă de S.R.L.-ul de colectare creanţe, de a-şi cumpăra propria creanţă cu doar 2 % din valoarea stabilită anterior.

(...) *„nu pot face obiectul cesiunii creanţele având ca obiect altă prestaţie decât plata unei sume de bani* (*adică obligaţiile de a da altceva decât o sumă de bani, de a face sau de a nu face*), *dacă prin efectul transmisiunii, obligaţia va fi „în mod substanţial mai oneroasă „* [*art. 1569 alin.* (*2*) *şi 1571 alin.* (*2*) *noul Cod Civil*].

Per a contrario, în ce priveşte creanţele privind sume de bani, principiul liberei circulaţii se reinstaurează, astfel încât, oricât de oneroasă ar deveni creanţa ca urmare a transmisiunii şi oricât de speculativă ar fi întreaga operaţiune pentru cedent şi cesionar, ea este liber transmisibilă;”

Conform art. 1 alin.(*3*) *din Constituţia României, cedentul şi cesionarul prin operaţiunea deosebit de speculativă a cesiunii de creanţă, lezează demnitatea omului, drepturile şi libertăţile cetăţenilor, libera dezvoltare a personalităţii umane, fiind valori supreme garantate de stat, sub pretextul semnării de către debitor a contractului de credit, care le conferă aceste drepturi, obligând astfel debitorul la achitarea unor sume uriaşe pentru posibilităţile lui, în condiţiile în care, debitorul, cetăţean român în situaţia de faţă, nu avea pregătirea necesară financiară şi legislativă ca simplu consumator pentru a evita asemenea situaţie dezastruoasă creată în detrimentul lui, datoria statului fiind corectarea unor*

asemenea erori generatoare de monstruozităţi speculative.

Sub pretextul dreptului la creanţă, cedentul şi cesionarul sunt predispuşi la abuzuri mari asupra debitorului neputincios legal în faţa acestor profesionişti de o „bună-credinţă" îndoielnică. Deasemenea, conform tot art. 1 alin. (5), În România, respectarea Constituţiei, a supremaţiei sale şi a legilor este obligatorie.

Conform art. 16 din Constituţia României, cetăţenii ţării sunt egali în faţa legii, fără privilegii, fără discriminări, dar după cum este lesne de observat, cedentul şi cesionarul au multiple privilegii legislative faţă de debitor, creându-le posibilitatea exploatării lui, conferind contractului de credit preformulat statutul de lege, astfel fiind încălcat al doilea alineat care menţionează că nimeni nu este mai presus de lege.

Conform art. 20 din Constituţia României, operaţiunea de cesionare a creanţei este într-o totală contradicţie cu Declaraţia Universală a Drepturilor Omului, debitorului fiindu-i afectat dreptul la demnitate, sănătate, hrană, un acoperiş deasupra capului, chiar şi cu chirie, acest lucru nefiind posibil dacă cedentul şi cesionarul atentează la veniturile destul de modeste ale debitorului, luându-i cu forţa banii de chirie, riscând chiar să rămână în stradă la propriu, după executarea şi evacuarea din garanţia băncii.

Conform art. 665 alin. (2) şi alin. (5), încuviinţarea executării silite nu prevede obligativitatea citării părţilor şi nici obligativitatea verificării prescrierii creanţei. Astfel, debitorul este într-o situaţie vădit inferioară creditorului, pus în faţa faptului împlinit, după ce somaţia şi notificările sunt trimise în neant, în localităţi unde creditorul şi cesionarul ştiu că debitorul nu le poate primi din moment ce nu mai locuieşte acolo de ani de zile, cu veniturile blocate, poprite, tocmai într-un moment crucial pentru el, diminuându-i astfel şansele de apărare, de contestaţie, şansele la un proces echitabil, în condiţiile în care creanţa este şi prescrisă deja. Creditorul şi cesionarul execută tot

şi prescris şi neprescris, cunoaşte legislaţia ţării, în scopul maximizării profitului şi nicidecum pentru respect şi consideraţie pentru Constituţia României. Debitorul, fără resurse financiare după poporirea împotriva voinţei lui, riscă tardivitatea formulării cererii de contestaţie în instanţa, ce atrage după sine recunoaşterea oficială a datoriei prescrise, situaţie deosebit de favorabilă creditorului care binenţeles cunoaşte toate aceste detalii.

Prin citarea părţilor pentru încuviinţarea silită, debitorul ar fi scutit de multe neplăceri, nedreptăţi, s-ar clarifca situaţia înainte de a produce un rău ireparabil, mai ales în condiţiile în care creditorul este verificat în mai multe privinţe: legalitatea acordării creditului, legalitatea contractului întocmit, disponibilitatea creditorului spre înţelegerea clientului, precum şi o negociere reală cu acesta din urmă şi nu în cele din urmă verificarea prescrierii creditului existent.

În momentul de faţă, banca nu este verificată de nici-o instituţie a statului, asupra legalităţii acţiunilor ce le întreprinde împotriva debitorului, decât prin prezentarea contractului de credit ce reprezintă titlu executoriu, şi acesta utilizat de nenumărate ori, deşi legea prezizează unicitatea folosirii lui, dar nu demonstrează în nici-un fel respectarea unor norme de creditare, legalitatea creditului acordat, legalitatea practicilor la care este supus debitorul, înainte de executarea silită sub toate formele ei.

Art. 24 alin. (1) şi (2) din Constituţia României conferă cetăţeanului dreptul la apărare, dreptul de a fi asistat de un avocat ales sau din oficiu, numai că debitorul nebeneficiind de un avocat din oficiu ca în cazurile penale, îi rămâne doar opţiunea alegerii unui avocat dacă are bani şi dacă îşi permite şi achitarea taxei de timbru deloc neglijabilă de 1020 lei, după ce cedentul sau cesionarul a trecut deja la poprire pe salariu, a blocat contul de salarii al debitorului, luându-i tot salariul sub pretextul faptului că nu cunoştea destinaţia contului, privându-l chiar şi de pâinea cea de toate zilele de pe masa lui, lăsându-l practic

fără posibilitatea apărării, riscând să introducă cerere de contestaţie tardiv, nemaiavând posibilitatea unui proces echitabil. Banca şi firma de colectare creanţe îşi permit asistenţă juridică, privându-l pe debitor de acest drept, prin practicile lor, pentru îndestularea lor fără limite. Astfel de multe ori debitorul aflat în imposibilitate de a se apăra, asuprit şi prigonit de creditor şi cesionar în propria lui ţară, graţie legislaţiei în vigoare deosebit de favorabilă lor, fuge cu dreptatea în mână, uneori alegând autoexilarea, ca o formă de eliberare din contractele de credite deosebit de speculative, asta în cazul în care nu aleg deja sinuciderea ca ultimă opţiune.

După deposedarea debitorului de bunuri şi valori, uneori, sau în multe dintre cazuri, acesta nu poate beneficia de dreptul la apărare.

Deaceea solicităm constatarea neconstituţionalităţii art. 665 alin. (2) şi alin. (5), precum şi a art. 706 alin. (1), referitoare la încuviinţarea executării silite urmată imediat de executarea silită sub toate formele ei şi referitoare la prescripţia intervenită, ce permite deposedarea propriului client de bunuri şi valori înainte ca împrumutatul să fie audiat, să fie ascultat, iar instituţia creditoare să fie verificată asupra legalităţii practicilor financiar-bancare, înainte de a se pronunţa instanţa de judecată în acest sens.

Conform art. 154 alin. (1), din Constituţia României: Legile şi toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituţii. Ori art. 1569 alin. (2) contravine legilor mai sus menţionate, nefiind posibil existenţa şi funcţionalitatea lor în paralel. În acest caz trebuie modificate sau abrogate ori articolele de lege din Constituţia României care conferă drepturi elementare cetăţenilor români, astfel fiind recunoscută oficial exploatarea cetăţeanului român de către profesionişti, în cazul de faţă debitor, dar vine în contradicţie cu Declaraţia Universală a Drepturilor Omului, ori modificarea sau abrogarea art. 1569 alin. (2), prin eliminarea operaţiunii de cesionare şi a cesionarului

implicit, sau obligaţia cedentului de a vinde creanţa fără reducere, la un preţ corect cum este menţionat în contractul de cesiune, sau cesionarul obligat să nu încaseze peste preţul de achiziţie mai mult de 50%.

Astfel instituţiile de credit ar deveni mult mai responsabile în acordarea creditelor, ştiind că nu mai are această oportunitate legislativă.

În sprijinul celor afirmate de noi debitorii xxx şi xxx, expunem chiar cazul nostru…….
…….

Această posibilitate de cumpărare a creanţelor cu sume simbolice, sau procente simbolice, conform art. 1569 alin. (2), influenţează şi încurajează creditarea iresponsabilă, contravine mai multor articole din Constituţia României, art. 1 alin. (3) şi alin. (5), art. 16, art. 20, art. 57 şi art. 154 alin. (1), generând, crize financiare periodice, sub pretextul cesiunei liber transmiţibile, transformând debitorul într-un bun exploatabil, sursă de venit, încurajând astfel o practică veche şi anume sclavia, prin metode moderne, democratice, sofosticat elaborate, interpretate convenabil prin hăţişul legislativ, dar care nu demonstrează altceva decât existenţa sclaviei financiare moderne.

Deaceea solicităm constatarea neconstituţionalităţii art.1569 alin. (2), art. 665 alin. (2) şi alin.(5), art. 706 alin. (1) care aduce grave prejudicii cetăţenilor şi încalcă o serie de articole de lege din Constituţia României. „

Cum era de aşteptat, este respinsă excepţia formulată în primă instanţă, aşa că mergem în recurs.

…….
…….

„CERERE DE RECURS

În cadrul dosarului nr…2016. Contestaţie la executare, am depus cerere de sesizare a Curţii Constituţionale cu privire la Excepţia de neconstituţionalitate a art. 1569 alin. (2), art. 665 alin. (2)

şi alin.(5), art. 706 alin. (1) din Noul Cod Civil, privitoare la Cesiunea de Creanţă, la Încuviinţarea executării silite, la prescripţia ce operează numai la cererea persoanei interesate, prin care am solicitat:

1. Să fie admisă în principiu excepţia ridicată şi să se dispună prin încheiere sesizarea Curţii Constituţionale, în vederea soluţionării excepţiei de neconstituţionalitate,

2. Să dispună suspendarea judecării acestui aspect privind legalitatea executării silite şi legalitatea Cesiunii de Creanţă.

Prin Hotărârea Curţii Constituţionale nr. 2 din 9 februarie 2016 pentru interpretarea articolului 135 alin. (1) lit. a) şi lit. g) din Constituţie, a fost explicată modalitatea de aplicare a instituţiei excepţiei de neconstituţionalitate.

Judecătorul ordinar nu se pronunţă asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformităţii cu Constituţia a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiţii:

→ obiectul excepţiei intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituţie;

→ excepţia este ridicată de către una din părţi sau reprezentantul acesteia, sau indică că este ridicată de către instanţa de judecată din oficiu;

→ prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluţionarea cauzei;

→ nu există o hotărâre anterioară a Curţii având ca obiect prevederile contestate.

Verificarea constituţionalităţii normelor contestate constituie competenţa exclusivă a Curţii Constituţionale. Astfel, judecătorii ordinari nu sunt în drept să refuze părţilor sesizarea Curţii Constituţionale, decât doar în cazul neîntrunirii condiţiilor menţionate anterior. În cazul existenţei incertitudinii privind constituţionalitatea normelor, instanţa de judecată este obligată să sesizeze Curtea Constituţională

Autorii sesizării sunt părţile unui litigiu,aflat pe rolul

unei instanţe judecătoreşti, obiectul sesizării îl constituie o lege în vigoare, ce ar trebui supusă controlului de legalitate exercitat de instanţele judecătoreşti, lege ce are legătură cu soluţionarea cauzei în orice fază a litigiului şi de asemenea nu a fost constatată neconstituţională printr-o decizie anterioară a Curţii Constituţionale.

Onorată instanţă, vă rog să constataţi îndeplinirea cerinţelor menţionate în art. 29 alin (1) din Legea nr. 47/1992.

Nicio lege nu poate îngrădi accesul la justiţie. Potrivit articolului 20 din Constituţie, orice persoană are dreptul la satisfacţie efectivă din partea instanţelor judecătoreşti competente împotriva actelor care violează drepturile, libertăţile şi interesele sale legitime. Fără un acces efectiv la o instanţă, drepturile oferite justiţiabililor ar fi iluzorii. Astfel, dreptul de acces la justiţie este înţeles ca un drept de acces concret şi efectiv, care presupune ca justiţiabilul să beneficieze de o posibilitate clară şi concretă de a contesta un act constituind o atingere adusă drepturilor sale.

Pentru asigurarea protecţiei efective a drepturilor omului, nu este suficient a consacra drepturile materiale şi a preciza pe cale constituţională condiţiile minime pentru realizarea unei justiţii echitabile, dar este necesar, de asemenea, a stabili unele garanţii procedurale de natură să consolideze funcţionalitatea acestor mecanisme. Prin respectivele garanţii procedurale, dreptul la un proces echitabil urmează a fi asigurat, în consecinţă, efectiv şi eficace.

Controlul concret de constituţionalitate pe cale de excepţie constituie singurul instrument prin intermediul căruia cetăţeanul are posibilitatea de a acţiona pentru a se apăra împotriva legislatorului însuşi, în cazul în care, prin lege, drepturile sale constituţionale sunt încălcate.

În acest context, dreptul de acces al cetăţenilor prin intermediul excepţiei de neconstituţionalitate la instanţa constituţională reprezintă un aspect al dreptului la un

proces echitabil.

Pentru a beneficia de un proces echitabil, ambele părţi implicate în litigiu au dreptul să depună excepţii de neconstituţionalitate în cadrul procesului. Astfel, cum creditorii au beneficiat de această oportunitate de a contesta Legea dării în plată la Curtea Constituţională, la fel şi debitorii au dreptul de a contesta pe parcursul procesului, procedurile de executare silită şi actele de executare silită favorabile creditorului. În acest sens, am detaliat în Excepţia de neconstituţionalitate depusă,situaţia creată de legislaţia referitoare la executarea silită, ce creează serioase probleme de apărare a debitorului, aflat evident într-o situaţie net inferioară creditorului.

Vrem să trăim într-o Românie în care primează drepturile omului, ale cetăţeanului de rând şi nu activităţile deosebit de speculative ale unor entităţi financiare de o bunăcredinţă, îndoielnică.

De aceea, solicităm instanţei de judecată respingerea Încheierii din data de

… prin care este respinsă ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curţii Constituţionale cu soluţionarea excepţiilor de neconstituţionalitate a art. 1569 alin. (2), art. 665 alin. (2) şi alin.(5), art. 706 alin. (1) din Noul Cod Civil, privitoare la Cesiunea de Creanţă, la Încuviinţarea executării silite, la prescripţia ce operează numai la cererea persoanei interesate.”

Realizez tot mai mult că, bătălia cea mare nu se duce atât de mult pe aspectul legislativ, cât pe trezirea conştiinţei. Legea o cunoaştem cu toţii, creditori, debitori, recuperatori, judecători, cu toţii ştim chiar dacă nu dorim să recunoaştem în unanimitate, că este încălcată legislaţia ţării şi Constituţia României, prin aceste practici specifice bancherilor. Instituţiile creditoare beneficiază de instanţe specializate în litigiile cu proprii clienţi, mulţumită intervenţiei FMI prin Banca Naţională a României, fapt pentru care magistraţii sunt obligaţi să participe la cursuri

de formare continuă, în care sunt instruiţi de formatori furnizaţi şi plătiţi de bancheri. Consecinţele nu sunt greu de ghicit, iar rezultatele nu întârzie să apară.

Deşi în „Note Scrise” depuse la Tribunal, abordez cu precădere aspectul legislativ, în „Concluzii” depuse la dosar abordez problema din alt punct de vedere.

.....

„NOTE SCRISE

.....

Deoarece Încheierea finală nr. ..... din data .....2017, am primit-o ulterior depunerii cererii de recurs în ceea ce priveşte Excepţia de neconstituţionalitate, este necesar să precizăm lămuriri şi completări pentru o înţelegere corectă a cererii de sesizare a Curţii Constituţionale a României.

Astfel art. 665 alin. (2) şi (5) şi art. 706 alin. (1) Cod procedură civilă invocate de debitorii xxx şi xxx în Excepţia de neconstituţionalitate, apar corect menţionate şi în Încheierea nr....2017.

Nu înţelegem însă de ce se face referire la art. 666 alin. (2) şi (5) şi art. 707 alin. (1), în condiţiile în care în Excepţia de neconstituţionalitate nu sunt menţionate. Deşi executarea silită a demarat sub imperiul art. 666 din Codul de procedura civilă, nu acest articol de lege necesită controlul constituţionalităţii din două motive: în primul rând art. 666 C.P.C. a fost deja declarat ca neconstituţional, iar în al doilea rând, nu există diferenţe de criterii de acordare a încuviinţării silite nici prin executor judecătoresc, nici prin Instanţa de Judecată. La fel de uşor oferă sau acordă Încuviinţarea executării silite şi Executorii Judecătoreşti şi Instanţele de Judecată. Fiind trecuţi prin ambele situaţii, nevoiţi să trăim ambele experienţe nu am sesizat nici-o diferenţă.

Ca urmare a celor expuse în rândurile anterioare, vă rog să constataţi Onorată Instanţă, faptul că a fost

respinsă ca inadmisibilă excepţia de neconstituţionalitate art. 666 alin. (2) şi (5) CPC, în condiţiile în care nici măcar nu am invocat art. 666 în Excepţia de neconstituţionalitate formulată.

Indiferent conform cărui articol de lege este demarată executarea silită, prevederile legale, condiţiile legale de acordare a Încuviinţării silite sunt aceleaşi, în vigoare la data formulării cererii Excepţiei de neconstituţionalitate. În Excepţia de neconstituţionalitate noi debitorii am semnalat lipsa unor condiţii şi criterii pe care trebuie să le îndeplinească creditorul pentru a i se acorda Încuviinţarea executării silite, tocmai în ideea de a fi evitate abuzurile creditorului şi nedreptăţile la care este supus debitorul. În acest sens creditorul trebuie să dovedească legalitatea acordării creditului, legalitatea contractului întocmit, disponibilitatea creditorului spre înţelegerea clientului, precum şi o negociere reală cu acesta din urmă şi nu în cele din urmă verificarea prescrierii creditului existent, având în vedere că, prescripţia nu operează de plin drept, ci numai lacererea persoanei interesate.

În motivarea Încheierii nr. ……2017, se pare că e o neînţelegere: „Art. 707 alin. (1) din Codul de procedură civilă: prescripţia nu operează de plin drept, ci numai la cererea persoanei interesate”.

Art. 706 CPC alin. (1) menţionează faptul că prescripţia nu operează de plin drept, ci numai la cererea persoanei interesate, iar art. 707 CPC prevede altceva.

Art. 707

Suspendarea prescripţiei

(1) Cursul prescripţiei se suspendă:

1. în cazurile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripţie a dreptului de a obţine obligarea pârâtului;

2. pe timpul cât suspendarea executării silite este prevăzută de lege ori a fost stabilită de instanţă sau de alt organ jurisdicţional competent;

3. cât timp debitorul nu are bunuri urmăribile sau care nu au putut fi valorificate ori îşi sustrage veniturile şi bunurile de la urmărire;

4. în alte cazuri prevăzute de lege.

(*2*) *După încetarea suspendării, prescripţia îşi reia cursul, socotindu-se şi timpul scurs înainte de suspendare.*

(*3*) *Prescripţia nu se suspendă pe timpul cât executarea silită este suspendată la cererea creditorului urmăritor.*

În ceea ce priveşte prescrierea datoriei izvorâte din contractual de credit nr.

……, nu ne putem pronunţa încă, atâta timp cât nu există o Hotărâre definitivă şi irevocabilă în acest sens, ambele părţi putând uza de căile de atac existente în vigoare.

Şi chiar dacă soluţia pronunţată în dosarul nr. … nu depinde de constituţionalitatea sau de neconstituţionalitatea articolelor de lege invocate, asta nu înseamnă că, nu mai pot fi supuse controlului constituţional articolele de lege în vigoare, menţionate în Excepţia de neconstituţionalitate.

Art. 1569

Creanţe care nu pot fi cedate

(*2*) *Creanţa ce are ca obiect o altă prestaţie decât plata unei sume de bani poate fi cedată numai dacă cesiunea nu face ca obligaţia să fie, în mod substanţial, mai oneroasă.*

Per a contrario, conform art. 1569 alin. (2) şi art. 1571 alin. (2), dacă creanţa rezultată din contract credit nr……, are ca obiect plata unei sume de bani şi nu altă prestaţie, poate fi cesionată indiferent cât de oneroasă poate fi, ori cât de speculativă poate fi operaţiunea dintre cedent şi cesionar.

Declaraţia prim-viceguvernatorului Băncii Naţionale a României, vine să confirme şi să completeze aspectele prezentate de noi cu privire la cesionarea creditelor neperformante, precum şi „legăturile strânse'' dintre

cesionar şi cedent, determinate de interesele comune

Legal citată, intimata nu a formulat un punct de vedere cu privire la excepţia de neconstituţionalitate invocată, nici în prima Instanţă, conform Încheierii nr.

...2017, de asemenea nici în recurs, dacă noi debitorii nu am primit nici până la această dată nici-un înscris depus de intimată.

De aceea, solicităm instanţei de judecată respingerea Încheierii din data de

...2017 prin care este respinsă ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curţii Constituţionale cu soluţionarea excepţiilor de neconstituţionalitate a art. 1569 alin. (2), art. 665 alin. (2) şi alin.(5), art. 706 alin. (1) din Noul Cod Civil, privitoare la Cesiunea de Creanţă, la Încuviinţarea executării silite, la prescripţia ce operează numai la cererea persoanei interesate.

CONCLUZII SCRISE

.....

.....

Conform Excepţiei de neconstituţionalitate, legislaţia în vigoare favorabilă creditorilor şi cesionarilor, această problemă, ce face obiectul dezbaterilor şi confruntărilor în prezent, îşi are rădăcini încă din faza precontractuală, având ca scop semnarea contractului ipotecar, în condiţii neclare pentru împrumutat, dar în cunoştinţă de cauză pentru creditor, ce oferă aplicantului de credite spre semnare un contract de credit tipizat, preformulat, în care sunt înserate clauze favorabile numai creditorului, deci un document de adeziune, pe care aplicantul de credit alege să semneze sau nu, aceasta fiind singura lui alegere. Dacă aplicantul de credite, la modul general refuză să semneze asemenea contract de credit, atunci piaţa creditelor de orice fel încetează, înainte de a începe. Ce-l determină pe aplicantul de credite să semneze un asemenea contract? Încrederea în instituţiile statului, ce au supus controlului activitatea de creditare a creditorului, ce au autorizat contractele de credite preformulate ale creditorului pentru

această activitate economică.

Aplicantul de credite solicită un credit în funcţie de ceea ce şi-a propus să achiziţioneze, neavând preferinţe neapărat asupra valutei sau a tipului de valută. Constată cu mirare că nu se poate încadra legal pentru o anumită sumă în moneda naţională, ci numai în valută, condiţiile de creditare fiind drastice pentru moneda naţională şi destul de relaxate pentru alte monede.

Această practică nu este întâmplătoare, este chiar generatoare de profit dacă luăm în considerare riscul valutar şi dobânda variabilă, mereu crescătoare suportate numai de împrumutat.

Curios lucru, deşi creditarea în moneda naţională a fost de-a dreptul imposibilă, conversia creditului în monedă naţională deasemenea a fost de-a dreptul imposibilă, în schimb, executările silite prin poprire pe salariu se fac în moneda naţională. De ce în lei? Pentru că executorul judecătoresc nu poate executa veniturile în valută. De ce nu poate executa veniturile în valută? Pentru că debitorul nu are valută. De ce debitorul nu are valută? Pentru că salariul lui este în lei. Atunci debitorul de ce nu a fost creditat în lei? Aici poate deţine răspunsul creditorul, debitorul fiind total nedumerit, având în vedere incultura financiară în care se zbate şi gradul redus de înţelegere al acestuia, că doar nu oricine face parte din elită.

Debitorul plăteşte scump datorită inculturii financiare şi datorită lipsei de experienţă în domeniu, dar se pare că, nici instituţiile financiare nu reuşesc să înveţe din propriile greşeli comise în ţările vecine şi vin tot cu lecţiile neînvăţate pe plaiurile noastre mioritice.

„Istoria creditării în CHF a început în anii ‘80 în Australia, Noua Zeelandă, recent continuând cu ţările din estul Europei. În Cipru, peste 20.000 de cetăţeni britanici au contractat credite în franci elveţieni pentru achiziţia de imobile, iar în Franţa Banca BNP Paribas este cercetată penal, fiind suspectată de practici înşelătoare în procesul

acordării de credite în franci elveţieni. Peste tot creditul în CHF a avut acelaşi comportament, lăsând în urmă familii distruse, faliment personal, tragedii. Aceste lucruri constituie dovezi imbatabile asupra consecinţelor creditării în CHF." Asta nu înseamnă că creditarea în euro sau alte monede decât cea naţională, au avut parte de alt tratament.

„Mai mult, s-a identificat chiar modelul după care sunt acordate aceste credite, conform unor autori:

Împrumuturile în valută, de obicei ţintesc persoanele cu venituri medii sau mici din ţări cu economie slab dezvoltată sau în tranziţie, cu monedă naţională instabilă sau lipsită de credibilitate – şi/sau dobânzi mari. Băncile care creditează sunt adesea, dar nu întotdeauna, bănci străine, care operează într-un context legislativ slab, cu o protecţie a consumatorului slabă sau inexistentă".

Conform regulamentului BNR nr.11/2008 pentru modificarea şi completarea Regulamentului nr.3/2007 privind limitarea riscului de credit la creditele destinate persoanelor fizice, ar fi trebuit să se ţină cont în determinarea gradului maxim de îndatorare de riscul valutar, de informarea corectă a clienţilor a posibilităţii majorării sumelor datorate, ca urmare a riscului valutar şi riscului de modificare a dobânzii variabile şi riscul creşterii costului creditului din comisioane şi alte cheltuieli privind administrarea creditului, dar toate aceste prevederi ale Regulamentului BNR au fost ignorate total, situaţie în care suntem şi noi debitorii xxx şi xxx.

Aceste „greşeli premeditate" nu i-au afectat deloc pe creditori, ba din contră le-au adus profituri fabuloase.

Banca X afirmă în nenumărate rânduri că acţiunile pe care le întreprinde sunt legale, temeinice, respectă legile ţării în care îşi desfăşoară activitatea, oare atunci de ce apar informaţii care nu onorează deloc instituţia financiară în cauză?

„Autorităţile din Bulgaria au amendat subsidiara locală a băncii austriece Raiffeisen International cu 5,58

milioane leva (*2,85 milioane euro*) *pentru concurenţă neloială, acuzând instituţia de credit că a atras clienţi cu o promoţie de asigurări gratuite, care au fost ulterior anulate*."

'*Comisia Europeană a amendat în 2002 aceste bănci, printre care se numără Erste Bank, Raiffeisen Zentralbank şi Bank Austria, o divizie a UniCredito, cu suma totală de 124,3 milioane de euro* (*165 de milioane de dolari*) *într-un caz care a dus la dezvăluirea unor „încălcări şocante" ale legislaţiei antitrust*.

Cartelul format de băncile austriece purta numele de Lombard Club."

„*Oficiul pentru concurenţa din Ungaria* (*GVH*) *a condamnat 11 bănci la plata unei amenzi record pentru că în urmă cu doi ani acestea au pus la punct un cartel destinat să împiedice clienţii să-şi ramburseze anticipat creditele în valută, transmite MTI*.

Cele 11 bănci au primit amenzi totale de 9,48 miliarde de forinţi (*32 milioane de euro*), *a explicat GVH într-un comunicat de presă publicat luni. Majoritatea băncilor amendate sunt filiale ale băncilor străine, de exemplu Erste*

Bank, Raiffeisen Bank, UniCredit, Înţesa Sao Paolo si BNP Paribas."

„*Consiliul Concurenţei a amendat Raiffeisen Bank cu 14 milioane de lei* (*3,37 milioane de euro*) *pentru furnizarea de informaţii inexacte în cadrul investigaţiei privind contextul pieţei bancare şi interbancare din octombrie 2008, când s-a suspectat o înţelegere între bănci privind nivelul ridicat al dobânzilor*."

„*Serviciul Federal Antimonopol rusesc a iniţiat două cazuri împotriva filialei ruseşti a băncii Raiffeisen Bank şi a nouă companii de asigurări, informează Kommersant. Acestea sunt suspectate de încălcarea articolului 11 al legii federale „A protecţiei concurenţei"*."

„*Şocantă la scandalurile LIBOR şi EURIBOR nu este doar manipularea indicilor, investigată de autorităţi din*

întreaga lume, ci şi colaborarea între bănci care se presupune că ar fi concurente. Decizia de astăzi trimite un mesaj clar că CE este hotărâtă să se opună şi să sancţioneze aceste activităţi de tip cartel în sectorul financiar. Concurenţa sănătoasă şi transparenţa sunt de importanţă crucială pentu ca pieţele financiare să funcţioneze corect, în serviciul economiei reale, şi nu în interesul câtorva persoane", a declarat în comunicat Joaquin Almunia, vicepreşedinte CE pentru concurenţă.

Se pare că au predispoziţie către ilegalităţi şi în mod special preferă cartel bancar şi dobânzi foarte mari, probleme cu care ne-am confruntat şi noi debitorii.

În perioada de dinaintea crizei, ofiţerii de credite aveau ordine clare: să crediteze pe oricine, indiferent de tipul de credite, indiferent dacă se califică sau nu pentru creditare, indiferent de tipul iluziei vândute, important era să fie cât mai mulţi împrumutaţi prinşi în plasa creditării, în sistem, deoarece deţineau posibilitatea manipulării indicilor libor, euribor, iar legislaţia executărilor silite pe plan local, le dădeau posibilitatea executării debitorului în orice condiţii, fără un control asupra modului ilegal de creditare, asupra modului ilegal de executare şi evacuare, bancherul fiind plasat deasupra legii încă de la început. Am încercat încă din 2012 să aducem la cunoştinţă instanţelor de judecată modul de operare al acestor operatori financiari, din proprie experienţă, cu lux de amănunte, însă fără succes. Am cerut şi nu o dată să fie analizat dosarul de creditare, spre a dovedi ilegalităţile comise, dar fără resurse financiare, nu am mai putut continua procesele în apel, recurs, aşa că bancherii au făcut în continuare ce au ştiut ei mai bine.

Omul modern a dobândit capacitatea de a fi de acord, de a accepta şi a se conforma fără dubii, fără întrebări, fără preget. Victimă sau complice, el se lasă tras şi dus de curentul principal (main stream) al influenţării automate şi al persuasiunii. În aceste situaţii generate de societatea post-modernă, nu prea se mai poate vorbi de liberul

arbitru. Conştiinţa se ascunde în umbră, de bună voie. Oamenii se lasă atraşi de bună voie în întunericul unei nopţi care pare calmă.

Aceşti agenţi economici ce desfăşoară diferite activităţi pe teritoriul ţării noastre sunt numiţi jucători în piaţă. Pentru ei totul este un joc, viaţa noastră, lociunţa noastră, siguranţa zilei de mâine a noastră şi a copiilor noştrii. Prin semnarea acestor contracte de credite, am intrat în jocul lor. Oare să fie vorba despre loterie, poker sau chiar de Balena albastră?

Jocurile de suma nula (*zero sum game*) *sunt jocurile în care ceea ce câştigă unul dintre jucători, pierde celalalt. Acestea sunt jocuri strict competitive în care câştigul unuia poate însemna ruina celuilalt. În economie şi societate, când în astfel de jocuri câştigă doar unii* (*pentru că beneficiază de mărime, de monopoluri, de controlul procesului legislativ, de tratate şi opinii legale scrise de experţii plătiţi de jucătorii privilegiaţi, de instanţe specializate şi de massmedia controlată*) *se ajunge la ultraconcentrarea averii. Toţi ceilalţi îşi pun gaj viitorul pentru a-şi plăti datoriile. După care urmează ieşirea din impas, prin explozie socială. Evident, aceasta nu este o soluţie optimală.*

Ar fi de preferat o revoluţie de catifea în acest sens, controlul legislativ al Curţii Constituţionale,a articolelor de lege invocate, pentru remedierea erorilor legislative.

Atunci când contractul considerat „legea părţilor", reprezintă un raport juridic de putere, cel mai puternic îşi impune legea celui mai slab, şi adeseori, consacră strivirea celui mai slab de către cel puternic, contravine art. 1236 Noul Cod Civil- Încheierea contractului.

Încheierea contractului Art. 1236

Condiţii

(*1*) *Cauza trebuie să existe, să fie licită şi morală.*

(*2*) *Cauza este ilicită când este contrară legii şi ordinii publice.*

(*3*) *Cauza este imorală când este contrară bunelor*

moravuri.

Contractul, construit ca un instrument al abuzului, poate da o aparenţă de legalitate intereselor meschine, fraudei, profitului ilicit etc. şi poate determina inegalităţile sociale şi economice, şi atunci el nu mai este un element benefic de structură a edificiului, ci un risc de ruină a acestuia.

Cel puternic, asemenea unui terorist ce i se ia arma cu care ucide la întâmplare oameni nevinovaţi, devine deosebit de revoltat şi de recalcitrant, se dă cu fundul de pământ, ţipă, zbiară că i s-a luat arma, cu care teroriza oamenii, comunitatea, era dreptul lui. Astfel cel puternic, dacă i se ia arma legislativă cu care terorizează o ţară întreagă, se va dezlănţui cu toată forţa lui, se va opune categoric, dar în timp se va obişnui şi cu un profit mai mic, decât să-şi încheie afacerile în acest domeniu, decât să fie nevoit să muncească ca oamenii de rând.

Creditorul şi cesionarul, adevăraţi jucători în piaţă, suferă de un handicap sever: lipsa de empatie. Nu ştim dacă se poate trata psihologic sau psihiatric, însă se poate trata cu succes legislativ.

Numai statul prin instituţiile sale poate aplica acest tratament, cu efect benefic pentru ambele părţi.

Numai că statul, prin instituţiile sale, îl ţin de mâini şi de picioare pe debitor, pentru a putea bancherul împreună cu recuperatorii săi, să-l buzunărească cum trebuie. Dacă statul român, refuză să mai fie părtaş la asemenea „buzunăreală" legală, bancherul ţipă, plânge, reclamă necontenit drepturile sale ce nu-i mai pot fi răpite, dar care din păcate răpesc dreptul debitorului la un trai decent pentru el şi familia lui, devenind neputincios în a-şi apăra micuţii de abuzurile şi agresiunile creditorului şi cesionarului.

Statul apără minorii prin instituţiile abilitate în acest sens, de proprii părinţi, de dascăli, pentru a nu rămâne traumatizaţi, dar îi lasă total descoperiţi faţă de creditori şi recuperatori, fiind privaţi de cele mai elementare

drepturi ale copilului: *dreptul la hrană, dreptul la îmbrăcăminte, dreptul la un acoperiş deasupra capului, dreptul la o copilărie lipsită de grijile materiale. Nu-şi pot permite nici să viseze la un viitor, datorită ratelor lunare mult dimensionate de către creditori, prin care le obligă părinţii la eforturi financiare insuportabile.*

Odată aruncată în stradă familia cu copii cu tot, chiar cu concursul statului care ar fi trebuit să-i protejeze de aceste abuzuri, nu mai interesează pe nimeni, unde sunt adăpostiţi copiii, unde înoptează, cum se vor descurca pe mai departe, ba din contră, drept ofertă la pachet, le sunt poprite şi salariile. Acum protecţia copilului nu mai demarează anchete, împotriva agresorilor legali, pentru a nu destabiliza indicatorii macroeconomici.

S-a întrebat cineva ce se ascunde în sufletul unui biet copil de câţiva anişori în acele momente? Nu, desigur, mai importantă este stabilitatea sistemului financiar decât starea fizică şi psihică a micuţilor aflaţi în asemenea situaţii. Mai întâi este nedumerit pentru ceea ce se întâmplă, plânge, nu înţeleg ce au aceşti adulţi cu ei de ce le fac atâta rău, nu înţeleg ce are statul cu ei de sprijină asemenea acţiuni împotriva umanităţii. Treptat durerea şi suferinţa din suflet se transformă în ură împotriva celor ce îi chinuiesc pe ei şi părinţii lor, treptat în sufletul lor încolţeşte neîncrederea în instituţiile statului. Aceşti copii ajunşi adulţi, nu ştiu dacă vor mai avea tactul şi răbdarea de a-şi mai căuta dreptatea în instanţă, precum părinţii lor, care, gata să iasă la pensie împreună cu judecătorii de pe sălile judecătoriilor şi tribunalelor, în speranţa că-şi vor găsi dreptatea.

Creditorul şi cesionarul, prin acţiunile lor oarecum legale, dar în mod cert imorale, seamănă vânt, culeg furtună, declanşează adevărate bombe sociale în ignoranţa lor, aceşti copii vor fi motivul frământărilor sociale de mâine. În zadar vor fi etichetaţi şi catalogaţi drept golani, vagabonzi, elemente perturbatoare ale societăţii, în zadar se va încerca înghesuirea gunoiului sub preş, va răbufni

mizeria la suprafaţă. Vor dori dreptate, dar pe alte căi, mai degrabă directe şi imediate, vor dori să-şi răzbune părinţii chinuiţi şi umiliţi ani şi ani şi ani de-a rândul.

Trebuie să înţelegem foarte bine acest fenomen, trebuie să înţelegem foarte bine interesele noastre ca popor. Cum ne vom redresa ca popor cu o societate bolnavă cu oameni bolnavi? Cui foloseşte bunăstarea sistemului bancar, ce fac bancherii cu banii acumulaţi? În societate nu se vede, nu sunt interesaţi bancherii de siguranţa cetăţeanului de rând şi nici de un acoperiş deasupra capului. În schimb observăm la nivel mondial crize financiare, precedate de crize de moralitate, frământări sociale ce generează îngrijorări din ce în ce mai mari, escaladarea fenomenului de terorism, căruia nu i se cunoaşte nici acum sursele de finanţare.

Dacă ne acoperim ochii, ne astupăm urechile, refuzând categoric să percepem realitatea aşa cum e, nu facem decât să hrănim şi să creştem aceste instituţii financiare, până în stadiul de adevăraţi dinozauri finaciari, ce vor lovi cu cozile lor puternice instituţiile statului, muşcând mâna celui ce le-a hrănit. Striviţi sub greutatea acestor imense creaturi şi apoi devoraţi, chiar nu mai contează din ce categorie am făcut parte: victime sau complici. În asemenea stadiu sunt mult mai greu de potolit şi de domolit legislativ asemenea creaturi scăpate de sub control, ca într-un experiment de laborator financiar, dar nu şi imposibil, dacă rezistăm acestui proces de modificare a conştiinţei, de suprimare a conştiinţei.

Declaraţia prim-viceguvernatorului Băncii Naţionale a României, vine să confirme şi să completeze aspectele prezentate de noi cu privire la cesionarea creditelor neperformante, precum şi „legăturile strânse'' dintre cesionar şi cedent, determinate de interese comune, potrivnice debitorului.

Instanţa de judecată, refuzând să sesizeze Curtea Constituţională în vederea controlului legislativ a art. 1569 alin. (2), art. 665 alin. (2) şi alin.(5), art. 706 alin. (1) din

Noul Cod Civil, privitoare la Cesiunea de Creanţă, la Încuviinţarea executării silite, la prescripţia ce operează numai la cererea persoanei interesate, nu face decât să plaseze creditorul şi cesionarul în continuare deasupra legii, împiedicând creditorul să devină responsabil în activitatea de creditare.

De aceea, solicităm instanţei de judecată respingerea Încheierii din data de

……2017 prin care este respinsă ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curţii Constituţionale cu soluţionarea excepţiilor de neconstituţionalitate a art. 1569 alin. (2), art. 665 alin. (2) şi alin.(5), art. 706 alin. (1) din Noul Cod Civil, privitoare la Cesiunea de Creanţă, la Încuviinţarea executării silite, la prescripţia ce operează numai la cererea persoanei interesate."

Se pare că nu am impresionat pe nimeni. Sentinţa e ca de obicei: Respinge cererea ca neîntemeiată. Deci problemele debitorilor sunt inexistente, pot să suporte mai mult chiar, decât atât, deci nici-o problemă, mergem cu legislaţia actuală în continuare în privinţa executărilor silite.

Nici nu s-au deranjat recuperatorii să depună la dosar, măcar un înscris în apărarea lor, sentinţa fiind totuşi favorabilă lor în final, ceea ce mă face să cred că nu erau chiar străini de sentinţa judecătorească ce urma să fie. Am fost sfidaţi prin indiferenţa lor şi încă o dată ne-au demonstrat indirect dacă mai era nevoie, cât suntem de mici şi neputincioşi. Aşa că dragi aplicanţi de credite, nu vă înghesuiţi, nu vă călcaţi pe picioare, staţi frumos la rând, cu legislaţia în vigoare a executărilor silite şi posibilitatea creării banilor virtuali, veţi fi creditaţi cu toţii, întreaga planetă chiar, poate şi încă două planete vecine, neavând nevoie nici măcar de tiparniţă.

Am crezut eu, că pot zdruncina convingeri, mentalităţi, dar, numai Dumnezeu poate înmuia inimi, numai Dumnezeu poate ilumina oamenii. Simt nevoia să mă retrag, să caut să înţeleg ce se întâmplă. De ce simt

mâhnire? N-ar trebui, dar am făcut greşeala să îmi pun nădejdea în oameni. „Oamenii sunt ca oamenii”, spunea un sfânt părinte, „nu-ţi poţi pune nădejdea în ei, nu te poţi supăra pe ei”, nu pot face mai mult decât înţeleg. De ce mă deranjează nedreptatea, că doar de-alungul istoriei, cu puţine excepţii, dreptatea a fost de regulă de partea banului, de partea puterii. Am avut aşteptări mai mult decât trebuia, iar bancherii au avut grijă să mă trezească la realitate. Era clar că cei puţini şi influenţi nu vor renunţa niciodată la ideea de a exploata pe cei mulţi, găsesc ei metode şi metode, chiar dacă s-a abolit sclavia oficial. Îmi doresc camioane pline cu bani să le basculez în „ograda” bancherilor, să-i văd, în sfârşit fericiţi, să aibă ce număra şi să lase oamenii în pace.

Părintele Paisie Aghioritul spunea că, omul trebuie să fie conştient de unde până unde e responsabilitatea lui şi de unde trebuie să cedeze problema, din ce punct trebuie să predea ştafeta, să-l lase pe Dumnezeu să rezolve problema, cum numai el ştie, pe căi, cum numai el le cunoaşte. Dumnezeu mă trage de mânecă în acest fel, invitându-mă să mă retrag pe margine, contribuţia mea s-a încheiat, va fi preluată în continuare, dacă Dumnezeu vrea, tot universul „conspiră” în rezolvarea acestei probleme. Dar nerăbdarea poate, îmi bruiază intuiţia, încăpăţânarea, poate, mă face să cred că pot eu singură să merg până la capăt.

Dumnezeu îngăduie asemenea nelegiuri până la un anumit punct, cu un scop precis, poate în mod pedagogic, poate avem şi noi „poliţele” noastre de plătit.

Când va sosi momentul, le va dejuca toate planurile la nivel subtil acestor profitori. Noi nu ştim cât va dura, poate ani şi ani, poate mai mult sau mai puţin, dar noi cei ce suntem abuzaţi, exploataţi, nu avem răbdarea necesară, noi vrem să se facă dreptate aici şi acum, numai că Dumnezeu acţionează atunci când trebuie, nu când vrem noi.

Al Capone a dominat lumea interlopă din Chicago,

ajungând conducătorul unei mari reţele de crimă organizată, obţinându-şi veniturile din afaceri de jocuri de noroc ilegale, din reţele de bordeluri, iar în anii regimului Prohibiţiei în SUA, din trafic ilegal de băuturi alcoolice, la care se adăuga extorcarea de bani sub forma taxelor de protecţie. Între anii 1920- 1930 părea de neînvins, fenomenul părea de necontrolat, ca în 1931 să ia totul sfârşit în mod miraculos; până atunci i-a fost îngăduit să comită nelegiuiri. Bancherii sunt chiar mai periculoşi, cu toate aranjamentele legale, ajutaţi de stat pentru a deposeda debitorii de bunuri şi valori, îngenunchează o ţară întreagă, până când? Nu ştim.

10. Incultura debitorului

Şeful ARB şi CEC Bank face o declaraţie surprinzătoare, cel puţin:

„Dacă ai primit ceva cu împrumut, trebuie să-l dai înapoi. Deci să nu-şi închipuie nimeni că poate scăpa de o datorie: fie face puşcărie, fie i se iau toate bunurile.”

Cred că trebuie să fie teribil de disperat, cred că are multe credite de recuperat pe cumetrii, nu-şi permite să scape din plasă nici-un creditac, bun de plată. Am cunoscut persoane, foarte puţine, cu credite ipotecare la care nu au avut nici-o problemă; creditul a fost în lei, cu dobândă fixă pe toată perioada creditării, cu rată lunară fixă pe toată durata creditării şi chiar au terminat de plătit creditul fără evenimente neplăcute, au rămas şi cu imobilul cumpărat prin bancă. Cum e posibil aşa ceva?

Au achiziţionat imobilul prin bancă, dar numai prin intermediul unor cunoştinţe apropiate, care lucrau în bancă, nu prin Banca X în nici-un caz. În afară de aceste puţine persoane privilegiate, noi toţi ceilalţi care am achiziţionat locuinţe prin bancă, am fost de sacrificiu, ni s-au făcut contracte dintre cele mai draconice, cele mai dezastruoase pentru noi împrumutaţii şi foarte avantajoase pentru bănci, pentru a putea scoate de pe urma noastră atât profituri uriaşe, cât şi creditele de milioane de euro, neplătite în urma fraudelor bancare. Referitor la

ameninţarea cu închisoarea a celor care nu plătesc creditele, formulată de şeful ARB, am văzut cu mai mulţi ani în urmă, o hotărâre judecătorească a unei persoane, în care era precizat faptul că împrumutatul nu poate fi condamnat la închisoare pe motivul neachitării creditului, deoarece banca ia oferit creditul de bună voie, deci şi-a asumat răspunderea odată cu acordarea creditului, banii nu au fost furaţi.

Acest şef al ARB, dar şi al CEC Bank (bancă de stat) lucrează la limita legii dacă uzează de asemenea ameninţări. Tot acest şef ARB, preşedinţi de bănci comerciale, precum şi membrii ai consiliului de administrţie BNR, au venituri lunare de câteva zeci de mii de euro, cred că realizaţi că ţin cu dinţii de creditacii în continuă scădere ca număr, pentru a-şi încasa aceste venituri deloc neglijabile.

Dacă ne gândim, cei mai mulţi dintre noi, oamenii de rând, nu reuşim într-o viaţă de om să economisim aceşti bani pentru o locuinţă, iar dumnealor îşi pot permite să cumpere câte o locuinţă, mai modestă cei drept, în fiecare lună şi tot ei sunt foarte înverşunaţi împotriva împrumutaţilor greu încercaţi de povara creditelor bancare; sunt debitori care au ajuns să aibe rate lunare mărite şi de două ori şi de trei ori decât au fost ratele iniţiale şi cu toate astea nu dovedesc nici-un fel de înelegere faţă de aceştia. Cu aceste venituri lunare, le-au fost cumpărate conştiinţa, acesta fiind singurul criteriu de a stabili aşa zisa mare capacitate remunerată generos. Doar în lipsa conştiinţei pot obliga oamenii la plăţi astronomice, doar în lipsa conştiinţei pot raporta profituri uriaşe. În cazul nostru nu am ajuns să avem rate lunare dublate sau triplate, pentru că am intrat în imposibilitate de plată mult mai devreme decât alţi debitori, altfel creşteau şi la noi ca şi la ceilalţi debitori.

O altă declaraţie a guvernatorului BNR:

„ Clauzele abuzive sunt parte a unor contracte pe care oamenii le-au semnat/ Într-un stat de drept iţi asumi

ceea ce semnezi. Clauzele abuzive sunt parte a unor contracte pe care oamenii le-au semnat.

— Într-un stat de drept, dacă semnezi ceva iţi asumi ceea ce semnezi.

— Sunt persoane care spun vezi doamne că n-au ştiut ce semnează

— Băncile dau cu împrumut nu banii lor ci banii deponenţilor. Băncile nu depun banii din depozite într-un seif de unde să îi scoată şi cu dobânda, ci împrumută cu mai multă sau mai puţină abilitate clienţilor. Aşa funcţionează băncile."

Eu aş avea alte explicaţii referitoare la modalitatea de funcţionare a băncilor, dar prefer să o abordez separat în alt capitol, în alt context.

Cum spuneam în paginile anterioare, contractul de credit este bătut în cuie cu tot cu clauze abuzive şi nu poate fi modificat decât de bancă, unilateral şi după bunul plac al băncii.

Frecvent suntem avertizaţi pe canalele de televiziune că urmează imagini care ne-ar putea afecta emoţional, dar nu e nimeni interesat să afle cât de emoţional sunt afectaţi cei executaţi silit, cei evacuaţi silit. De asemenea, tot pe canalele de televiziune suntem îndemnaţi să reclamăm nereguli ce ne afectează calitate de consumatori, că doar suntem cetăţeni europeni şi avem drepturi, dar nimeni nu este interesat de drepturile noastre ca cetăţeni europeni când vine vorba de contractele de credit încheiate între consumatori şi bănci. Că nu ai aer condiţionat într-o cameră de hotel, te afectează pentru câteva zile, dar că eşti abuzat într-un contract de credit te afectează o viaţă-ntreagă.

— „Au, nea guvernatorule, strigă debitorul împovărat şi supraîndatorat, uite ce mi-o făcut băncuţa asta!

— Ce să-ţi fac prostănace, incult financiar, ai semnat, acum plăteşti.

— Ai bre nea guvernatorule, nu ştiu io d-astea, în incultură financiară m-o făcut maica mea şi n-o avut bani

să mă deie la şcoli mai înalte.

-

— Asta nu-i o scuză, idiotule, trebuia să ştii, ai semnat, eşti bun de plată.

— Au bre nea guvernatorule, noi ăştia proşti da' mulţi, credeam că eşti tătucul nostru, ce mă fac acum, trebuie să ştiu tot cât e în lună şi în stele, ce mă fac dacă merg la spital, trebuie să ştiu medicină, altfel risc să primesc tratament greşit, dacă merg la magazin trebuie să ştiu chimie alimentară, dacă mă intoxic, vai..., şi-mi trebuie şi laborator de analize a alimentelor acasă, de unde bani, şi-mi trebuie şi.... Toate minţile luminate să apeleze la mine să mă înveţe şi pe mine cu ce facultate să încep, măcar la frecvenţă redusă!

— Expică-mi şi mie brea nea guvernatorule, ca la proşti, că vreau să mă cultiv şi io financiar, ce îs alea: produse derivate toxice, înţelegeri de tip cartel, club Lombard, manipulare robor, euribor...

— Hai sictir, debitor obraznic, nu ţi se pare că vrei să ştii prea multe?

— Uite ce mi-o zis, bre nea guvernatorule, bancheru':

— Derbedeule, locuinţa ta de vară e afară!

— Atunci cea de iarnă unde e, întrebai eu.

— Nu ştiu, nu ne interesează, mi-o răspuns, că noi nu suntem de la societate de binefacere!

— Atunci dacă nu sunteţi de la societate de binefacere, sunteţi de la societate de răufacere! Cred că trebuie să ies din ţară şi să intru din nou, ca imigrant, doar aşa să beneficiez de un acoperiş deasupra capului sau să cer azil economic, social lui Kim- Jong-Un.

Plecai cam abătut pe stradă, simţeam că mă răstorn, mă clătinai pe picioare, aşa că mă trezi c-o geantă-n cap:

— Bea mai puţin tăntălăule, ia pune-i fiola domnule poliţist.

Primi amendă şi de la nenea poliţaiu, nu m-o găsit cu alcolemie, dar o zis că poluez atmosfera. Cum dom'le că n-am nici bicicletă, dar maşină, dar mio zis că expir dioxid de

carbon. Promisei că atenuez fenomenul, merg cu un ghiveci cu o plantă în braţe, dar nimic, amendă tot primii că doar trebuia să-şi facă planul de amenzi.

— Uite ce mi-o zis bre nea guvernatorule doctoru' de familie: ai anemie, censemnă asta bre nea guvernatorule?

— He, he, he, nătăfleţule, anemia ta înseamnă bunăstarea băncilor comerciale, stabilitatea sistemului financiar.

— Uite, ce mi-o zis nea guvernatorule: mai mănâncă şi tu măcar din când în când.

-

— Ceee...? Doctorul ăsta nu ştie politici macroprudenţiale, indici macroeconomici, pune ţara în pericol, stabilitatea sistemului bancar, pericol de risc sistemic, DNA-ul pe el....

— Bre nea guvernatorule, dar după logica mea, dacă io, debitorul nu mă hrănesc, cum pot să mai trăiesc să muncesc să dau bani la bancă?

— Prostovane, ce ştii tu, uneori debitorul e mai valoros mort decât viu, se scot bani frumoşi după asigurările de viaţă.

— Ai lasă bre nea guvernatorule, că o mai cunoscut ţărişoara asta trădători şi tot o rămas independentă. Râul, ramul, mi-e prieten numai mie, iară ţie...

— Să crezi tu asta prăpăditule, râul secat şi ramul uscat sunt demult vândute şi se supun acum necondiţionat investitorilor străini.

— Vai de mine nea guvernatorule, io nu vreau să fac rău ţărişoarei mele, ce să fac acuma?

Mă gândesc, mă gândesc, mă gândesc... mi-adusei aminte, maica mea mio zis: Dorele, să nu ignori sfaturile medicului! Aşa că mă hotărâi: luna asta nu mai plătesc rata la bancă, cumpăr de mâncare. Cumpărai o bucată de slană, o bucată de telemea de oaie, praz, muştar, un codru de pâine şi....

Au, mi-adusei aminte, risc sistemic, ce mă fac? Îmi pare rău şi vreau să mor şi-am chemat televiziunea ca să

plâng în faţa lor. Plâng. Mănânc şi plâng.Mănânc! Telefonul sună, ştiu io cine sună, dar nu pot să răspund când mănânc. Parcă mă simt mai bine, o avut dreptate doctoru’ ăsta dom’le, bun doctor, bun! Răspunsei la telefon, o voce blândă şi mierooooasăăă..., di mult nu mi-o mai vorbit cineva aşa frumos. O zis că e de la SOS K... şi nu mai ştiu cum, că n-am înţeles tot, şi-o zis că-mi face un contract foarte avantajos. Cum să refuz asemenea persoană drăguţă, asemenea ofertă, aşa că mă dusei la adresa cu pricina. În biroul frumos aranjat la o măsuţă, îmi puse în faţă un contract cu cifre....îâââî aşa ameţitoareee...,că scăpai pixu pe jos şi pusei mâna la ochi, apoi ridicai ochii ca să mă deconectez de la problemă spre televizoru’ din perete şi exclamai: vai ce televizor frumos aveţi! Dar interlocutorul meu când o ridicat ochii la televizor şi-o pus mâinile în cap şi-o exclamat:

— Legea dării în plată s-a promulgaaaat... Auuuu ce ne facem noi acum?

L-o boscorodit pe Zamfir, nu le-o fi cântat la nai cum trebuie? O vinit şi nea guvernatoru’ cu bancheri după el, plângea de i se înodau lăcrimile în barbă. Încercai să-l consolez:

— Ai bre nea guvernatorule, nu mai plânge bre atâta, că doar n-o murit profitu di tot, o mai rămas ceva de el.

-

— Tu să taci din gură idiotule, ieşi afară.....

— Nu-l lăsa mă să iasă că nu a semnat angajamentul de plată. Tot recuperatorii i-o încurajat pe bancheri zicându-le:

— Ai lasă că găsiţi voi alţi creditaci naivi pe care să-i storceţi voi bine, după care să ni plasaţi şi nouă să-i mai stoarcem şi noi încă o dată.

Profitai de învălmăşeală şi dispărui pe uşă, în urma mea coborând pe scări s-o auzit o pocnitură; cred că o desfăcut şampania, zisei eu şi coborâi în continuare agale pe scări. Când ajusei aproape de parter, doi brancardieri cu o soră medicală, mă dădură în fund pe spate, strigând

în goana lor:

— La o parte încurcă lume, nu vezi că ne grăbim?

Ajunsei afară, o zi frumoasă călduroasă, în stradă multă lume, veselie mare, oamenii cântau, jucau în horă, aruncau cu confeti, să fi venit crăciunul, dar parcă nu ninge. „Trăiască DIP”, „Trăiască DIP”, strigau în cor, mă luară şi pe mine în horă; întrebai în stânga, în dreapta, cine-i DIP ăsta mă, că nu-l cunosc. În sfârşit s-o găsit cineva să mă lămurească şi pe mine:

— Ne ajută să ne scuturăm carcalacii din spatele nostru, ne ajută să ne debarasăm de ei.

Ia uite dom’le mare erou DIP ăsta şi io n-am ştiut. O ieşit şi brancardierii cu asistenta şi cu nea guvernatoru’ în fund pe targă. Cred că l-o luat cu frisoane, că o avut un fular în jurul gâtului înfăşurat. Mă apropiai de el:

— Ai bre nea guvernatorule, te văd cam palid, ori în turnul ăla a lu’ matale de fildeş n-ai un doctor bun, un consilier mai bun? Doctorul ăsta al meu e tare bun, ţi-l recomand şi matale, chiar dacă nu ştie el indici macroeconomici, dar eu m-am făcut bine.

Oamenii, aruncă spre el cu monede mici de 1 ban şi de 5 bani, mă gândesc ce oameni generoşi, io dat şi lui de-o pâinică. N-o putut să îi adune de pe jos, că îi lua tensiunea asistenta. O vinit să-l consoleze şi o doamnă impunătoare cu o maşină AND, … au, iar am citit invers. Se pare că n-o fost zâna bună că s-o albit instantaneu.

Las oamenii pe stradă cu veselia lor şi plec agale la serviciu. Se pare că o avut dreptate nea guvernatoru’ cu criza economică, risc sistemic, că mi-o zis patronu’:

— Dorele, mi-ai făcut destule belele, ia aici de-o gogaşă şi dispari să nu te mai văd.

Mergând aşa abătut pe stradă, mă bate cineva pe umăr:

— Ce mai faci măi Dorele?

— Dom’ director de la scoală, ce surpriză? Tocmai rămasei fără servici.

— Vino măi Dorele la noi la şcoală ca suplinitor

pentru o perioadă. Profesorul de matematică este plecat la căpşuni în Spania să-şi plătească creditul, profesoara de biologie a primit doi ani cu executare că a urecheat un elev şi l-a făcut obrăznicătură, iar profesoara de română este în spital că a îndrăznit să ceară tema unui elev.

— Aoleu, mă speriai eu, ce să fac eu dom' director la şcoală? Eu nu ştiu decât câteva adunări, tabla înmulţirii, Srisoarea a treia… M-o bătut tovarăşa învăţătoare cu rigla în cap să învăţ tabla înmulţirii, că am rămas traumatizat pe viaţă, acum n-o mai vrea să iasă din cap tabla înmulţirii.

— E suficient Dorele, nu se prind elevii că nu ştii mai mult, ei nu ştiu nici atât.

La şcoală făcui cunoştinţă cu o varietate de elevi cu creastă, fără creastă, cu tatuaj, fără tatuaj. Se pare că au cunoştinţe avansate de biologie, ştiu toate proprietăţile unor plante precum canabis, opium, cânepa; au de asemenea cunoştinţe avansate de informatică, clonează carduri la greu.

Sunt perfecţi pentru societatea în care trăim, se pliază perfect pe cerinţele societăţii actuale. O învăţat şi poezii:

De treci codrii de aramă De departe vezi arzând Fosta casă a lui bunicu Şi cu el în ea arzând…

Merg la dom' director:

— Ia-uziţi dom' director ce poezie o spus un elev, oare nu m-o fi bătut suficient de bine tovarăşa învăţătoare când am învăţat poezia la şcoală, de n-am reţinut eu cum trebuie?

— Lasă măi Dorele, dă-le note de trecere, că altfel primim reclamaţii din partea părinţilor că le subminăm creativitatea.

Nu mai înţeleg cum vine nici cu sistemu' de valori: elevii care nu învaţă nimic umilesc elevii care se străduiesc totuşi să înveţe ceva. Deştepţii sunt şmecherii, iar proştii sunt elevii conştiincioşi; e clar că s-o inversat sistemu' de valori, dacă aşa stau lucrurile, în acest caz, întrebai:

— Cine-o vrea să fii prost asăzi?

-

— Eu, eu, o răspuns un elev, o ieşit la tablă şi o umplut două table cu exerciţii în doi timpi şi trei mişcări, corect rezolvate toate, verificai rezultatul la sfârşitul cărţii. A se cerceta de unde ştie.

Asta nu-i a bună, nu corespunde deloc profilului societăţii în care trăim, nu se pliază de loc pe societatea în continuă transformare, da' nu-i nimic, ne scapă repede americanii de asemenea anomalii.

Într-o zi veni la şcoală în vizită domnii bancheri la copiii din nivelul primar, pentru educaţie financiară. Şi cum micuţii nu învaţă decât prin joc şi voie bună, anunţă-i copiii:

— Dragi, copii, din ciclul „Comisionul sare masa, dobânda sare casa!", domnii bancheri împreuna cu corul madrigal al recuperatorilor, vă prezintă programul artistic: „Noi suntem mândria ţării!". După program, vă rugăm să însoţiţi pe aceşti domni la monumental eroilor din 1989, în semn de recunoştinţă. Datorită lor pot desfăşura asemenea activităţi pe teritoriul ţării noastre, chiar dacă nu a fost tocmai ăsta idealul pentru care s-au jertfit.

Şi cum e nevoie de cineva specializat pentru a transmite asemenea cunoştinţe, propuse-i:

— Mă ofer eu să le predau noţiuni economicofinanciare, spusei eu, sunt cel mai în măsură, sunt trecut prin toate etapele: sunt creditat, restructurat, executat, evacuat, recuperat, sunt uns cu toate alifiile.

— Nu, nu, zise bancherii, micuţii trebuie corect…

— …dezinformaţi, completai eu, altfel nu semnează contractul de credit.

Bancherii făcu semn cu capu' către dom' director, aşa că ieşi cu dom' director afară unde fusei informat că activitatea mea în şcoală se încheie, deoarece profesorul de matematică s-o întors de la căpşuni, bronzat, piele şi os, dar cu creditu' achitat, profesoara de română s-o întors mergând cu cadru dar mult mai spăşită şi mai smerită în faţa elevilor, de asemenea şi profesoara de biologie s-o

întors reeducată de la Jilava.

— Dar au nevoie pentru o perioadă de personal la spitalul de urgenţe măi Dorele, zise dom' director, am vorbit deja pentru tine. Un asistent a fost bătut de un beţiv care s-a trezit accidental din comă alcolică, un doctor a fost condamnat pentru malpraxis, o asistentă a leşinat după câteva ture lucrate continuu, aşa că du-te cât mai curând.

— Aoleu, dom' director, sări eu ca ars, da' ce ştiu eu să fac acolo, nu am niciun fel de cunoştinţe de medicină, nu ştiu decât unde bate inima, care-i cutia craniană, cutia toracică, unde sunt membrele inferioare şi membrele superioare, ce ştiu eu să le fac pacienţilor?

-

— Nu-i nimic măi Dorele, nici doctorii n-au ce le face pacienţilor, chiar dacă ştiu ei ceva, n-au cu ce, aşa că nu-ţi face mari probleme, dă-i drumul mai repede.

La spitalul de urgenţă stau cu pacienţii pe hol şi îi încurajez până le vine rândul la cabinetul de urgenţe, iar nea şoferul după ambulanţă nu înţelege să mai aştepte puţin să nu ne mai aducă aşa mulţi pacienţi.

— Ia zic eu, hai să spunem o rugăciune până vă vine rândul, ai bre nea, nu mai te supăra aşa rău, ştiu că te doare, uite cu puţin noroc, poate găsesc paci o aspirină.

Un nene stă pe un scaun pe hol la urgenţe de vreo 4 ore, iar acum lăsă capul într-o parte:

— Ai bre nea, ai rezistat până acum câteva ore, iar acum când ţi-o vinit rândul te-ai supărat, îl încurajai eu bătându-l uşor pe faţă.

— Lasă-l că n-ai ce-i mai face, e prea târziu, mai bine du-te la secţia de maternitate că a leşinat asistenta moaşă după trei zile şi trei nopţi de lucrat continuu.

— Aoleu, da' ce ştiu eu să fac acolo, n-am fost niciodată.

— Te descurci tu, n-avem timp de explicaţii.

Spusei tinerei viitoare mămici să-i explice micuţului nerăbdător, să mai aştepte puţin că sistemul nu e pregătit

să-l primească. El nu şi nu, mă trezi cu el în braţe orăcăind cât îl ţinea gura; ce mi-e şi cu generaţia asta, cred că îşi cunoaşte numai drepturile nu şi obligaţiile. Mă întorsei să-l pun în pătucul lui şi....îââuuu, un bancher în spatele meu, cât p-aci să-l calc pe gumări, da ce-i cu ăsta aici; mă închinai şi scuipai în sân de trei ori să nu visez urât la noapte:

— E nelipsit de pe această secţie, mă lămuri asistenta moaşă care-şi reveni din leşin între timp, face parte din decor, acum nici-un nou născut nu mai are voie să vină pe lume, dacă nu spune jurământul:

Jur cu mâna pe buric Să cresc mare şi voinic Fără să mănânc nimic Creditac la infitit.

Îmi terminai misiunea şi aici, iar asistenta moaşă mă îndrumă la secţia morga, să ajut o firmă de pompe funebre, să pregătească pentru înhumare persoane decedate. Aici aflai că o murit un debitor şi un bancher; unul o murit de supărare iar celălalt de indigestie când o sărbătorit profitul, de prea multă îmbuibeală. Debitorul, slab pielea pe os, l-o îmbrăcat în tricou, pantaloni scurţi şi şlapi, că n-o avut altceva să-i deie pe el, bancherul... au mama ta doamne, ce mai stareee..., nu mai zic. La groapă, lume multă la bancher, eu n-am de lucru şi zic:

— Hai vilişoarili n-o încăput nici-una aici în groapă, conturili din Panama n-o putut să le verse aici în groapă, dar măcar acolo un sac de bani puteaţi să-i puneţi şi lui la căpătâi aici, doar aşa să-l înduplece pe Sfântu Petru la poarta raiului să-l lase şi pe el să intre în rai.

Neinspirat fusei, mă trezi c-o geantă-n cap:

— Idiotule, mie ce mai îmi rămâne? Scăpai repede, sări o cucoană:

— Nenorocito, eu sunt moştenitoarea de drept.

Şi se-ncinse o bătaie pe cinste, mai rău ca-n filmele cu Vandame la căpătâiul mortului. Profitai de învălmăşeală şi plecai la celălalt mormânt. Aici linişte şi pace, pe ce să se certe urmaşii debitorului: pe contractul de credit sau pe angajamentul de plată? Popa cânta:

—.... într-un loc cu verdeaţă....

— Părinte, zic eu, n-o fi el sătul de-atâta verdeaţă că de când o luat creditul n-o mai văzut carne!

Părintele s-o aplecat către urechea unei femei, care s-o apropiat de mine cu o pungă cu merinde de căpătat şi mi-o spus să mă duc cu dumnezeu înainte.

Mă îndepărtai cu o sacoşă cu colaci, colivă de căpătat şi mă aşezai pe o piatră de mormânt îngândurat. Oare de ce omul aleargă atât de mult să acumuleze iar şi iar într-o viaţa de om, că după câte băgai de seamă şi săracul şi bogatul tot cu mâna goală pleacă de-aici, tot într-o groapă fără nimic intră şi unul şi altul.

Mergând agale pe stradă pe lângă un şanţ, unde săpau nişte muncitori vărgaţi, aceştia întinseră mâna la mine să le dau de mâncare; aşa că scosei colaci şi începui să le împart, dar...

— Ia stai bre nea supraveghetorule, p-ăştia cunosc bre i-am văzut la televizor; ptiu, bătui-ar vina.

— Sunt felictaţi de DNA şi înscrişi în Academia Jilava, mă lămureşte nea supraveghetorul.

-

— Vai tu doamne, zisei eu, de-acum o să plouă (nea supraveghetorul s-o uitat pe cer), cu lucrări ştiinţifice, completai eu. Dar p-ăsta nu-l cunosc cine e?

— Nici n-ai cum să-l cunoşti, ăsta n-a furat decât o găină şi a primit 5 ani de închisoare.

— E vina matale bre, zisei eu condamnatului, da' ce vroiai să mănânci găina singur? Asta se pedepseşte, copanele şi pieptul le dădeai şi matale mai sus şi-ţi rămânea şi matale de-o ciorbică. Furtul nu-i o problemă în ţara noastră dacă-i legalizat.

— Cum aşa măi omule, ce spui tu acolo?

— Îţi făceai o firmă „Găinuşa SRL" şi mâine, poimâine erai listat şi la bursă.

— Extraordinar, şi cum puteam face aşa ceva?

— Ridici plasa de gard la vecinu, chemi găinile vecinului cu grăunţe: piri, piri galbena, na, na, na moţata

na şi când s-or strange suficient de multe, laşi plasa de gard şi tot ce e în curtea ta e proprietatea ta. Pe cuvânt credemă, e garantat, după model bancherez, aşa o procedat bancherii, o ridicat plasa creditării şi o strigat:

— Credit doar cu buletinul, cine mai pofteşte, cine mai doreşte, apropiete neamule; ce zici tu, nu te încadrezi, nici-o problemă, facem derogare. Când s-o strâns suficienţi de mulţi creditaci, o lăsat plasa creditării şi tot ce-o prins în ograda lor, o zis că-i prprietatea lor, iar specializatele instanţe au grijă să nu scape nimeni din ţarc.

Trec agale pe trecerea de pietoni, gândindu-mă la nemurirea sufletului, când aud claxon de maşini şi un scrâşnet puternic de roţi şi un glas de om nemulţumit, chiar înfuriat:

— Băi tăntălăule, ce faci dormi pe trecere?

— Ai bre nea patroane, nu mă recunoşti bre, sunt io Dorel!

— Ăăăăă..., tu eşti măi Dorele? Urcă repede în maşină, chiar mă gândeam la tine, nu vrei să vii să lucrezi iar pentru mine, că din câţi angajaţi am, nu ştie nici-unul să măsoare cu metrul.

Totu-i bine când se termină cu bine!”

11. Produse derivate toxice

Pentru înţelegerea corectă şi completă a sistemului financiarbancar, este nevoie să aprofundăm unele noţiuni fianciare, mai greu accesibile înţelegerii noastre. Guvernatorul BNR încearcă să ne prezinte un fel de alchimie a sistemului financiarbancar, pe care noi muritorii de rând, nu ştim dacă o vom înţelege vreodată, având în vedere că nu am fost înzestraţi cu o asemenea capacitate sclipitoare ca a dumnealui, de aceea încercăm pe paşi mărunţi, pe bucăţi, să ne lămurim, să înţelegem puţin câte puţin, să intrăm în tainele acestui sistem al personalităţilor din casta superioară, inaccesibil nouă celor mulţi. De aceea o să redau iarăşi un citat:

„Discuţiile (*despre conversia creditelor*) *trebuie să fie mai aplicate, în sensul că societatea să înţeleagă mai*

bine esenţa fenomenului bancar. Banca face o mică alchimie. Nu ia banii depozitarului şi-i bagă undeva într-un seif şi-i păstrează acolo, pentru ca în clipa aceea nu mai produc nimic: nici dobânda, nu-şi acoperă nici cheltuielile de funcţionare, nu-şi acoperă nici profitul pe care trebuie să-l dea capitalistului, investitorului. Cine investeşte într-o bancă dacă nu primeşte bani? Şi atunci ia banii respectivi şi-i plasează, intră într-o operaţiune de risc pe care trebuie să o calculeze foarte bine, să lucreze cu riscurile, în care caută să obţină câştiguri din care să acopere toate aceste lucruri: să-i dea şi depozitarului să-l mulţumească, să-i dea o dobândă real pozitivă (mai mare decât inflaţia), să-i dea şi acţionarului o rată de profit, să-şi acopere şi cheltuielile de funcţionare…"

Înduioşător până acum, nimic anormal, numai că dacă ar fi ca băncile să ofere credite doar din depozitele deponenţilor, ar exista mult mai puţine persoane sau companii creditate, din lipsă de bani reali, iar riscurile nu ar fi fost atât de mari, deoarece bancherii ar fi mult mai prudenţi cui oferă credit şi ar fi direct interesaţi să-şi recupereze creditul, banii, ar fi mult mai receptivi la problemele reale ale împrumutatului, fie că e persoană fizică, fie că e persoană juridică. Deci dacă lucrurile ar sta aşa, ar fi bine, am ştii câţi bani reali circulă pe piaţă şi ar fi relativ uşor de controlat. Dar situaţia stă din păcate altfel; citez dintr-un material al domnului avocat Gheorghe Piperea:

„Dar băncile moderne nu funcţionează aşa. Băncile nu doar intermediază între cei ce deţin lichidităţi si cei care au nevoie de acestea; ele au putere de a emite bani – datorie; *atunci când dau credite, băncile nu au obligaţia rezervei integrale* (*volumul creditelor acordate = suma fondurilor proprii, inclusiv depozitele*). *Pentru o unitate monetară dată cu împrumut, băncile nu sunt obligate să deţină fonduri proprii* (*rezerve*) *de aceeaşi valoare, ci doar o fracţiune din această valoare. Este ceea ce se numeşte, îndeobşte,* rezerva fracţionară. *Restul banilor daţi cu*

împrumut sunt creaţi de bancă, prin utilizarea ingredientului magic al încrederii, o încredere impusă de stat, prin monopolul pe care îl acordă băncilor pentru activitatea de banking: *aceşti bani împrumutaţi nu pre-există în rezervele băncii faţă de momentul creditului, dar se regăsesc în conturile împrumutatului după acest moment. Această încredere în bănci, susţinută* (leveraged) *de stat şi de băncile centrale, devine bani în exact momentul în care împrumutatului îi este „permis" să-şi constituie depozite sau conturi curente echivalente cu aceşti „bani" la banca împrumutătoare.*

Aşadar:

(*i*) *băncile îşi creează rezerve prin însăşi actul creditării, nefiind nevoie ca rezervele necesare acoperirii creditului să pre-existe creditării*[*1*];

(*îi*) băncile creează bani din crearea de datorii; *aceştia sunt banii-datorie, care nu există decât în măsura în care există ingredientul magic al încrederii; cu cât ne împrumutăm mai mult, cu atât mai mulţi bani-datorie sunt creaţi de bănci şi cu atât mai mult avem „nevoie" de ele*;

(*iii*) *nu doar că băncile sunt prea mari pentru a eşua* (to big to fail), *dar ele sunt prea „necesare" pentru a dispărea.*

Este un incredibil privilegiu pe care îl deţin şi îl exercită doar băncile: e vorba de un monopol legal.

Încrederea este, deci, ingredientul magic al industriei financiare, prin care se creează bani din nimic, este aurul alchimiştilor. „

Deci eu ca aplicant, merg la bancă, spun ce sumă vreau împrumut, operatorul bancar tastează suma dorită, fără a avea banii respectiv în seif, mi se deschide un cont în care este trecută valoarea respectivă, dacă creditul este ipotecar sau pentru achiziţionarea unor produse (televizor, frigider, etc.) nu văd nici-un ban real, mai departe suma respectivă este transferată tot virtual către cel de la care cumpăr locuinţa, sau alte produse, iar respectivul posesor al sumei virtuale dacă face în continuare transfer de bani

tot virtual sau plăteşte produse şi sevicii cu cardul, deci tot transfer de bani virtuali, iată că deocamdată nu este nevoie de bani reali şi este pusă în funcţiune o piaţă, o economie bazată pe… nimic, doar pe încredere, numai că acest cerc vicios se închide la un moment dat, dacă împrumutatul intră în imposibilitate de plată. Deci banca nu a dat nici-un ban, iar eu trebuie să încep plata creditului lunar; iată primii bani reali încasaţi de bancă fără să facă nimic altceva, decât să folosească tastatura unui calculator. Pentru a acorda credite de acest fel, banca este obligată legal să deţină bani reali doar 10% din valoarea banilor virtuali, deci 90% din bani sunt creaţi din nimic, banca câştigând enorm din punerea în circulaţie a unor sume create virtual. De fapt asta e alchimia cu pricina: „nimic nu se pierde, totul se câştigă şi nimicul se transformă în sume uriaşe de bani”. *Nimicul*, care creează bani se sprijină pe *încredere*, numai că aceasta din urmă, când se clatină, se produce dezastrul. Capitalul principal al unei bănci este încrederea, dar bancherul în nemăsurata lui lăcomie, gândeşte doar pe termen scurt, nu şi pe termen îndelungat, cu bătaie lungă, nu are grija capitalului de încredere să nu se deterioreze, astfel că ingredientul principal fiind neglijat, alchimia bancherului începe să dea rateuri.

Împrumutatul este, practic, dependent de banca pe toată perioada creditului, întrucât, în caz de neplată, banca intră în posesia casei, evacuându-l imediat pe debitor, astfel pe lângă faptul că împrumutatul nu primeşte nici-un ban real, banca încasează de pe urma lui bani sub forma ratelor lunare şi se pricopseşte şi cu casa lui. Într-o anumită măsură, şi banca este dependentă de împrumutaţi, întrucât orice schimbări importante survenite în viaţa şi sursele de finanţare ale împrumutaţilor determină dificultăţi în încasarea ratelor şi dobânzilor, adică riscuri de pierdere pentru bancă. De fapt banca nu are de pierdut nici-o sumă reală, dar din lăcomie, să nu cumva să ajungă împrumutatul în imposibilitate de

plată, preferă să-i vândă creditul altei instituţii financiare. Asta presupune securitizarea ipotecilor: mai multe astfel de „produse” sunt împachetate în portofolii care se pun în circulaţie pe pieţele financiare sub formă de instrumente financiare derivate. Banca vinde astfel ipotecile şi, în consecinţă, nu mai are legătură juridică iniţială cu debitorul. Prin crearea şi multiplicarea instrumentelor financiare derivate, care securitizează ipotecile, ratele plătite de împrumutat nu mai ajung la împrumutător, ci la băncile de investiţii. Astfel, având la dispoziţie lichidităţile rezultate din circularizarea ipotecilor, băncile pot acorda mai multe credite, chiar cu mai multă uşurinţă decât s-ar crede, deoarece le rămâne indiferent dacă împrumutatul rambursează împrumutul sau nu. Au putut fi împrumutaţi, astfel, şi simpli particulari care nu aveau posibilitatea rambursării împrumutului, fiind din start compromişi. S-au putut crea, astfel, mai mulţi bani-datorie. Această iluzie a economiei care duduie a fost alimentată de iluzia creşterii continue a valorii imobilelor.

Banii – datorie au creat şi alimentat iluzia prosperităţii consumatorilor, a statului, care se împrumută la bănci şi în acelaşi timp, devin controlabili prin îndatorare.

Citez iarăşi acelaşi material al domnului avocat Gheorghe Piperea:

„Jocul care urmează împachetării creditelor ipotecare poate fi asemănător unui joc de poker: *creditele ipotecare securitizate sunt ambalate în ţipla „opiniilor”*

agenţiilor de rating, *care acordă calificativ AAA acelui pachet de credite ipotecare*, *chiar dacă ele sunt subprime*. *Agenţiile de rating opinează că un apartement de 200 de mii de dolari* (*pe care*, *în mod real*, *împrumutatul* subprime *nu îl va putea achita niciodată*) *va putea valora în cinci ani 1 milion*. *Titlurile securitizate nu se pun în vânzare decât după acreditarea AAA*, *dar după acest moment devin mai valoroase decât aurul*: *sunt cumpărate în cascadă de fonduri de investiţii*, *de fonduri sau case de*

pensii, de fonduri de asigurări de sănătate, de firme de asigurări de viaţă etc. Şi sunt asigurate contra riscului de default *de firme de asigurări. Opinii, „simple" opinii emit*: *agenţiile de rating/scoring, companiile de evaluare, firmele de audit şi consultanţă. Pe sume colosale primite chiar de la cel analizat, auditat, consultat etc. Toţi aceşti actori sunt plătiţi să creadă, să spere sau să opineze că apartamentul de 200 de mii va avea o valoare de 1 milion. Este, de fapt, un poker jucat de toţi aceşti magicieni ai riscului. Dar pariurile se vând enorm de bine tocmai pentru că sunt îmbrăcate în aceste opinii de foarte mare încredere*."

Aceste pachete de credite ipotecare erau vândute după ce bancherii îi corupeau, îi cumpărau pe evaluatorii agenţiilor de rating, pentru a primi calificative maxime, ştiind foarte bine că de fapt erau credite subprime sau credite neperformante, astfel să poată obţine sume uriaşe pe ipotecile scoase la vânzare. Adică mai întâi este înşelat aplicantul, potenţialul client precum că se califică pentru un credit ipotecar, după care le prezintă mai departe aceste ipoteci, ca fiind deosebit de valoroase după supraevaluarea imobilelor de către evaluatori agreaţi de bănci, iar dacă fonduri de investiţii, fonduri sau case de pensii, fonduri de asigurări de sănătate, pică în plasa bancherilor, ne trezim că pensiile sunt compromise, sistemul de sănătate falimentar etc.

Iată cum marii alchimişti financiari, transformă visele oamenilor în adevărate industrii financiare. În timp ce omul de rând doreşte o locuinţă şi un trai decent, marii investitori profită de neştiinţa acestora şi pariază pe posibilitatea de rambursare a creditelor sau nu a acestora, falimentându-i de multe ori cu bună ştiinţă din start, pentru că nu au nimic de pierdut, ci numai de câştigat: reuşeşti să plăteşti, banca câştigă, nu reuşeşti să plăteşti, banca tot câştigă. Îţi împachetează creditul cu al altor nefericiţi ca tine şi devii marfă vandabilă, împreună cu munca ta de-o viaţă. Astfel te îmbie cu promisiuni deşarte, cu zâmbetul pe buze, te asigură de tot sprijinul lor, fac

„eforturi” să ţi se aprobe creditul, fac derogări dacă e nevoie, iar tu ca potenţial client, te laşi pe mâna lor crezând că ei sunt profesionişti care ştiu ce fac, nebănuind nici-un moment ce se ascunde în spatele acestor activităţi bancare. Uneori, au fost acordate credite chiar şi cu derogări generoase de la condiţiile care trebuiau îndeplinite pentru a te putea califica în credit-scoring-ul premergător şi obligatoriu. Aceste derogări au fost acordate de „Centrala” băncii respective şi nu au fost obţinute cu forţa de clienţii care completau cererea de credit. Ei erau doar informaţi că nu se încadrau în condiţiile de acordare a creditului după o primă evaluare şi că se fac eforturi pentru a li se rezolva cererea. Nu erau refuzaţi sau trimişi „la concurenţă”, deoarece asta însemna neatingerea target-ului de vânzări şi necucerirea unei cote cât mai semnificative din piaţă.

În continuare banca nu permite ca debitorul să plătească, 2% din creanţă, din datoria rămasă, nici 20%, nici măcar 40%-50% din datorie, deoarece banii aceia există doar din momentul creditării, până în momentul restituirii. Numai după ce este vândută creanţa colectorului, recuperatorului, banii există în continuare, datoria există în continuare. Banii aceştia de fapt, nu au existat decât cu ocazia împrumutului respectiv, dacă s-ar plăti băncii doar 2% cât plăteşte recuperatorul, datoria ar dispărea şi tocmai asta nu vrea bancherul.

Nici debitorii programului „Prima casă” nu sunt scutiţi de neplăceri, având în vedere că este un program, nu social aşa cum s-ar dori să se creadă, ci un program destinat supravieţuirii sistemului bancar. Mă întrebam deseori de-alungul anilor de derulare al acestui program, cum îşi permite guvernul ţării, indiferent care ar fi acela, să suporte garanţii guvernamentale în favoarea băncilor, de unde atâţia bani, când veşnic este invocată lipsa fondurilor în sănătate, educţie, etc. Proveniența banilor n-am aflat-o nici acum, dar am aflat un lucru foarte ineresant, abia la începutul anului 2016, odată cu

dezbaterea aprinsă pe marginea „Dării în plată”: de fapt, după ce statul suportă plata garanţiei către bancă pentru debitorul aflat în incapacitate de plată, se îndreaptă către nefericitul debitor, prin ANAF şi este urmărit şi executat silit sub toate formele pentru diferenţa de 50 % plătită de stat către bancă, plus dobânzi, comisioane, penalităţi ca şi la bancă, poate pentru tot restul vieţii. Acesta e programul social pentru tineri promovat cu atâta fast de autorităţi, pentru a nu scădea preţul pieţei la imobiliare şi implicit scăderea valorii activelor bancare; deci tot nefericitul debitor poartă pe umerii lui povara întregului risc bancar şi risc al statului.

În lipsa unei legi a falimentului personal, orice intrare în incapacitate de plată a unui debitor persoană fizică reprezintă un faliment nescuzabil, sancţionat prin tot felul de instrumente legale, care duc la „moartea economică” a unui consumator, a unei persoane potenţial active şi afectarea întregii economii în cazul unor crize economice atât de masive precum cea actuală. Şi ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, bancherii se bat cu pumnul în piept că se vor bate în justiţie pentru „proprietatea” lor, având în soldă o armată de avocaţi, dacă debitorii încearcă să se folosească de legea dării în plată. Dar nu ne explică nimeni, ce înseamnă proprietatea bancherilor? Contractele de credite? Să le păstreze, nu avem nevoie de ele după ce am apelat la darea în plată. Să înţeleg că noi debitorii suntem proprietatea bancherilor? Parcă ştiam că s-a abrogat sclavia, atunci ce să fie? Bancherii nu înţeleg că drepturile lor încetează odată cu încălcarea drepturilor altora.

Este greu de conceput să nu existe răspunderea celui care a cauzat aceste fenomene negative, uneori chiar falimente bancare, ba a şi câştigat de pe urma lor prin bonusuri şi alte stimulente financiare, dar să existe sancţiuni exact pentru cel care a fost un inocent în tot acest proces, fie el debitor bancar, fie deponent care-şi pierde economiile folosite pentru salvarea băncilor de la

faliment prin bail-in.

BIS (Banca de Reglementări Internaţionale), a fost creată în 1930, în plină criză economică mondială, adevărata ei forţă fiind revelată de cealaltă criză, cea din 2008, de după falimentul Lehman Brothers, când totalitatea băncilor centrale ale lumii, inclusiv Banca Centrală Europeană, cu sediul la Frankfurt, au adoptat regula salvării cu orice preţ a băncilor, pe motiv că sunt prea mari pentru a fi lăsate să falimenteze. Dar, mai mult decât atât, a fost adoptată şi impusă ca politică public, regula a-moralităţii băncilor, pentru care contează doar profitul, şi regula fixităţii contractelor bancare tipizate, care se vor impune indiferent dacă încalcă sau nu legea, ordinea publică, morala şi echitatea, cu condiţia să respecte formal procedurile.

Piesa de rezistenţă a creditelor ipotecare, însă, o reprezintă, după o regretabilă scurgere de informaţii din interiorul băncii, dobânda introductivă. Aplicanţii de credite ipotecare erau ademeniţi şi creditaţi cu ajutorul unei dobânzi relativ mică, sub valoarea pieţei, pentru a se putea califica, valabilă un an, cel mult doi ani, numită dobândă introductivă, dobândă fixă, destinată exclusiv atragerii de clienţi, urmând ulterior a fi mărită după grafice deja existente, stabilite procentual încă din faza de acordare a creditului, pentru fiecare tip de valută, pentru care s-a şi operat în sistemul informatic, dar viitorii clienţi nu aveau ştiinţă de aşa ceva, nici acces la asemenea documente secrete ale băncii cu caracter intern. Contractul de credit ipotecar, însă, prevedea ca la împlinirea unui an aniversar de la creditare, dobânda să fie variabilă, adică crescătoare sau descrescătoare, în funcţie de evoluţia indicatorilor libor, euribor, robor, la acel moment, dar banca prin graficele de creştere a dobânzilor ipotecare stabilite cu mult timp înainte de împlinirea unui an de la creditare, dovedeşte clar că de fapt nu aveau nici-un gând să ţină cont de evoluţia pieţei, creşterea ratei lunare a creditului fiind inevitabilă. Uneori dobânda

introductivă era aşa de mică iniţial, evident şi rata lunară stabilită la semnarea contractului de credit, încât banca creditoare mergea poate, pe pierderi, urmând ulterior prin modificarea unilaterală a contractului de credit, prin mărirea ratei lunare periodic să recupereze şi pierderea din primul an şi să obţină sume mult mai mari decât cele prevăzute în graficul de rambursare a creditului, să obţină profituri fabuloase de pe urma ruinării debitorului înşelat cu bună ştiinţă la semnarea contractului de credit.

Nu am pretenţia că ştiu totul despre sistemul bancar, dar suficient de mult cât să mă ţin la distanţă de bănci şi de bancheri cel puţin 200 de ani de-aici încolo.

Dacă omori un om, eşti ucigaş, dacă omori 300 de oameni, atunci eşti un erou. De asemenea, dacă înşeli o persoană, eşti infractor, dacă înşeli zeci de mii, sute de mii, milioane de oameni, obţinând profituri uriaşe, atunci eşti o mare personalitate, un geniu în viaţă, o somitate, vei fi ridicat în slăvi, promovat în funcţiile cele mai înalte, remunerat deosebit de generos. În acest mod funcţionează din păcate societatea în care trăim.

Am urât totalitarismul, am detestat comunismul, ne-am dorit libertatea, democraţia, neştiind ce pericole ne paşte un tip de societate total necunoscută nouă. Poate credeţi că sunt nostalgică: nidecum, altfel cum aş fi reuşit să cunosc, să analizez, să-mi fac o părere obiectivă despre capitalism, să fac o paralelă între cele două tipuri de societate? Dacă nu trăiam şi în capitalism, aş fi tânjit toată viaţa după această formă de societate, după libertatea de exprimare, după democraţia care se întrezărea din spatele graniţelor închise, după prosperitatea occidentului, aş fi crezut că pierd enorm dacă trăiesc numai în ţarcul comunist.

Un preot spunea că restricţiile bisericii ortodoxe, îngrădirile bisericii ortodoxe sunt ca un gard care protejează oamenii, enoriaşii de potenţialele pericole la care ar fi expuşi în afara îngrădirilor sau a gardului (ispite care pot distruge oamenii), care totodată delimitează şi un

drum pe care să meargă omul. Neexitând nici-un gard, nic-un drum, omul poate merge în orice direcţie, neavând restricţii, dar nici certitudinea drumului ales corect, riscând să rătăcească mult şi bine până când va realiza care-i drumul benefic lui. Poate că nici comunismul nu ar fi rezistat nici măcar câţiva zeci de ani, dacă nu şi-ar fi securizat serios graniţele, având în vedere că între capitalism şi comunism a existat o continuă luptă de afirmare, de convingere că forma de societate a fiecăruia dintre cele două părţi este mai bună.

De fapt ambele forme de societate, ca ideologii sunt foarte bune, dar corupţia şi într-un caz şi în celălalt, gradul scăzut de conştiinţă al oamenilor le-au făcut insuportabile. Aceste forme de societate, la începuturile lor, au oferit oamenilor o viaţă decentă, prosperitate chiar, protecţie socială, asta până când s-au şmecherit vârfurile. Se pare că eu nu am experimentat nici începutul comunismului, nici începutul capitalismului; la noi în ţară, după căderea comunismului s-a instalat direct capitalismul de pradă. Nu cred că au fost preocupaţi în mod deosebit de grija cetăţeanului de rând nici comuniştii, nici capitaliştii. Nu ştiu exact în ce măsură comuniştii erau interesaţi de binele oamenilor de rând, dar capitaliştii s-au întrecut pe ei înşişi. Capitaliştii sub pretextul drepturilor limitate sau oprimate a oamenilor în communism, au făcut tot posibilul să răstoarne comunismul. De fapt lupta cea mare s-a dat pe capitalul umanoamenii: de ce să-i lăsăm pe comunişti să exploateze oamenii şi să nu-i exploatăm noi capitaliştii, că noi ştim mai bine să facem aşa ceva. Capitaliştii se străduiesc să demonstreze de zeci de ani că statul este un prost administrator al companiilor, al resurselor pe care le deţine ţara respectivă, pentru a pune mâna pe punctele strategice ale unei ţări. Astfel prin manipulări, corupţie încearcă să prezinte sub o altă lumină problemele din sănătate, educaţie, industrie, agricultură etc. Culmea e că dictatorii regimului comunist, iniferent de ţară, sunt odioşi, dar nu corupţi, trădători; şi asta-i deranjează cumplit pe

capitalişti, aşa că nu le rămâne decât răsturnarea guvernului pe orice căi.

Într-un documentar în engleză făcut în Coreea de Nord de către occident, sunt prezentate diverse aspecte ale regimului comunist, astfel încât cel ce vizionează imaginile respective să constate încălcarea drepturilor omului şi să realizeze ineficienţa sistemului. Oameni simpli, trecuţi de 40 de ani suportă operaţii oftalmologice gratuite în spitalele lor din ţară, iar în momentul îndepărtării bandajului de pe ochi, în semn de recunoştinţă, sunt obligaţi de oficialităţi să mulţumească preşedintelui ţării, în genunchi o perioadă de timp în faţa unui tablou expus pe perete. Prezentatorul documentarului, ţine să scoată în evidenţă umilinţa la care sun expuşi cetăţenii coreeni, în numele acelei operaţii, dar în acelaşi timp precizează că o astfel de operaţie în occident costă 30.000 euro- 35.000 euro. Nu ştiu câţi dintre noi ne permitem să apelăm la o asemenea operaţie cu banii jos; eşti nevoit poate să împrumuţi această sumă imensă de la bancă, deci să pici la mâna bancherilor şi să-ţi distrugi poate familia pentru tot restul vieţii şi nici nu te mai poţi întoarce în timp să renunţi la o asemenea intervenţie chirurgicală, să renunţi la împrumutul bancar şi să te mulţumeşti să trăieşti tot restul vieţii aşa cum se poate. Nu ştiu ce poate fi mai rău: să mă dau cu capul de podea de câteva ori în semn de mulţumire pentru operaţia gratuită sau să mă îndatorez poate chiar pentru două vieţi pentru aceaşi operaţie?

Ah, ce-ar pune „gheara” bancherii pe o aşa piaţă virgină a creditelor, ce-ar mai profita bancherii şi de incultura financiară a coreenilor, dar Kim-Jong-Un ăsta e prea încăpăţânat şi deloc coruptibil şi pe deasupra e şi foarte bine păzit.

Deşi am avut destul de mult de suferit de pe urma capitalismului de pradă, deşi am avut mult de pierdut financiar, material, pot să spun că am câştigat experienţă, un alt mod de a gândi, un alt mod de a aborda lucrurile, o

altă viziune asupra vieţii. Nu ştiu dacă aşa ceva se datorează multitudinii de informţie la care am avut acces în perioada postdecembristă, libertăţii de exprimare sau dacă, odată cu vârsta, odată cu maturizarea, am avut deschidere către noi domenii, noi orizonturi. Asta m-a ajutat să văd lucrurile diferit faţă de cum le percepeam până la un moment dat şi m-a ajutat să trec oarecum mai uşor peste problemele pe care singură mi le-am creat.

Suntem ţară membră a Uniunii Europene, în pragul adoptării monedei euro, multe speranţe ne-am pus în această aderare la valorile democraţiei, drepturile omului. Cu toate acestea am rămas o ţară săracă cu destule probleme, drepturile omului au rămas pe hârtie, Uniunea Europeană şi Troika Financiară, sar tot în ajutorul băncilor comerciale, invocând risc sitemic. Uniunea Europeană s-a îndepărtat de la viziunea părinţilor fondatori, nu este decât o formă subtilă a totalitarismului.

12. Ne educăm împreună

Bancherii, în nemărginita lor grijă faţă de clienţi şi alte categorii sociale, încearcă să ne facă educaţie financiară, măcar mai târziu decât niciodată. Din puţinele informaţii pe care le găsesc în acest sens, îmi dau seama că de fapt nu e deloc ce-ar aştepta clienţii de la ei; o mai bună gestionare a resurselor financiare (ca şi cum eu nu aş şti să fac economie, trebuie să mă înveţe neapărat bancherul, care nu ştiu dacă ar fi capabil să supravieţuiască cu banii ce-i rămân debitorului, după „confiscarea” lunară de rigoare), cursuri de formare în ideea de a câştiga mai mult (probabil pentru a putea să le plăteşti tot lor, altfel nu ar avea nici-un interes). În schimb niciodată nu ne-ar dezvălui posibile norme de creditare internă, pe care eu nu le-am văzut niciodată, nici măcar în instanţă la cererea mea, secretul comisioanelor ascunse, secretul manipulării indicilor libor, euribor, robor, modalităţile de calcul ale gradului de îndatorare, ale ratelor lunare în continuă creştere şi nici pomeneală de dobânda introductivă.

Se discută despre necesitatea predării în şcoli a unor noţiuni de educaţie financiară: dobândă simplă, dobândă compusă; reinventăm apa caldă, reinventăm roata în condiţiile în care deja beneficiem de ele. Noţiuni de procente şi aplicaţii simple în acest sens se predau în şcoală, încă din gimnaziu, iar printre subiectele de la examenul de bacalaureat se regăsesc şi probleme de calcul financiar. Ce nu i se va spune niciodată elevului la şcoală şi aplicantului de credite în incinta unei sucursale bancare este adevărul cu privire la „ingineriile" bancare practicate la limita legii. Nu mă ajută cu nimic formula de calcul pentru dobânda simplă, dobânda compusă, dacă nu am cunoştinţă de metodele, uneori infracţionale ale bancherilor de a vinde iluzii frumos ambalate, produse derivate toxice şi revândute mai departe unde nici nu visează împrumutatul. Poate hacherii să ne ajute cumva să ne cultivăm financiar cu ceva informaţii bine ascunse, dosite de bancheri.

Se pare că sunt vizaţi şi judecătorii, cred că cei care se „încăpăţânează" să fie instruiţi la cursurile de formare continuă organizate de BNR, în favoarea băncilor. Eu nu am avut şansa să dau peste asemenea judecători „încăpăţânaţi" în toate cele trei contestaţii. S-au săturat bieţii bancheri de incultura financiară a magistraţilor, care emit hotărâri judecătoreşti aşa cum nu trebuie, în favoarea clienţilor în dosare pe clauze abuzive.

Ca soluţie, aceştia propun ca angajaţii instituţiilor financiare să le ţină lecţii judecătorilor despre sistemul bancar şi importanţa lui. Dar eu mă întreb, la ce foloseşte un sistem bancar prosper şi sănătos într-o societate cu oameni bolnavi, cu o economie bolnavă, la pământ? Pe cine finanţează, căci cei pe care i-a finaţat până acum sunt terminaţi, fizic, psihic, material, financiar. Care e importanţa sistemului bancar dacă seamănă în preajma lui numai suferinţă şi dezastru? Societatea se înfiinţează în jurul omului şi pentru om, dar dacă elemental de bază al societăţiiomul este scos din ecuaţie, atunci pentru cine

funcţionează sistemul financiar bancar?

Eu apreciez însă şi intenţia bancherilor de a împărtăşi cu noi „profanii” cunoştinţele lor în domeniu, de aceea în semn de recunoştinţă şi noi ceilalţi, că doar suntem complementari, încercăm să împărtăşim cu bancherii cunoştinţe care-i pot apropia de condiţia de oameni.

Pentru că „omul” este nucleul central al discuţiilor noastre, încercăm să explorăm organismul uman să-l înţelegem în profunzimea lui, atât cât ne permite puterea noastră de înţelegere. Organismul uman este format din miliarde de celule; fiecare celulă este formată din particule mai mici care se supun fizicii mecanice, fiecare particulă la rândul ei este formată din alte particule mai mici care de asemenea şi ele funcţionează conform fizicii mecanice şi tot aşa în interiorul celulei orice altă pariculă la rândul ei este formată din alte particule mai mici. Nu avem aparatură, indiferent cât de performantă ar fi, să identificăm mai departe alte şi alte particule fiecare în interiorul alteia. Astfel în interiorul unei celule se cască un alt univers. Se pare că de la o anumită mărime din ce în ce mai mică, particulele nu mai respectă legile fizicii mecanice, ci se comportă sub formă de unde, care se supun fizicii cuantice, ele putând să se deplaseze cu viteza luminii. Aceste particule sunt de fapt energie, energie ce are inteligenţa ei, inteligenţă ce reprezintă inteligenţa supremă, inteligenţa universală care stă la baza formării universului ce ne înconjoară; tot la acest nivel se pare că funcţionează şi conştiinţa. Această energie sau straturi de energii ce se îmbină şi se întrepătrund armonios, deşi nu ne ne mai putem exprima din punct de vedere liniar, în plan tridimensional, recepţionează intenţiile noastre şi reacţionează ca atare. Aceste particule sub formă de unde, deplasându-se cu viteza luminii, formează un camp energetic responsabil de reacţiile noastre instantanee, ca urmare a receptării stimulilor externi. De fapt în adâncul fiinţei noastre se află planurile multidimensionale pe care

noi le căutăm oriunde în altă parte.

În profunzimea celulei tale bancherule, se pare că se ascunde un alchimist divin, mai tare decât alchimia pe care o practici tu. Este în acelaşi timp un architect desăvârşit, un constructor neîntrecut şi un doctor priceput, cel mai priceput. Dintr-o singură celulă te-a construit frumos şi armonios, instruind şi specializând grupuri de celule pentru fiecare organ în parte, ţi-a pus la punct un întreg sistem locomotor, te-a înzestrat cu simţuri senzoriale, cu capacitatea de a acumula informaţii, cunoştinţe. Nu este lăudăros, este modest şi tăcut, nu iese în faţă să se laude cu realizările lui, deşi ar putea, nu se bate cu pumnii în piept să atragă atenţia, aşteaptă să fie descoperit, se lasă descoperit. Nu se ocupă cu simple scamatorii sau magie ieftină, îţi poate materializa în faţa ochilor tăi grămezi de bani, te poate lăsa să-i înumeri să vezi că se poate, după care să-i scufunde în neant, pentru a te feri de ispită. Te poate ajuta ori de câte ori ai nevoie numai să apelezi la el, numai să-ţi întorci faţa spre el, e acolo în profunzimea fiinţei tale, te aşteptă de când te-ai născut să-l contactezi; nu are program de audienţe, nici nu-i plecat vreodată în concediu, în vacanţă, îl poţi „deranja” oricând la orice oră din zi sau din noapte, cu condiţia să fi pe aceeaşi frecvenţă cu el, cu condiţia să te ridici la nivelul conştiinţei lui.

Alchimia pe care o practici tu bancherule este deficitară, nu reuşeşti decât un număr de scamatorie ieftină; tu bancherule nu eşti capabil să creezi, o frunză, o floare, o gărgăriţă, un fluture, dar să creezi un organism complex precum un om, atunci cum îţi permiţi să distrugi ceea ce nu ai creat tu?

Această energie în profunzimile fiinţei noastre, acţionează conform gândurilor noastre, dorinţelor noastre, intenţiilor noastre, fără a fi necesar să cunoaştem complexitatea angrenajului pus în funcţiune pentru îndeplinirea obiectivului respectiv. De exemplu, dacă apăsăm pedala de acceleraţie a unei maşini, maşina va

înţelege intenţia noastră, se va pune în funcţiune un întreg angrenaj pentru a rula maşina cu o viteză mai mare, fără a fi nevoie să cunoaştem complexitatea mecanismului interior al maşinii. Dacă dorim să oprim maşina, e suficient să apăsăm frâna, intenţia noastră este receptată, se va pune de asemenea în funcţiune un întreg mecanism care va opri maşina. Dacă dorim să hrănim organismul, e suficient să îngerăm hrana, că stomacul ştie el ce are de făcut, nu ne interesează pe noi complexitatea proceselor ce se produc în interiorul corpului, observăm doar rezultatul final. Dacă suntem în faţa calculatorului şi tastăm o cifră, o literă, nu ne ineresează ce se întâmplă în acele momente în interiorul tastaturii, pe fir în continuare, în unitatea centrală, ci vedem cifra sau litera tastată pe ecranul monitorului.

— Calculator prost, eu ţi-am zis să-mi arăţi litera a şi tu-mi arăţi litera s!

— Utilizator neexperimentat, fi mai atent cu tastatura, ai apăsat tasta de alături. Deci nu-i suficientă intenţia, trebuie să acţionăm şi corect. Bancherul a avut intenţia bună de a ne informa, de a ne educa financiar, dar a apăsat tasta greşit.

— Doamne, eu îmi doresc binele, dar după ce îi iau capra lui Ion!

— Măi Vasile măi, de ce crezi tu că o să-ţi fie bine numai cu capra lui Ion, ia încearcă şi fără capra lui Ion!

Organismul uman este format din miliarde de celule care se supun gândurilor omului, intenţiilor sale. Omul cu mintea lui este lăsat să domnească peste un regat sau împărăţie de miliarde de celule, deci este rege, împărat sau conducătorul a miliarde de celule, receptive la ce li se transmite. Ca orice rege, conducător, va trebui să emită legi şi decrete în regatul său; dacă decretele sunt bune, în regat va domni pacea, armonia, dar dacă decretele sunt proaste, atunci puţin câte puţin se va instala haosul, anarhia. Bolile în organism sunt rezultatul „decretelor proaste” emise de către un „rege” incompetent.

Întreaga umanitate este un corp format din miliarde de oameni, asemenea celulelor din organism, grupaţi pe zone, regiuni, ţări, continente. Dacă conducătorii acestui corp numit umanitate emit decrete proaste, oamenilor începe să li se dezvolte gânduri negative, sentimente negative, nu le mai pasă unora de alţii, li se dezvoltă invidia, egoismul, individualismul, dorinţa de acumulare în detrimentul celorlalţi etc, astfel se instalează anarhia. Toate rotiţele unui ceas au importanţa lor, fie că sunt mai mici, fie că sunt mai mari; dacă una se înpotmoleşte, se opreşte întreg mecanismul ceasului.

În societate, oamenii se consideră unii mai importanţi decât alţii:

— Eu mare şef al comapiei, sunt mai important decât femeia de serviciu!

— Atunci să eliminăm femeia de serviciu, la cât de competent şi important eşti, de descurci şi într-un maldăr de gunoi, gata să lupţi cu miliarde de viruşi, că doar te descurci în toate, sau dacă nu-ţi convine, pune mâna pe mătură, pe mop.

Oamenii încep să lupte unii împotriva altora în războaie, în grupări teroriste, invocând drepturi pe care alţi oameni nu trebuie să le aibă. Încet, încet le este indusă necesitatea războielilor de tot felul. Grupări de oameni mai numeroşi domină şi controlează grupări de oameni mai puţini numeroşi, căpuşându-i legal în cele din urmă.

Cancerul nu este decât copia fidelă a societăţii în care trăim, astfel se vor găsi celule care să se creadă mai importante decât altele:

— Noi celulele care formăm inima suntem mai importante decât cele care formează aparatul excretor!

— Ia să se blocheze aparatul excretor să vedem cum vă mai descurcaţi! Celulele încep să lupte unele împotriva altora, formează grupări „teroriste”

(tumori) care anihilează celulele sănătoase.

Celulele recepţionează atât sentimente de empatie, compasiune, altruism, conlucrând între ele într-o armonie

perfectă, pentru buna funcţionare a organismului, dar recepţionează şi sentimente, ca dorinţa de dominare, control, exterminare, luptând între ele într-un program autodistructiv.

Cercetări ştiinţifice au descoperit că dacă organismul în care s-a instalat cancerul este privat de hrană o perioadă de timp, celula normală, se reconfigurează, resetează precum calculatorul, sau altfel spus, revine la „setările din fabrică”, în timp ce celula canceroasă care consumă de 18 ori mai multă energie decât o celulă normală, neavând sursă de hrană, deci sursă de energie, se reduce şi se converteşte, devenind celulă „de treabă”. Dacă în societate, grupările teroriste sunt private de

„hrană” (arme, finanţări), atunci aceşti terorişti, celule canceroase ale corpului numit umanitate, n-au alte opţiuni decât să trăiască normal ca şi până în momentul cooptării în terorism. Dar desigur aşa ceva nu se doreşte, setea de dominare şi control este mai aprigă decât gândirea raţională.

O să spuneţi: bine, bine, dar copiii de ce au cancer de la vârste foarte fragede? Informaţia existentă într-o primă celulă înainte de formarea organismului a fost viciată deja, a fost moştenită genetic, ca urmare a unui fond genetic deteriorat.

Gândurile noastre, acţiunile noastre pot vicia informaţia de bază a celulei, pot deteriora fondul genetic, afectând urmaşii din prima generaţie sau generaţiile următoare. Ori de câte ori acţionăm în sensul rău al cuvântului să ne mai gândim şi cum am vrea să fie copiii noştrii, să ne gândim că îi afectează orice stil de viaţă pe care îl abordăm.

Dar sunt şi situaţii în care, dacă nu mai poate omul, intervine dumnezeu. Sunt situaţii destul de rare în care un copil se naşte într-o familie care nu are nimic să-i ofere, niciun fond genetic sănătos, nici educaţie (alcolici poate, lipsiţi de moralitate) şi totuşi copilul refuză categoric să repete greşelile părinţilor. Acest copil a venit pe această

lume tocmai pentru a le arăta părinţilor că există şi un alt mod de a gândi şi un alt mod de viaţă. Iarăşi, sunt situaţii deasemnea destul de rare, când părinţii acumulează de-alungul unei vieţi mai mult sau mai puţin pentru ai lăsa copilului moştenire şi au surpriza să constate că fiul lor nu vrea nimic, lasă totul în urmă şi pleacă în lume, încercând să-i facă să înţeleagă că s-au străduit în zadar să acumuleze, deoarece el are alte planuri aici pe pământ. Pentru aceşti părinţi durerea este mare, consideră că nu au avut parte de un copil normal, sănătos psihic, în realitate el este mult prea evoluat pentru nivelul de înţelegere al părinţilor care i-au dat viaţă.

Societatea în care trăim e bazată pe competiţie şi nu pe o colaborare şi o conlucrare benefică între oameni, astfel încât cei mai puternici să aibe grijă de cei mai neajutoraţi. Această competiţie le dezvoltă oamenilor instictele primare şi le detrmină un stil de viaţă instinctual, fără a mai conştientiza că la baza creării fiecăruia dintre noi, stă acelaşi architect desăvârşit, dar care ne lasă libertatea de a alege între o conştiinţă înaltă sau o viaţă în derizoriu.

Într-o familie normală, părintele îl dă pe Gigel fiul mai mic, în grijă fiului mai mare, Costică:

— Ai grijă de Gigel, ţine-l de mână sa nu-l calce maşina, vezi să-i dai să mănânce la timp, să ai grijă să se odihnească, să-l ajuţi la teme.

Dar Costică ignoră sfaturile părintelui, îl pune pe Gigel să-i facă pantofii, să-i pună masa, să-i care apă, să-i care bagajul etc.

— Nene, nene nu mai pot, mă dor mâinile, uite am făcut bătături, mi-e foame, mi-e sete, sunt obosit!

— Ceee, nu mai poţi, eşti doar puturos şi prefăcut, unde-i biciul?

Părintele urmăreşte dim umbră mâhnit, la cele ce se întâmplă, îi iubeşte deopotrivă pe-amândoi, doar sunt copii lui, îşi doreşte, copiii lui să trăiască în deplină armonie şi înţelegere, aşteaptă o vreme ca fiul cel mare să realizeze

imensitatea greşelii lui, după care îl trage discret de mânecă pe Costică:

— Hei, hei, adu-ţi aminte resposabilităţile de frate mai mare.

Dar Costică în ignoranţa lui, invocă obligaţia fratelui mai mic de a-l asculta pe el fratele mai mare în orice condiţii, continuându-şi comportamentul reprobabil.

Părintele îi aplică un dos de palmă de pică ca după măgăreaţă. Costică se revoltă furios, reclamând „drepturile” lui:

— Eu sunt cel mai mare, cel mai puternic, aşa că fratele mai mic se supune necondiţionat mie, îmi este subordonat mie prin „lege”.

— Care lege Costică, poate doar legea pe care ţi-ai conferit-o tu cu de la sine putere şi vrei să o impui fratelui mai mic; ţi-ai cheltuit iresponsabil „talanţii” primiţi în dar!

Din acest moment, Costică este iremediabil pierdut, îşi declanşează singur un program de autodistrugere, soldat în cele din urmă cu moartea. O să spuneţi: ha, ha, ha, ce poantă bună, oricum o să murim cu toţii. Cu toate acestea vârsta matusalemică a existat. Ea s-a redus de-alungul mileniilor puţin câte puţin până a ajuns la media de viaţă a zilelor noastre, datorită erorii de înţelegere a lucrurilor, datorită erorii în care trăieşte omenirea. Reducerea mediei de viaţă a oamenilor nu este ireversibilă, dar trebuie făcut un efort considerabil de a îndrepta greşelile şi mentalităţile adânc înrădăcinate în codul genetic al oamenilor. O să întrebaţi: bine, bine, dar Gigel ce vină are în toată povestea asta, că el e doar o victimă, nici el nu este scutit de moarte „prematură”? Şi Gigel ca şi ceilalţi oameni, au deja moştenită genetic media de viaţă, atât datorită exploatării lor de către cei bogaţi şi şmecheri, sănătatea fizică şi psihică fiindu-le afectată, îmbătrânirea prematură fiind inevitabilă, cât şi greşelilor lor din viaţa de zi cu zi, ca urmare a unui mod greşit de înţelegere a lucrurilor sau ca urmare a manipulării constante la care sunt supuşi. Se doreşte ca oamenii să

rămână în bezna necunoaşterii, să rămână prizonierii propriilor greşeli, să rămână într-un stadiu precar al evoluţiei, adevărul îi poate elibera, tocmai de aceea trebuie bine ascuns, altfel vor refuza să mai muncească pentru cei puţini şi privilegiaţi.

Trebuie făcut un efort de conştientizare în acest sens, atât individual cât şi colectiv, pentru a schimba informaţia din ADN, pentru a rescrie informaţia din ADN, sau pentru a activa gena resposabilă logevităţii vieţii. Bine bine, o să spuneţi, păi dacă am trăi foarte mult, în condiţiile în care deja suntem prea mulţi pe metru pătrat, atunci cum ne-ar mai susţine planeta pământ? Oamenii înainte de

„cădere", se înmulţeau calitativ, nu cantitativ.

Acest sistem inteligent, universal, este foarte bine pus la punct; ia gândiţi-vă, ce s-ar întâmpla dacă oameni precum Hitler, Stalin, precum sunt şi bancherii, oameni interesaţi să acumuleze mult, foarte mult în detrimentul celor mulţi, să domine, să controleze, ar trăi veşnic sau câteva sute de ani cel puţin; n-ar rămâne nici frunză de iarbă pe acest pământ, ar pârjoli tot. Aşa că îşi întocmesc singuri dosar de „pensie", singuri se reduc la „tăcere", mai devreme decât şi-ar dori ei. Ei au intenţia bună de a trăi mult, dar au apăsat tasta greşit.

Bancherul nu înţelege că, alchimistul divin din el, nu l-a înzestrat cu capacitatea de a învăţa, de a conduce instituţii importante, de a deţine putere financiară, exclusiv în avantajul lui, ci pentru a avea grijă de „fraţii lui mai mici", mai neputincioşi, mai neajutoraţi. „Talanţii" primiţi în dar, bancherul şi ia cheltuit iresposabil. Consecinţa nu întârzie să apară, pentru noi oamenii poate fi o perioadă îndelungată de timp, de ani, pentru eternitate nu-i decât o clipă.

Frecvent ne sunt promovate spre vizionare filme horror, thriller, în care suntem invadaţi de monştrii dinozauri preistorici, experimente scăpate de sub control sau monştrii extratereştrii, ni se induce un iminent pericol, existenţa unor inamici veniţi din vremuri preistorice sau

din spaţiul cosmic pentru a ne face rău. Trăim noi thrillerul nostru din viaţa de zi cu zi, mai perfid decât pericolele virtuale; brontozaurul, dinozaurul, sau extraterestrul sub forma unui robot uriaş, îl vezi şi ştii la ce te poţi aştepta de la el, îl eviţi, te protejezi, te ascunzi. Dar ce te faci dacă monstruozitatea cu pricina se ascunde într-un chip plăcut, carismatic, binevoitor, săritor şi te trezeşti că-şi arată colţii când te aştepţi mai puţin şi cu sprijinul autorităţilor care ar fi trebuit să te apere. Ajungi să fi prigonit de lupul deghizat în zâna bună, fugi cât te ţin picioarele, faci salturi mari de la un serviciu la altul, te rogi de angajator să-ţi dea salariul numerar şi dacă se poate să te ţină la „negru”, dar sub pretextul evaziunii fiscale, asta nu se poate, câinii de pază au coalizat cu lupii, pentru a le creea acestora din urmă toate condiţiile pentru vânătoare. Până nu demult vânau căprioara, mistreţul, acum vânează milionul, miliardul de dolari sau euro, în detrimentul celorlalţi. „Lupul” nici măcar nu se oboseşte să se deplaseze după tine, te fugăreşte de pe scaunul din faţa PC-ului lui. Îţi trebuie multă abilitate să intuieşti „săgeata otrăvită”, trimisă de „lup”, pompos numit „executor judecătoresc”, să o eviţi la timp. Alergi iar şi iar, strângând la pieptul tău dreptateaţi preţioasă pentru tine, dar care nu te ajută cu nimic deocamdată, nefolositoare încă. Oamenii, neavând capacitate de discernământ sunt tentaţi a ţine cu „lupul”, al aplauda, sunt de partea învingătorului, de partea banului, te arată cu degetul ca fiind infractorul, hoţul, pentru simplu motiv că fugi, singurul criteriu după care eşti catalogat. Te ajunge săgeata popririi, cu sângele şiroind, curgând (puţinele resurse financiare ce se scurg), te retragi într-un loc ferit pentru a-ţi linge rănile.

Oare se vor trezi câinii de pază în timp util pentru a-şi apăra stâna? Asta da thriller, nu e deloc virtual, îl trăieşti pe pielea ta, la intensitate maximă.

Cum putem pune capăt abuzurilor acestor invadatori numiţi „investitori”? Cu ajutorul autorităţilor nu prea sper să se întâmple aşa ceva curând. Mahatma Gandhi pentru a-

şi scăpa ţara de sub ocupaţia britanică, îndeamnă populaţia Indiei, să nu mai cumpere nimic de la comercianţii englezi, să-şi producă fiecare cele necesare zilnic, hrană, diverse produse, obiecte în propria gospodărie, pentru a-i determina pe timp îndelungat să se întoarcă în ţara lor. Am putea să urmăm exemplul indienilor, să ignorăm total băncile străine din ţara noastră cu practici abuzive, să evităm mărul otrăvit (împrumutul) oferit de aceste bănci, să optăm pentru salariul numerar, iar rezultatul nu va întârzia să apară, mai ales că prezenţa băncilor străine în ţara noastră, nu face decât să menţină preţul ridicat al imobilelor.

De-alungul istoriei omenirii, de-alungul a zeci de mi de ani, sute de mi de ani, milioane poate de ani, omenirea a avut o evoluţie sinusoidală, a fost când pe val, când sub val. O să credeţi că în momentul de faţa, în perioada în care trăim noi, omenirea este pe val, datorită dezvoltării tehnologiei; total eronat. Suntem din păcate sub val, ne trădează însăşi gradul de tehnologizare, care nu e de fapt decât

„cârja” sau „bastonul” în care se spijină omenirea. Ştiinţa a descoperit că omul nuşi foloseşte decât cel mult un procent de 10% din capacitatea creierului; dacă ar reuşi să-şi folosească un procent mult mai mare din capacitatea cu care a fost dotat, atunci nu ar mai fi atât de dependent de tehnologie avansată.

Dar cum nu are acces la tehnologia cea mai înaltă din adâncul fiinţei lui datorită erorii în care trăieşte, nu-i rămâne decât să-şi îmbunătăţească traiul zilnic, căpuşându-i pe ceilalţi şi dezvoltându-şi un tip de tehnologie oarecum similar celui încorporat deja în adâncul fiinţei lui, perfectibil continuu, dar care ne condiţionează să fim dependenţi de el.

Părintele Arsenie Boca nu a avut nevoie nici de telefon, nici de telegramă pentru a afla vestea morţii mamei lui, nu a avut nevoie nici de învoire, nici de mijloc de transport pentru a ajunge din închisoarea comunistă la

înmormântarea mamei lui, nu a avut nevoie nici să-şi exploateze colegii de închisoare pentru a supravieţui el. Ba din contră, porţia lui de hrană o împărţea semenilor lui şi muncea fără a obosi şi pentru colegii de închisoare pentru a-i ajuta să supravieţuiască. Putea să dispară oricând fără urmă pentru totdeauna, pentru doar binele lui personal, dar el a ales să rămână acolo unde confraţii lui aveau cel mai mult nevoie de ajutor. Oare ce descoperise Părintele Arsenie Boca, oare unde a pătruns el cu mintea lui?

Deasenenea ne trădează şi media de vârstă, care nu reprezintă altceva decât gradul de involuţie în care am ajuns ca oameni, deci încă un argument adus în favoarea afirmaţiei că de fapt suntem sub val. Steve Jobs cred că avea suficienţi bani să se trateze de cancer, să se vindece, cu toate astea a murit neputincios la numai 56 de ani, în ciuda faimei de „geniu" pe care şi-o căpătase; la fel şi în cazul lui Dinu Patriciu, nu banii au fost problema pentru a se salva şi totuşi nu a reuşit să depăşească vârsta de 63 de ani.

Un alt indicator care ne avertizează că de fapt suntem sub val, îl reprezintă numărul mare de legi existent la nivel de ţară şi la nivel global. Pentru a evita ilegalităţile şi infracţiunile, nu avem nevoie decât de o singură lege şi aceasta nescrisă: „Iubeşteţi aproapele tău". Dacă-l iubeşti, nu poţi să-i faci nici-un rău. Dar cum omenirea e în cădere liberă, e nevoie de adoptarea altor legi suplimentare; Darea în plată este prima lege dintr-o serie de legi care ar urma să fie adoptate, pentru a ţine în frâu lăcomia bancherilor.

Oamenii nu văd în animalele din preajma lor decât posibilitatea dezvoltării artei culinare, nu văd în semenii lor decât obiecte şi instrumente pentru atingerea scopului personal, de satisfacere a dorinţelor egoiste, nu reuşesc să privească şi din alt punct de vedere fiinţele din preajma lor. Astfel un gurmand vede căprioara ca pe o ocazie de a se înfrupta pe „cinste", pe când un copil inocent o vede ca pe o operă de artă a naturii. O femeie frumoasă este

privită diferit în funcţie de gradul de evoluţie sau involuţie al fiecăruia. Astfel un copil o vede ca pe o potenţială mamă, un traficant de persoane o vede ca pe o marfă, un obiect de multiplicare a banilor, un dependent sexual o vede ca pe un instrument de satisfacere a dorinţelor bolnave, un bancher o vede ca pe sursă de venit, pentru un artist ea poate fi modelul picturii pe care vrea să îl realizeze, iar pentru un om cu adevărat evoluat, ea reprezintă măreţia creatorului. Zâmbetul unui copil este opera de artă a creatorului. Frumuseţea căzută în sfera simţurilor, distorsionează adevărata imagine pe care ar trebui să o observăm, să o contemplăm, să o conştientizăm.

Dependenţele de orice fel ne limitează libertatea; dependenţa de consum, puternic promovată şi mediatizată pe toate canalele de televiziune, ne fac prizonierii acestui sistem. Astfel, sub pretextul necesităţii şi sub imperiul plăcerilor, suntem constant îmbiaţi a consuma produse de tot felul, orice: de la alimente sub toate formele lor, până la medicamente de tot felul cu efecte miraculoase, dar care se lasă de multe ori aşteptate în zadar, până la servicii de tot felul mai mult sau mai puţin utile, inclusiv servicii financiare. Creditorii speculează foarte mult dorinţele oamenilor, le provoacă, le întreţin pentru a le pica lor în plasă. Ni se induce ideea fericirii doar dacă îngerăm tot ce ni se oferă, doar dacă adoptăm stilul de viaţă care ne este servit. Pentru a ţine „pasul cu moda” însă trebuie să muncim foarte mult, să câştigăm foarte mult să ne putem permite multitudinea de produse şi servicii prezentate în diverse reclame. Vrei să fumezi, munceşte, scoate bani, vrei să bei alcool, munceşte, scoate bani, vrei să mănânci mult şi consistent, munceşte, scoate bani.

Dar după ce consumi toate aceste produse spre fericirea ta, constaţi că te-ai şi îmbolnăvit. Nu-i bai, eşti chiar un cetăţean model, perfect pentru societatea asta. Nu mai poţi să consumi orice, nu mai poţi să arunci bani în piaţă, în schimb devii în continuare sursă de venit pentru

sistem, sursă de venit pentru medici, pentru marile companii farmaceutice, cât timp poţi să mai rezişti. Ţi s-au terminat „bateriile”, statul nu te regretă, nu plânge după tine, ţi-ai făcut datoria de cetăţean contribuind din plin financiar la bunul mers al societăţii bazată pe consum şi te-ai „retras” la timp, la momentul oportun, când tocmai trebuia să-ţi mai dea şi pensie, degrevând astfel statul de o cheltuială în plus.

Timpul liber ni se reduce din ce în ce mai mult, suntem stresaţi, obosiţi, chinuiţi, nu reuşim să lucrăm noi cu noi înşine, nu ştim care este rostul nostru pe această lume, nu ne mai trăim noi viaţa, ne trăieşte ea pe noi, intrăm în depresie, clacăm uneori. Există oportunitatea la un momentdat de a lucra în mari companii pe salarii mari, pentru a-ţi putea permite ceea ce-ţi doreşti, dar care presupune amorţirea conştiinţei. Vei câştiga foarte mulţi bani dacă eşti dispus să faci compromisuri; uşor, uşor se instalează lăcomia, care câştigă teren din ce în ce mai mult, anihilează eu-ul personal, îl trece pe plan secund, până atunci central, devine periferic acum, lăcomia trece la guvernare, te domină, te controlează, trebuie să acumulezi, mai mult şi mai mult în numele ei, iar dacă nu realizezi unde ai alunecat, rişti să scapi în această extremă definitiv.

Toate acestea scot în evidenţă dependenţa de sistem; cu cât suntem mai dependenţi de sistem, cu atât suntem mai stresaţi, mai nefericiţi, cu atât viaţa noastră este mai grea. În schimb suntem mai liniştiţi, mai împăcaţi cu noi, dacă depindem, de cât mai puţine lucruri considerate absolut necesare: excesele alimentare, dependenţa de modernism, dependenţa de medicamente, dependenţa de medicina alopată, care de cele mai multe ori intervine pompieristic, comparativ cu medicina alternativă, mai puţin costisitoare şi poate nu produce nici dependenţă, nici reacţii adverse. Dependenţa de programe tv de divertisment ieftin, doar ne ţin mintea ocupată, nemaiavând timp să observăm lucrurile cu adevărat

importante din preajma noastră, deasemenea dependenţa de vizionarea filmelor cu violenţă, induce ideea că numai aşa se pot rezolva problemele etc.

Toate aceste restricţii, produc o trezire la nivel de conştiinţă, menită să ne protejeze de manipulările la care suntem expuşi, ne poate reda pacea, liniştea sufletească şi adevărata libertate. Dacă din ce în ce mai mulţi oameni vor gândi şi acţiona în acest sens, atingem masa critică estimată în momentul actual ca fiind de 1 milion de oameni, astfel încât informaţia se va propaga cu o viteză uimitoare, răsturnând proporţia actuală, astfel, nu ne mai pot determina să trăim aşa cum ne este sugerat, după placul unora, în funcţie de interesele lor, ci în funţie de ce ne este nouă benefic.

Deşi în tabere diferite, nici nu ne dăm seama cât de mult ne putem ajuta reciproc, la nivel subtil, noi clienţii băncilor împreună cu lucrătorii bancari, sau reprezentanţii unor asemenea instituţii financiare, noi consumatorii împreună cu factorii de decizie din marile companii şi corporaţii de tot felul. Cu toţii suntem concetăţenii aceleaşi naţii, ne completăm şi ne condiţionăm reciproc, deci suntem complementari.

Aceşti bancheri sau lucrători bancari ce ne-au înşelat în procesul creditării, ne-au făcut un rău direct, pe termen scurt şi îndelungat, dar ne-au făcut şi mult bine fără voia lor, în mod indirect. Ne-au trezit la realitate la modul cel mai dur, ne-au determinat să percepem realitatea aşa cum e, ne-au obligat să gândim, să ne punem întrebări cauzale, existenţiale, să căutăm răspunsuri, ne-au netezit calea, ne-au împins pe drumul evoluţiei, ne-au deschis orizonturi nebănuite cândva. Vorba părintelui Paisie Aghioritul: „Dumnezeu adesea îngăduie să se facă ceea ce este spre folosul celor mulţi. Şi niciodată nu îngăduie să se facă un rău, dacă nu ies din el multe lucruri bune”. Dintr-un lucru rău poate decurge un lucru bun, dintr-o gresie spartă, Dumnezeu a făcut un mozaic superb. La rândul nostru, avem datoria de a le trezi conştiinţa, că doar suntem

mădulare ale aceluiaşi trup, numit, umanitate, ca în cele din urmă să ne trezim unii pe alţii din somnul cel de moarte, pentru a conştientiza starea de fapt în care suntem, stadiul în care am ajuns în urma imensei manipulări la care suntem supuşi şi să decidem calea pe care o vom urma.

O trezire colectivă, în masă nu face decât să ne netezească drumul către libertate.

Cuprins:

1. Etapa creditării 4
2. Etapa restructurării. 7
3. Evacuarea silită 15
4. Un fond genetic sănătos 20
5. Prima contestaţie 26
6. A doua contestaţie. 39
7. A treia contestaţie. 64
8. Excepţia de neconstituţionalitate depusă de creditor 81
9. Excepţia de neconstituţionalitate depusă de debitor 107
10. Incultura debitorului… 125
11. Produse derivate toxice. 135
12. Ne educăm împreună 143
13.
A doua parte STRÂMTOAREA VEACULUI ÎN CARE NE-AM NĂSCUT
Prezentare

„Strâmtoarea veacului în care ne-am născut” sau Mentalitatea ce ne îngrădeşte, este o continuare şi o aprofundare a ultimului capitol din „Alchimia financiară”, este un studiu a ceea ce experimentăm într-o viaţă de om, suma tuturor însuşirilor noastre, a gândurilor noastre, a căutărilor noastre.

Alegem să trăim o viaţă în derizoriu sau alegem să săpăm în adâncul fiinţei noastre, să forăm, să explorăm necunoscutul din noi. Suntem asaltaţi de întrebări la care nu găsim răspunsuri, explicaţiile specialiştilor nu ne

conving întotdeauna, nu se pliază pe simţămintele noastre. Ne conformăm regulilor, convenţiilor societăţii, căutând să nu ieşim din tipar, cu toate acestea nu ne simţim confortabil, iar fericirea mult căutată şi aşteptată de noi toţi, întârzie să apară. Soarta, bătu-o-ar vina, ghinion! Aşa a vrut Dumnezeu! Singurul răspunzător pentru eşecurile noastre. Asta-i singura explicaţie plauzibilă şi ne resemnăm. Ne naştem într-o lume în care regulile sunt făcute de înaintaşii noştrii, obiceiurile şi tradiţiile deasemenea, noi trebuie decât să le respectăm, altfel am pune la îndoială înţelepciunea străbunilor noştrii. Dar oare înţelepciunea strămoşilor noştrii a răzbătut prin timp până la noi nealterată, sau a suferit modificări semnificative? Oare nu cumva strămoşii noştrii s-au ghidat după alte principii decât noi? Oare de-alungul istoriei, ce se pierde în negura timpului au mai existat şi alte forme de organizare a societăţii?

Venim pe această lume cu un bagaj genetic mai mult sau mai puţin benefic, la care se adaugă educaţia primită în funcţie de mentalităţile adulţilor, societatea deasemenea îşi pune amprenta asupra formării noastre, astfel că liberul arbitru este pus sub semnul întrebării, sub presiunea societăţii. Dacă ai un mod diferit de a gândi decât majoritatea, eşti catalogat, etichetat ca un element perturbator al societăţii, ce strică ordinea, necesitând o corecţie spre starea de normalitate. Au gândit alţii pentru tine, de ce mai e nevoie să gândeşti şi tu?

Dependent sau independent de voinţa noastră, ne transformăm, la nivel mental, la nivel de AND. Trecem printr-o perioadă apocaliptică, de altfel de relevaţie, de ridicare a vălului de pe ochii minţii. Împinşi şi presaţi de evenimente, murim seara să renaştem dimineaţa alţi oameni, fiecare zi e un prilej de reflecţie, de evoluţie.

Dacă refuzăm să evoluăm de bună voie, evoluăm prin suferinţă, individual sau colectiv, la nivel de comunitate. Învăţătorul nostru, maestrul interior, ne ghidează pas cu pas spre cunoaştere, înţelepciune, desăvârşire. Nu trebuie

decât să fim receptivi, să asimilăm informaţia, să o internalizăm.

Mi-am propus să abordez problema dependenţei de sistem şi dependenţelor multiple, asemenea unor lanţuri fine, invizibile, ce ne ţin ancoraţi în această dimensiune. Sunt dificil de abordat separat aceste dependenţe, ele fiind verişoare bune, dacă nu, chiar surori, de regulă vin la pachet.

1. Dependenta de sistem

Ne naştem într-un sistem ce ne vinde iluzia siguranţei, protecţiei,, educaţiei, confortului, evoluţiei, privilegiaţi ai unor timpuri evoluate tehnologic. Privim animalele din jurul nostru cu un aer de superioritate, crezând că suntem pe o treaptă superioară dacă beneficiem de condiţii de trai diferite de ale lor. Dar în ignoranţa noastră nu realizăm dependenţa noastră de „binefacerile sistemului”, nu realizăm cât trebuie să muncim să putem plăti facilităţile curentului electric, utilităţilor la modul general, fără de care suntem mai neajutoraţi decât necuvântătoarele. Nu realizăm că noi creştem nişte organisme la nivel planetar prin dependenţa noastră de produsele şi serviciile lor, indinspensabile, credem noi în viaţa de zi cu zi. De aeea, ni se induc nevoi din ce în ce mai multe, produse şi servicii suplimentare, inventate, de care în realitate nu avem nevoie, dar atunci care ar mai fi motivaţia orelor suplimentare prestate către aceste organizaţii.

Suntem induşi în eroare sistematic că suntem deştepţi, suntem lăudaţi, premiaţi pentru informaţiile memorate, stocate în urma şcolarizării, a unor performanţe iluzorii, dar neputincioşi şi neajutoraţi în afara sistemului. Numai la o cădere de curent la nivel naţional şi chiar planetar, nici măcar nu avem posibilitatea de a ne hrăni, ne încălzi, ne deplasa, comunica, nu mai spun în cazul unei catastrofe de orice natură, care ne-ar periclita condiţiile de viaţă, confortul. Căţelul, nici-o problemă nu are, nu e dependent de un acoperiş deasupre

capului, corpul îi produce energie cât să reziste în condiţii destul de vitrege, hrană găseşte, nefiind prea pretenţios, se îngrijeşte de igiena corpului în lipsa unui duş, de medicamente nu duce grijă, în timp ce omenii rămaşi sub cerul liber, se pot îmbolnăvi de frig, pot izbucni epidemii care pot decima omenirea. Chiar dacă sistemul a prevăzut aşa ceva, fiind pregătit cu locaţii speciale, dar câţi pot fi salvaţi? Un număr mic de privilegiaţi ai sistemului beneficiază de condiţii similare de viaţă, create în aceste locaţii secrete, restul ce fac? Sunt lăsaţi pradă disperării în situaţii dezastruoase, poate, create chiar de ei, după ce au fost folosiţi ca forţă de muncă, generaţii întregi, secole de-a rândul.

Sistemul este un set de învăţături, legi şi reguli, pe care trebuie să ni le însuşim, respectăm, pentru a beneficia de tehnologia sistemului, nefiind învăţaţi, instruiţi cum să ne descurcăm singuri. Inteligenţa pe care o dezvoltă sistemul în oameni, este inutilă în afara sistemului, amintindu-ne de fapt cine ne este stăpânul. Ce nu ni se spune de către sistem, este că tehnologia zilelor noastre de care ne folosim şi ne spijinim precum într-o cârjă, noi o avem încorporată în „softul” nostru, în adâncul fiinţei noastre, numai că nu avem manual de utilizare, nu ştim să setăm şi să activăm funcţii utile în viaţa de zi cu zi. Strămoşii noştrii pe care îi credem primitivi, reduşi în comparaţie cu noi, de fapt erau evoluaţi în adevăratul sens al cuvântului, puteau comunica la distanţă fără a se abona la o companie furnizoare de aceste servicii, nu erau nevoiţi a-şi lua energia necesară zilnic numai din alimente, care şi acestea sunt discutabile dacă le alegem corect, dacă ne sunt benefice organismului, sau chiar dăunătoare. Aveau o intuiţie dezvoltată şi simţuri extrasenzoriale ce îi avertizau în timp util asupra pericolelor, ştiau să plieze timpul şi spaţiul, neavând nevoie de mijloace de deplasare. Îmbinau armonios ştiinţa cu spiritualitatea, respectau legile naturii, legile universului, pierdeau noţiunea timpului, durata medie de viaţă era net superioară celei din zilele noatre.

Erau conectaţi la sursă, conectaţi la informaţie, conectaţi la energia universal. Ruptura sa produs în momentul în care ştiinţa a fost separată de spiritualitate; adevăratele valori au fost pervertite, situaţie în care oamenilor li s-a impus limitator de vârstă, astfel media de viaţă în zilele noastre este de aproximativ 70 de ani şi se pare că e în scădere dim motive multiple. Pentru a ne reconecta la sursă, presupune, conşientizare şi voinţă pentru a rupe lanţurile dependenţelor ce ne ţine în ignoranţă.

Celula înmagazinează informaţie de-alungul a generaţii şi generaţii, se pierde în negura timpului, este o bancă de date, un sistem informaţional al universului, la care putem avea acces neîngrădit oricare dintre noi, aievea unui far ce ne luminează existenţa. Celula, precum sticla unui felinar, nu poate lumina dacă e necurăţată, neştearsă, lumina cunoaşterii nu poate răzbate prin sticla îmbâcsită de grăsime, fum, alcool, mizerie, precum şi gânduri negre.

2. Dependenta de alimente

Deşi corpul uman are capacitatea de a-şi produce singur energia necesară bunei funcţionări a organismului, omul este nevoit să apeleze la alimente pentru a-şi extrage energia necesară în primul rând a supravieţuirii. Corpul omului este un mecanism complex pe care din păcate nu-l cunoaştem decât într-un oarecare procent, nu-i înţelegem în totalitate funcţiile, nu-i cunoaştem „softul” din dotare, nu avem acces la baza de date a acestei „maşinării” de care ne folosim de multe ori în necunoştinţă de cauză, deteriorând mai mult, această „bijuterie”, cunună a creaţiilor existente.

Ne considerăm superiori animalelor, dar nu reuşim să depăşim condiţia lor. Ca şi la animale şi la om se instalează la fel entropia după un anumit număr de ani, bătrâneţea devenind inevitabilă, urmată de trecera în nefiinţă şi descompunerea în elementele pământului. Unde-i superioritatea omului faţă de alte creaţii, unde e calitatea de fii ai divinităţii, unde-i calitatea de stăpân peste pământ

şi animale, dacă el nu reuşeşte să-şi gestioneze problemele personale. Se consideră stăpân al planetei, doar că foloseşte resursele naturale ale planetei, doar că exploatează animale fără cunoştinţă şi conştiinţă, doar că ucide animale nevinovate şi neajutorate? Asta nu demonstrează decât neputinţa omului de a-şi înţelege adevărata condiţie şi adevăratul „arsenal din dotare” la nivel subtil. Oamenii de ştiinţă au recunoscut că omul nu-şi foloseşte creierul decât cel mult 10% din capacitatea lui. Cu toate acestea sunt oameni care au înţeles mecanismul într-o proporţie destul de mare, astfel încât să folosească energia din univers pentru buna funcţionare a organismului, dovadă că există un număr însemnat de oameni, numiţi autotrofi. Aceştia se hrănesc cu energie solară după afirmaţiile unora, sau au capacitatea de a inspira particule foarte fine din atmosferă, ce conţin toate elementele nutritive de care avem nevoie, în procesele ce se produc în interiorul corpului uman, fără a mai fi nevoie să pună organele corpului la muncă pentru a digera şi procesa alimentele îngerate, evitând astfel uzura organismului.

Problema cea mai mare nu este consumul de alimente, cât calitatea lor şi dozajul. Astfel alimentele procesate, gătite, îşi pierd din valoarea nutriţională mult şi foarte mult, astfel încât mâncăm doar să ne potolim foamea şi să ne satisfacem plăcerea papilelor gustative, fără beneficii importante în organism. Am devenit dependenţi de mâncarea gătită, am învăţat organismul cu acest mod de hrănire, astfel că, dacă încercăm să ne hrănim cu legume nepregătite, cereale şi fructe, se produc reacţii nu tocmai plăcute. Memoria celulară a mâncării, nu ne lasă aşa uşor să ne schimbăm stilul de viaţă, nu cedează oricum, decât printr-un efort susţinut. De multe ori adevărul se află sub privirile noastre, dar nu reuşim să-l percepem, nu avem disponibilitatea de a-l accepta. Deşi omul se hrăneşte cu o multitudine de alimente, laborios preparate, nu are puterea calului care se hrăneşte doar cu

cereale în stare naturală şi iarbă. Legumele proaspete, cerealele nepregătite şi fructele oferă organismului energia de care are nevoie, net superioară energiei furnizată de hrana preparată la temperaturi înalte.

Dar oare noi ne hrănim pe noi sau multitudinea de bacterii, microbi, viruşi ce abia aşteaptă festinul din stomacul şi intestinele noastre?

3. Dependenta de carne

Carnea şi lactatele sunt produse de care nu avem nevoie, dar cu care avem o relaţie de dependenţă. Proteinele vegetale sunt mai sănătoase pentru organism decât cele de provenienţă animală. Încă din copilărie, indiferent de forma de societate, ni s-a indus ideea de a consuma zilnic un minim de lactate şi carne pentru o alimentaţie sănătoasă, chiar necesare în perioada de creştere. La vremea respectivă, cine nu îşi permitatea a consuma carne zilnic sau destul de des, era compătimit, crezând că are carenţe serioase de substanţe nutritive necesare bunei funcţionări a organismului. Deşi vorbesc la trecut, sunt destule persoane şi în zilele noastre care gândesc la fel, cu toate că se ştie că proteina de provenienţă animală este sursa multor boli precum cancerul, boli cardiace, obezitate şi multe altele.

Multe dintre bolile incurabile s-ar vindeca, numai dacă s-ar renunţa efectiv la carne, fără alte tratamente, dar profitabilitatea marilor corporaţii alimentare şi financiare ar avea de suferit. Informaţiile contradictorii în acest sens, derutează oamenii în alegerea modalităţii de alimentaţie, astfel sub pretextul subnutriţiei, suntem îmbiaţi a consuma carne, produse lactate. Dar, carnea nu este altceva decât o aglomerare de celule moarte, ce intră în descompunere chiar şi în organismul nostru, devenind o sursă de infecţie şi diverse boli şi accelerând procesul de îmbătrânire a organismului şi datorită consumului mare de energie din partea organelor interne, de a o digera, energie care, odată pierdută reduce speranţa de viaţă. Apoi, animalele crescute la grămadă în ferme, se atacă

unele pe altele, se mănâncă chiar unele pe altele cu tumori, fecale, astfel riscul înbolnăvirii este şi mai mare.

Omul deşi este în prezent omnivor, oare la origini a fost conceput a se hrăni cu proteină de origine animală? Ma îndoiesc, în ciuda falsei ideologii susţinută de autorităţile statului şi de către unii medici.

Parcă văd cum Dumnezeu, înainte de a-l crea pa Adam, alerga ştergându-şi transpiraţia de pe frunte, între căzănelul cu ţuică şi berbecuţul perpelit la proţap, pregătind pe mese întinse bunătăţi în întâmpinarea creaţiei lui tremurânde şi anemice, iar Adam, odată creat, mănâncă nu se încurcă. Omenit cum trebuie, cu burta la soare, cu paharul lângă el, Adam simte că-i lipseşte ceva, se simpte incomplet:

— Doamne, dacă tot m-ai creat, nu crezi că ar trebui să-mi oferi şi o femeie, nu de alta, dar să am şi eu pe cine arunca vina la nevoie!

La origini, omul a fost creat perfect, nu avea nevoie nici măcar de hrană în stare solidă, nicidecum de carne şi produse din carne, lactate, ouă, alcool. A fost prevăzut cu toate setările în dotare în interiorul fiecărei celule a organismului, conectat la sursă, avea acces nelimitat la informaţie, numai că a pierdut manualul de utilizare a mecanismului din dotare, ca urmare a erorilor de gândire, a căzut în piele, în dimensiunea a treia. ADN-ul, cânva pur, precum o antenă de recepţionare a informaţiei, a fost bruiat şi i-au fost ataşate gene recesive, ce i-au afectat funcţiile organismului şi memoria, uitând de provenienţa lui divină. A început să semene tot mai mult cu animalul pe care îl consumă, instinctele animalice au pus stăpânire pe el, coborându-l uneori mai jos decât animalul.

O altă falsă ideologie referitoare la aportul benefic al lactatelor asupra sistemului osos, este demontată în ultima perioadă de studii de specialitate care arată tocmai contrariul. Conform reclamelor, lactatele întăresc oasele, însă acestea de fapt, măresc riscul de fracturi. Calciul necesar sistemului osos, trebuie procurat din surse

vegetale şi nu din lapte şi produse lactate, fapt demonstrat chiar de animalele din preajma noastră. Multe avem de învăţat de la necuvântătoare, pe care de multe ori le subestimăm în ignoranţa noastră. Calciul în exces, prezent în organismul omului, dacă nu se elimină, se depozitează în ţesuturile moi, în inimă, rinichi, muşchi şi piele, mărind vulnerabilitatea la boli şi la moarte.

4. Dependenta de alcool, ţigări, cafea, droguri

Este o problemă sensibilă care domină omenirea de secole, de milenii fără rezolvare în aparenţă. Oare, când alcoolul a fost descoperit şi s-au constatat efectele devastatoare asupra organismului uman, nu se putea renunţa definitiv a se mai produce această licoare „fermecată”, sub efectul căruia oamenii au un comportament cel puţin ciudat? Se putea renunţa la aşa ceva, numai că cei cărora le-ar fi stat în putinţă să ia această decizie, nu au avut interes să renunţe la alcool. Ba din contră au găsit încă o modalitate eficientă de a ţine omenirea sub control.

Nu numai că afectează consumatorul de alcool pe durata vieţii lui, dar şi perpetuează problema din generaţie în generaţie, ca urmare a modificărilor suferite la nivel de ADN şi transmise urmaşilor ca zestre genetică la pachet cu alte probleme acumulate de-alungul vieţii şi înscrise în ADN. Bieţii urmaşi, ce trebuie să moştenească, să ducă în spate greşelile părinţilor, bunicilor, străbunicilor sub pretextul normalităţii, sub pretextul unei vieţi bine trăite. Copiii suferă foarte mult din cauza problemelor provocate de alcool părinţilor, cu toate acestea ajung să sfârşească în aceleaşi dependenţe precum părinţii. De mici aud cum se îndeamnă adulţii unii pe ceilalţi să consume alcool în numele socializării, cu orice ocazie, la necaz dar şi la evenimente deosebite. Odată servit cu un păhărel de alcool, e chiar o lipsă de bun simţ să refuzi, aşa că, „trăiască berea în care ne-am născut!”.

Alcoolul crează dependenţă într-un timp relativ scurt, iar printre adepţii lui se numără adolescenţi şi copii de la

vârste din ce în ce mai fragede. Alcoolul nu are nevoie de digestie în organism, el trece direct în sânge. Consumul de alcool, ne face să trăim în lumi paralele, în realităţi diferite, chiar în cadrul aceleiaşi familii, ne deteriorează percepţia drepturilor omului. Dreptul legal al unor membrii din familie de a consuma băuturi alcoolice încalcă dreptul legal al altor membrii de familie la un trai decent şi liniştit.

De-alungul secolelor, cultura vinului şi a celorlalte băuturi alcoolice, o adevărată literatură ţesută în jurul acestor licori, a acumulat foarte multe aprecieri contradictorii. Literaţii le-au căutat, moraliştii le-au criticat, oamenii de ştiinţă leau analizat, iar fiziologii au concluzionat: alcoolul nu poate fi considerat un aliment nefiind necesar şi util organismului uman. Nu poate fi consumat pentru a astâmpăra setea, deci nu poate suplini apa şi nici hrana.

Alcoolul afectează organele interne, în mod special ficatul, dar şi sistemul nervos, provoacă cancer, epilepsie şi multe alte boli, consumat în exces determină efecte toxice în organism de o gravitate incalculabilă, iar consumat moderat pentru unii reprezintă una din plăcerile vieţii.

Ca şi cum alcoolul nu ar fi creat suficiente probleme omenirii, au apărut şi drogurile printre preferinţele de consum ale omului. Deşi cu un efect mult mai puternic decât al alcoolului şi mult mai periculoase din multe puncte de vedere, totuşi creează un număr mai mic de victime decât alcoolul, care se găseşte la orice colţ de stradă şi accesibil ca preţ pentru orice buzunar. Drogurile sunt drumul lent dar sigur către moarte prematură, afectează fizicul şi psihicul în egală măsură, iar efectele nu se lasă prea mult aşteptate. Oamenii sunt îmbiaţi a consuma droguri, uşoare sau chiar puternice, sub pretextul distracţiei, relaxării, pentru modificări ale stării de conştiinţă, ce le rezervă experienţe de neuitat. Este confundat magicul cu misticul, oamenii sunt interesaţi de senzaţional şi paranormal, decât de ridicarea nivelului de

conştiinţă.

Cum consumul de alcool nu prea are haz în lipsa plăcerii de a fuma, trebuie să ne conformăm, să ne străduim să suportăm fumul de ţigară până ne obişnuim, că altfel nu dă bine în societate, nu merge socializarea, suntem marginalizaţi şi ridiculizaţi. Dacă omul ar fi fost conceput pentru a fuma, ar fi fost prevăzut şi cu un horn în creştetul capului, pentru eliminarea fumului de ţigară. În lipsa acestui horn, folosim plămânii, astfel ne pricopsim mai întâi cu o tuse, urmată de o răceală puternică, după care se poate instala cancerul pulmonar. Dar ce nu facem noi pentru a ţine ritmul cu plăcerile vieţii. Durerea în trup intră prin plăcere. Ciudat cum, alcoolul, deşi are un gust oribil, creează totuşi dependenţă într-un timp relativ scurt, ca de altfel şi ţigara. De ce ne străduim noi oamenii să le suportăm, apoi să le acceptăm, ca în cele din urmă să devenim dependenţi de ele? Cercetările sugerează că nicotina existentă în ţigări, poate cauza dependenţă ca şi heroina, cocaina, alcoolul. Dependenţa este o realitate când vorbim de fumat, de consum de alcool, de consum de droguri.

Şi ca tacâmul să fie complet, hai să savurăm şi o cafea, că de, cum să fumezi o ţigară fără ceaşca de cafea în faţă. Mulţi dintre oameni recunosc că nu pot începe ziua fără o cafea, nu se pot trezi, nu se pot mobiliza în activităţile zilnice fără a-şi trezi simţurile cu această licoare. Apoi este urmată şi de alte ceşti de cafea pe parcursul zilei, altfel nu dau randament. Cafeaua este considerată cel mai utilzat drog al zilelor noastre, cofeina fiind cel mai utilizat drog prezent în cafea, ceai, sucuri, analgezice, ciocolată, băuturi energizante. Ce nu i se spune consumatorului de cafea şi alte băuturi energizante, este că acea energie pe care crede el că i-o dă cafeaua, de fapt este propria energie consumată din rezervele organismului, deci ne autoconsumăm din interior, iar efectele nu întârzie să apară.

5. Dependenta de sex

Un subiect extrem de sensibil, în anumite privinţe, un subiect tabu şi în general un subiect destul de evitat. În ceea ce priveşte degradarea morală prin această dependenţă, modalităţi multiple de satisfacere a dorinţelor sexuale şi a dependenţei implicit, a curs multă cerneală, s-au scris multe cărţi pentru adulţi, s-au făcut filme pentru adulţi în ideea de a adopta acest stil de viaţă, tolerat de autorităţi mai întâi, agreat apoi şi chiar încurajat în ultimă instanţă. Dar prea puţin s-a scris despre prevenirea dependenţei de sex, de consecinţele nefaste ale abuzului de organele de reproducere. Rareori am întâlnit câte o frază rătăcită în cărţile citite, referitoare la acest subiect controversat, doar sfinţii părinţi au abordat modest şi în treacăt subiectul, probabil pentru a nu deranja prea mult. Părintele Arsenie Boca tratează mai pe larg problema în cărţile sale, fiind un bun teolog şi psiholog în acelaşi timp având şi cunoştinţe în domeniul medicinei, împleteşte armonios teologia cu ştiinţa oferindu-ne explicaţiile necesare înţelegerii fenomenului în sine.

Astfel observă că, *„…împotriva tinerilor şi spre distrugerea lor, se folosesc armele psihologice moderne care sub masca „fericirii, binefacerii şi modei apusene moderne”, îi încurajează să fumeze, să consume alcool, să privească doar filme de groază, violenţă şi pornografie, să se drogheze şi să înceapă cât mai devreme viaţa sexuală, pentru a-I secătui de vlagă dacă se poate cât mai de timpuriu. De la scenele pornografice televizate la proiectele „educative” confecţionate de către instructorii de sex pentru depăşirea „miturilor şi prejudecăţilor tradiţionale” cum se justifică ei, de la dansurile voit libidinoase din discoteci, la lecţiile ce se predau în cabinetele de „planificarea familiei”, totul este un atentat împotriva castităţii, una dintre cele mai de seamă virtuţi pe care se întemeiază viaţa în sânul familiei, este o tentativă de a pătrunde în sanctuarele vieţii intime binecuvântate prin nunta creştină, cu scopul de a le devasta.*

Căci, oare ce poate fi mai rău decât desfrâul, această boală groaznică, o adevărată lepră morală care calcă în picioare iubirea, fidelitatea, frumuseţea şi nobleţea existenţei. Acceptând aceste rele de bună voie, sigur, mergem spre pierzanie.

În goanna după plăcere, vrând să înlăture responsabilitatea naşterii şi creşterii copiiilor şi să rămână doar cu plăcerea împreunării sexuale, omul a decăzut la nivelul practicilor împotriva firii ajungând de la anticoncepţionale şi avort, adică de la crimă premeditată, la degradarea în homosexuali şi lesbiene fără ruşine, degenerând de la funcţia de om moral şi spiritual la cea de om animalicdecăzut din drepturile lui de fiinţă omenească după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. De aici rezultă şi uriaşele tulburări sufleteşti care răbufnesc sub formă de tot felul de vicii grave, de boli psihice conducând până la sinucidere şi care-i duc la moarte veşnică, sub robia nemiloasă a diavolului".

Energia genetică a organismului uman, limitată fiind, este benefică revigorării organelor din corp, dar dacă este risipită prin practicarea sexului de dragul plăcerii, nu mai intră în sistemul circulator, în sânge, astfel se produce o degradare accentuată a organismului, o îmbătrânire prematură, urmată de o scădere a mediei de viaţă în rândul oamenilor; intervine entropia, altfel spus.

Viaţa e prea scurtă pentru noi oamenii să realizăm erorile de gândire şi să ne redresăm, suntem contracronometru, multe nu le cunoaştem, multe ne sunt ascunse şi mare-i manipularea de a ne ţine în întunericul necunoaşterii, în ignoranţă. Câteva moment de plăcere sunt scump plătite prin ani de suferinţă şi durere.

În perioada anilor ’60 şi chiar mai înainte, în numele consumerismului, profitului şi controlului asupra populaţiei, au fost duse campanii de promovare şi acceptare a modei şi a sexualităţii, cu ajutorul unor psihologi celebrii ai vremii, care au ştiut să speculeze dorinţele oamenilor şi să le scoată la suprafaţă instinctele

primare. Pentru a determina şi femeile să fumeze, au asociat în reclame, torţa Statuii Libertăţii cu ţigarea, au asociat noţiuni precum independenţa, libertatea cu ţigarea, alcoolul şi plăcerea sexului. Au inversat sistemul de valori şi în numele libertăţii, au înrobit de fapt oamenii, aceştia fiind nevoiţi să muncească din greu pentru a-şi procura zilnic ţigările, alcoolul, a achiziţiona lucruri inutile de care nu aveau nevoie, acestea fiind de fapt nevoi induse. Actul sexul în afara sentimentului de iubire adevărată, creează dependenţă ambilor parteneri, dar se pare că persoanele de sex masculin devin dependente de sex mult mai repede decât persoanele de sex feminin.

Nepotul lui Sigmund Freud, „părintele relaţilor publice" Edward L. Bernays, a descoperit, pe urmele studiilor întreprinse de ilustrul său unchi, cum poţi manipula masele, făcându-le să se comporte iraţional prin crearea unei legături între dorinţele lor subconştiente (sexuale, de dominaţie, de parvenire) şi produsele comerciale. Lui îi datorăm, în bună măsură, această suprasaturare publicitaro-freudo-sexuală care face ca în zilele noastre limita dintre sexualitatea firească şi desfrânare să fie greu de trasat şi, mai cu seamă, de dezbătut în spaţiul public.

Importanţa excesivă acordată sexualităţii provoacă o adevărată dezordine la nivelul structurii personalităţii umane. Jean-Claude Larchet scrie: „Ordinea facultăţilor omului este astfel tulburată, şi în fiinţa sa se instaurează un profund dezechilibru, provocat de faptul că mintea, voinţa şi afectivitatea încetează de a mai sta în slujba spiritului şi, nemaifiind modelate şi ordonate de el, sunt puse în slujba poftei sexuale, mânată de căutarea plăcerii. Omul, stăpânit de instinct, ajunge asemenea animalelor".

6. Erori de gândire, dependenta de sentimente negative, dependenta de societate, de modernism

Deşi încerc să tratez separat fiecare tip de dependenţă, se pare că există o mare legătură între ele, astfel, dacă te-ai pricopsit cu un soi de dependenţă, mai

vin la pachet alte douătrei, apoi dacă scapi de una dintre dependenţe, te mai eliberezi şi de altele poate fără să realizezi pe moment.

Consumul de carne accentuează instinctele primare, astfel oamenii devin mai agresivi, mai nervoşi, mai orgolioşi, nerealizând că de fapt nu asta-i natura lor. Omul începe să semene puţin câte puţin cu animalul pe care-l consumă frecvent. Imaginaţi-vă ce se întâmplă când ADN-ul animalului se întâlneşte în organism cu ADN-ul omului. Nu cred că ar fi nevoie de un studiu ştiinţific, de laborator pentru a deduce efectele. Evident că subiectul preia din energia animalului ucis, din instinctele lui, din fricile lui, ajunge să copieze modelul de viaţă al animalului, ajunge să imite legea junglei în societate, considerând normale şi distractive, până nu demult, luptele pe viaţă şi pe moarte din arenele special amenajate, înlocuite în zilele noastre de aşa zisele competiţii sportive. Dacă în vremuri demult apuse, oamenii vânau mamutul, acum vânează milionul, miliardul, considerând absolut normal a acumula excesiv în detrimentul celor mulţi.

Alcoolul, ţigarea, drogurile, activează un soi de egoism, individualism, sunt interesaţi doar de problema lor de a-şi procura şi consuma periodic produsele de care au devenit dependenţi, ignorând uneori total nevoile de bază ale celorlalţi membrii ai familiei. Apoi egoismul vine la pachet cu invidia, provocată şi aceasta din urmă de lăcomie.

— Adică cum, să realizeze mai mult decât mine, să aibe o casă mai mare şi mai frumoasă decât a mea? Nu-i drept, eu sunt mai deştept şi mai cinstit decât vecinul, Doamne, chiar nu-l vezi?

Odată întreţinute şi cultivate aceste sentimente negative, schimbă informaţia din ADN, oamenii devin din ce în ce mai posomorâţi, mai nemulţumiţi, mai depresivi, mai invidioşi, mai egoişti, se îndreptăţesc faţă de semenii lor, nerealizând de fapt că lucrează împotriva lor însuşi. Fiecare celulă a corpului conţine un microunivers, deci

infinitul, dar cum nu există mai multe infinituri, infinitul din semenul nostru este infinitul din noi. Infinitul se află în noi, iar noi suntem în infinit, suntem părţi ale unităţii şi nu are sens să luptăm între noi. În momentul în care loveşti în semenul tău, de fapt loveşti în tine, luptăm noi împotriva noastră, fără a realiza anomalia.

Dependenţa de modernism subjugă oamenii foarte mult, dar renunţând la aşa ceva, societatea te marginalizează şi ce nu este dispus omul zilelor noastre pentru a atrage atenţia, pentru o imagine mai bună în societate. E de-a dreptul ruşinos să purtăm mereu aceleaşi haine şi acestea validate de societate, altfel nu eşti la modă, riscând să fi etichetat şi catalogat cum nu ţi-ai dori. Şi ce dacă au o formă cel puţin bizară, mai sunt şi gata rupte, incomode de multe ori şi ca preţuri deloc modeste, că doar moda costă, ce credeai? Chiar dacă încălţămintea ne creează suficiente probleme, ne chinuiesc picioarele, ne provoacă dureri de coloană, dar arătăm bine pe tocuri, cu vârful ascuţit ce ţine degetele picioarelor ca într-o menghină.

Vai şi nu-i suficient dacă nu arăţi şi putere financiară, aşa că o maşină nu ţi-ar strica, chiar dacă te cam ustură la buzunare, nu atât achiziţia ei cât întreţinerea, deloc de neglijat, într-o societate unde preţul combustbilului creşte nestingherit, piesele de schimb, taxele auto plătite, deloc ieftine, precum şi amenzile deloc mici. Şi cum să ai tu maşină ca bărbat, dacă nu o decorezi şi cu o persoană de sex feminin, frumos aranjată şi împodobită, sumar îmbrăcată şi greu de întreţinut financiar, altfel ce spun cei din jurul tău? Viaţa mondenă este şi ea deloc de neglijat, dacă nu ţi pasul cu petrecerile, întâlnirile mondene, dacă nu faci cinste periodic în oraş, rişti să pierzi relaţii ce te-ar propulsa pe viitor în anumite domenii.

Apoi vizitele reciproce, bătute-ar vina, câtă cheltuială provoacă, câtă muncă în pregătirea celor necesare, câtă atenţie la detalii ca totul să fie prefect, de la vestimentaţie, până la aranjamentele florale, că doar aspectul exterior

contează cel mai mult, nu goliciunea sufletească. Biata femeie, proaspăt căsătorită, trebuie să demonstreze abilităţi de gospodină, altfel se face de ruşine faţă de cei din afara familiei şi riscă atenţionări din partea soţului şi socrilor. Munceşte din zori şi până în seară, să pună la punct casa cu douătrei etaje, să vadă musafirii că au stare şi ordine în casă. Pregăteşte numeroase feluri de mâncare, de la aperitiv până la sarmale, fripturi, prăjituri şi torturi, pentru a creea impresie bună. Nu trebuie să lipsească cei mai important, alcoolul şi carnea sub diverse forme, numai aşa poate arăta prosperitate. Apoi după ce au mâncat până la indigestie şi au băut în numele prieteniei până nu au mai ştiut de ei, acum biata femeie, nedormită, obosită, bolnavă cu stomacul şi ficatul afectate de consumul excesiv de mâncare, cu pastilele după ea fără de care nu-şi poate reveni, trebuie să strângă în urma musafirilor, odihnându-se poate, după câteva zile după petrecerea cu pricina. Dar ce mai contează, aşa trăieşte bine omul modern, arătând prosperitate, disponibilitate pentru cheltuieli destul de mari, costisitoare, abuz de consum de carne şi alcool. Dacă acest stil de viaţă persistă ani şi ani de zile, omul ajunge o masă inertă de carne şi povară pentru cei mai tineri, sub pretextul unei vieţi bine trăite.

Depinde cum ne raportăm fiecare dintre noi la noţiuni precum prosperitate şi viaţă sănătoasă. Dacă vecinii ce te urmăresc de o perioadă de vreme, curioşi şi indiscreţi se autoinvită şi îi serveşti cu un pahar de apă, câteva fructe sau seminţe după caz, purtând discuţii elevate, reflecţii asupra vieţii, se ridică dezamăgiţi de la masă, spunându-şi oarecum în şoaptă:

— Hai făi nevastă să plecăm de la sărăciile astea, nu tu mici, nu tu bere, nu tu Guta, nu tu dănţuială, da ce-am venit la priveghi?

Apoi după un timp constată că trebuie să meargă periodic la medic, cu probleme de tot felul, supraponderali, dependenţi de medicamente. Contează totuşi puterea exemplului, realizează în timp că ceva nu a fost în regulă

în comportamentul lor, în stilul lor de viaţă, studiind mai cu atenţie vecinul până nu demult detestat, suplu şi vioi de care nu se pot ţine pe stradă.

7. Dependenta de putere

Dependenţa de putere este o mare problemă a zilelor noastre şi nu numai. Se pare că dependenţa de putere a creat probleme din timpuri străvechi atât în pătura de jos a societăţii, cât mai ales în straturile înalte ale societăţii. Dacă cei aflaţi la conducere şi-au cultivat de-alungul vieţii şi de-alungul generaţiilor această abilitate de control şi putere asupra celor mulţi, lucrurile nu au stat altfel nici în familie. Cel ce trebuia să se plece cu umilinţă în faţa stăpânului pentru a nu-şi pierde privilegiile, sau pentru a nu atrage mania stăpânilor, se întorcea acasă şi îşi exercita valeităţile de stăpân la el în familie. Dornic de a deţine şi el puterea şi controlul, precum cel din vârf, neavând nicio şansă la cârma ţării sau a comunităţii, îşi teroriza familia absolut legal, că doar era capul familiei, iar toţi membrii familiei trebuiau să asculte de el. Acest comportament dăunător fiinţei umane, nu s-a schimbat de-alungul mileniilor, ba din contră s-a înrădăcinat în adâncul fiinţei lui, întunecându-i mintea, umbrindu-i capacitatea de analiză şi sinteză, reducând astfel şansele trezirii conştiinţei. Setea de putere a omului la orice nivel, dependenţa de putere, îi hrăneşte orgoliul şi îi creşte orgoliul până la niveluri insuportabile, îl chinuie teribil acest orgoliu, astfel că, dacă întâmpină un eşec în exercitarea puterii şi controlului asupra celor din subordinea lui, îl aduce în pragul nebuniei. Deja se crede net superior celorlalţi, un semizeu poate, invicibil chiar, confundând teroarea cu puterea şi controlul. Cei ce se supun orbeşte unor asemenea persoane, fie ei regi, împăraţi, preşedinţi, şefi de serviciu, cap de familie, nu fac decât să-i încurajeze în nebunia lor şi sunt direct responsabili pentru decăderea accentuată a acestora. Dacă a ajuns monstru cu chip de om, nu e el atât de vinovat, cât cei din preajma lui care i-au dat concursul. Într-o relaţie

bolnăvicioasă de orice fel, nu e vinovat agresorul, cât este vinovată victima pentru supunere totală. Desigur că există şi excepţii de la regulă pe care le voi trata pe parcurs.

Conceptul de putere şi control a fost înţeles total greşit, a fost inoculat adânc în mentalitatea oamenilor, astfel că în zilele noastre, nu pot concepe altceva. Puţini sunt aceia care au înţeles adevărata semnificaţie a puterii: puterea de a iubi, puterea de a ierta, puterea de a-şi cere iertare, puterea de a empatiza cu semenii, putera de a înţelege. Puterea de înţelegere corectă a lucrurilor, puterea de discernământ, ne ajută să ţinem sub control sentimentele negative, ieşirile nervoase ce ne descalifică ca fiinţe umane.

Oamenii de-alungul istoriei, simţind că le lipseşte ceva, au înlocuit adevărata putere şi adevăratul control, cu puterea muşchilor şi mai ales cu puterea funcţiei. Dacă, nu cu multe secole în urmă, bărbaţii şi chiar unele femei, se antrenau de la vârste fragede pentru lupte sângeroase, pentru a mânui spada şi sabia în diverse scopuri mai nobile sau mai puţin nobile, în zilele noastre tinerii merg la sală să-şi dezvolte musculatura, că dă bine în societate şi în faţa femeilor, care văd în ei protectori, salvatori, până la proba contrarie, când îşi exercită puterea muşchilor chiar asupra lor. Oamenii nu înţeleg că puterea stă în inimă şi nu în muşchi, nu înţeleg că nu pot avea control într-o stare tensionată, ci într-o stare de pace sufletească, ce le permite o analiză şi sinteză a situaţiei şi le poate furniza soluţia cea mai potrivită. Omul ce se bazează doar pe muşchii lui, îşi arată neputinţa, îşi recunoaşte limitarea, în timp ce omul guvernat de sentimente mai prietenoase, este nelimitat.

Înmulţiţi-vă şi stăpâniţi pământul, ne spun scrierile religioase, iar omul a luat-o ca atare, ad-litteram, în loc să-şi înmulţească harul, s-au înmulţit precum iepurii, în loc să protejeze natura, animalele, fraţi mai mici ai omului, acesta le-a exploatat, că doar nu degeaba e stăpân.

— Au, mărite judecător, zice găina, uite ce ne-a făcut

stăpânul nostru. Dacă până mai ieri tot mai aveam spaţiu şi libertate, dacă tot mai reuşeam să sărim gardul la vecinu' să mai ciuguluim şi noi câte o salată, varză, astăzi suntem ţinute în cuşti mici de metal cu gratii, de ne-a jumulit şi ne-a afectat frumosul nostru penaj. Ne derutează, nu mai ştim ce înseamnă noapte sau zi, ne ţine becul aprins continuu, cică să mărim producţia de ouă, că altfel nu suntem profitabile. Nu mai zic că puişorii noştrii nu-i mai vedem, suntem private de sentimentul matern, sunt crescuţi ca la Auschwitz puişorii noştrii.

Judecătorul studiază cu atenţie documentaţia depusă la dosar, fermierul are toate avizele în regulă, taxele plătite, totul este legal, aşa că ciocanul acestuia căzu cu greutate în liniştea sălii de judecată, speriind biata găină, că-i sări şi ultimii fulgi din frumosu-i penaj:

— Au, suratelor, am pierdut procesul, acum trebuie să muncim şi mai mult, trebuie să plătim şi cheltuieli de judecată!

Bietul miel, trecând prin preajmă, ridică capul un moment, iar la auzirea veştii, plecă mai departe resemnat pentru tăiere. În ţarcul de alături, unde purcelul asculta cu interes relatarea găinii, colegul de „apartament" se apropie de el îmbunându-l:

— Ai văzut ce bine este aici, ce condiţii avem şi ce hrană bună şi din abundenţă ni se dă!

— Vine el crăciunul, spune cu amărăciune purcelul.

— Ai măi, termină cu teoria conspiraţiei!

Murgul ce tocmai trecea înhămat la căruţă, nechezând, se opri un moment ascultând cu interes povestea găinii, dar se trezi cu un bici usturător pe spate:

— Ce-i murgule, ţi s-a urcat democraţia la cap?

Sub pretextul legalităţii sunt comise multe abuzuri nu numai în rândul animalelor, ci şi în rândul oamenilor. Marii corporatişti şi mai ales bancherii, e suficient să-şi legalizeze nelegiuirile, cu bugete special alocate, ilegale binenţeles, ce au ca scop exploatarea celor mulţi, astfel că instanţele specializate chiar de corporatişti, le dau câştig

de cauză aproape în orice condiţii.

Noi oamenii nu conştientizăm că exploatând animalele din gospodăriile noastre, din ferme, privându-le de libertate în folosul nostru exclusiv, suprimându-le viaţa sub pretextul supravieţuirii, atragem asupra noastră acelaşi rău pe care îl facem noi animalelor. Ţinem în sclavie animalele şi noi vom fi ţinuţi sclavi precum animalele de cei ce conduc şi controlează masele la nivel planetar. Trăind în ignoranţă, în necunoaştere, împotriva legilor naturii, nu suntem decât o mare fermă de animale sociale la nivel planetar, ce se reproduc singure, se cresc singure, numai dumnezeu ştie prin ce sacrificii, iar stăpânii beneficiază de toate facilităţile oferite de această oportunitate. Dacă de la oaie se valorifică tot, blana, pielea, carnea, laptele, mieii, atunci de ce nu s-ar valorifica tot şi de pe urma omului, crescut şi trăit în „întuneric”. Sunt luaţi în evidenţă la naştere, crescuţi de părinţi, dresaţi în şcoli pentru a muncii pentru cine trebuie, le sunt folosite organelle ca piese de schimb şi mai nou sunt deschise primele restaurante unde se consumă carne de om, că doar e la discreţie şi fără bani, dacă dispar de pe stradă fără să bănuiască nimeni unde ajung. Deci nu rămâne nimic nevalorificat nici de la om.

Aşa cum înţelegem noi să stăpânim animalele, aşa suntem şi noi stăpâniţi la rândul nostru, ce dăm aia primim, efect de boomerang.

Omul a fost astfel deconectat prin toate aceste dependenţe şi abuzuri de spiritul său, bogăţia sa interioară, izvorul său nesecat de putere, iubire, entuziasm, sănătate şi divinitate.

8. Instituţia căsătoriei

Un subiect extrem de sensibil, ce presupune un studiu aparte, având în vedere informaţiile şi aşa puţine şi departe de realitate a problemelor generate de neînţelegerea acestei instituţii fundamentale în evoluţia omenirii.

Oamenii au învăţat că trebuie să parcurgă anumite

etape standard ale vieţii. Te naşti, mergi la şcoală pentru a te specializa într-o meserie, să fi util societăţii, nu contează că societatea nu te învaţă şi nu te previne asupra unor probleme vitale care-ţi vor marca tot restul vieţii. Apoi e musai să te căsătoreşti, fie femeie, fie bărbat, că doar aşa e de când lumea, aşa e rânduiala, iar tu nu poţi face excepţie de la regulă, altfel vor spune oamenii că ai o problemă gravă, ai vreun defect, sau eşti blestemat. Eşti etichetat, catalogat, marginalizat, nu eşti în rândul lumii cu alte cuvinte şi asta nu se iartă. Trebuie să asiguri sub pretextul iubirii, continuitatea speciei şi să furnizezi mai departe „oameni de nădejde” în societate, în funcţie de cerinţele acesteia.

Aşa că Maricica, gata ajunsă la vremea adolescenţei se căsătoreşte cu Costeluş din aceeaşi comunitate cu ea. Pregătire mare, nuntă pe măsură, etalarea bunăstării, a bogăţiei că doar nu sunt de neam prost, alaiul mare în procesiunea lui, parcurge întreaga comunitate, fiind un eveniment deloc de neglijat. Veselie multă, muzică lăutărească, dansuri pe măsură, un tablou ce induce starea de bine şi de fericire a celor doi şi a familiilor lor, ce s-au asociat în urma acestei legături.

Noaptea nunţii, ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război, trece ca un vis, lăsând în urmă clipe de neuitat pentru tinerii căsătoriţi. Luna de miere trece, starea de beatitudine nu ţine prea mult, trece deasemenea şi ea, apoi se ivesc probleme în „palatul de cleştar”. La scurt timp după nuntă sunt aruncaţi efectiv ca într-o arenă şi arbitraţi de pe margine:

— Nu fi proastă fă Maricico, impună-te, dă-i cu făcăleţul dacă nu te-ascultă, aşa ai văzut tu la mă-ta? Ai văzut cum l-am contrloat eu pe tac-tu toată viaţa, ia exemplu, ia aminte!

— Măi Costeluş, mă fi bărbat că asta-şi face de cap, te face de ruşine, te răpune, aşa ai văzut tu la tact-tu? Ai văzut cu ce mână de fier am condus eu familia toată viaţa. Femeia trebuie bătută la tinereţe dacă vrei s-o ai femeie de

casă la bătrâneţe!

Dacă mai există şi un copil la mijloc, bietul de el devine instrument de răzbunare şi de tortură pentru celălalt care nu a prins copilul. Evident că toate defectele le are celălalt nu eu, eu sunt perfect, partenerul sau partenera de viaţă are o problemă, eu niciodată.

Aşa am învăţat de mici, că viaţa e o luptă continuă, nu contează care cu cine, că e părinte cu copil, că e frate cu soră, că e soţ cu soţie, că e vecin cu vecin, oricine e un potenţial duşman.

De-alungul istoriei, bărbatul s-a impus cu forţa în faţa femeii, a căutat să o domine, să o stăpânească, să o supună total, multe fiind nevoită, a suporta femeia din partea bărbatului. Uneori, să poţi supravieţui printre animale, trebuie să devii fiară. Astfel femeia a înţeles că, dacă nu domină şi controlează, va fi dominată şi controlată, aşa că a început lupta acerbă între soţi pentru supremaţie. Puţine sunt cuplurile care se iubesc şi se înţeleg în adevăratul sens al cuvântului, în majoritatea cazurilor şi în zilele noastre, domină ori femeia, ori bărbatul în căsnicie, depinde cine se impune mai agresiv, celălalt urmând a se supune necondiţionat, în cazul în care nu divorţează.

Nu trebuie să existe pace şi armonie între oameni, nici în familie nici în comunitate, nici între state, nici la nivel planetar şi interplanetar, trebuie dezbinaţi, pentru a pierde forţa unităţii, numai aşa pot fi stăpâniţi şi controlaţi. Nu trebuie să existe motive reale de discordie, orice e binevenit a întreţine starea de tensiune şi conflict ce le ţine mintea ocupată oamenilor fiind mai puţin atenţi la ce se întâmplă sus, în pătura superioară a societăţii. Dacă duşmanul nu există, trebuie inventat, altfel cum să fie oamenii ţinuţi în stare de alertă în permanenţă. Oamenii trebuie să se teamă şi de umbra lor, pericolul poate veni de oriunde, inclusiv din spaţiu cosmic sub forma extratereştrilor. Frica blochează anumite funcţii, împiedicând oamenii să gândească normal, lucid, ea trebuie să fie instalată în oameni de mici, mai întâi sub

formă de bau-bau, când se măresc, trebuie întreţinută cu filme de groază şi ştiri cu violenţă, creând o stare permanenetă de nesiguranţă, ce-i poate convinge asupra neputinţei lor şi asupra limitării lor. Pericolul ce vine din afara ţării şi din afara spaţiului cosmic, trebuie să ne reamintească mereu de nesitatea existenţei autorităţilor, pregătite cu arme de război pentru a ne apăra. Ori de câte ori privim la ştiri, îngroziţi de actele teroriste, spre cer, îngroziţi de teroarea extratereştrilor, privim cu îndurare spre guverne pentru a ne apăra, că tare neputincioşi mai suntem. Suntem de acord şi cu formarea guvernului mondial, numai să ne apere. Dacă duşmanul nu există trebuie inventat, iar „duşmanul de serviciu" poate fi oricine, altfel cum îşi poate face apariţia în scenă salvatorul care tocmai a creat confuzia.

Femeile şi bărbaţii se asociază în căsătorii sub pretextul dragostei, mai mult sau mai puţin, începându-şi astfel viaţa sexuală. Actul sexual, din plin abordat de cei ce promovează cărţile şi filmele pentru adulţi, imorale, în scopul degradării fiinţei umane, este din păcate un subiect tabu din punct de vedere al moralităţii, puţin sau deloc abordat în diverse scrieri religioase sau laice, pentru a nu intra în intimitatea cuplului. Desigur,fiind un fals motiv, pentru a nu deranja lucrurile aşa cum sunt şi aşa cum se vrea să fie.

Îmi propun, astfel, să iau taurul de coarne, chiar cu riscul de a nu fi pe placul tuturor. Abia dacă sunt amintite aceste lucruri în treacăt în vreo frază cel mult două, de genul: „umanitatea este într-un mare dezechilibru în ceea ce priveşte sexualitatea" sau o abordare sumară în cărţile sfinţilor părinţi de câte un rând, cel mult două rânduri. Cel mai mult tratează acest subiect Părintele Arsenie Boca în scrierile sale:

„Cununia e un hatâr făcut firii omeneşti şi răspândirii vieţii. Nu-s toţi în stare să se păstreze curaţi, feciorelnici şi singuri, ci doar aceia cărora le este dat.

Desăvârşitul celibat este un har, o răsplată a izbânzii

sufletului asupra trupului. Oricine vrea să închine întreaga dragoste de care-i în stare unor fapte mari, va trebui să se osândească pe sine a rămâne cast. Omul ce trebuie să îndeplinească o grea solie, care-i va cere toate zilele, până la cea din urmă, nu se poate lega de o femeie.

Cununuia cere părăsirea fiinţei tale în voia altei fiinţe, iar Mântuitorul va să dea tuturor fiinţelor îmbinarea a două suflete – nu-i ajunge – căci ar face grea, poate cu neputinţă contopirea cu toate sufletele celelalte. Răspunderile pe care le atrage după sine alegerea unei femei, naşterea copiilor, întemeierea unei mici înjghebări în mijlocul celei mari, sunt atât de grele, că ar fi o zilnică piedică faţă de alte îndatoriri nespus de grele.

Omul care vrea să le poruncească celorlalţi oameni, să-i schimbe, nu se poate lega pe viaţă cu o singură făptură. Ar trebui să fie necredincios femeii ori chemării sale. Îi e prea dragă lumea nesfârşită a fraţilor săi, ca să o îndrăgească numai pe una dintre surori. Eroul e întotdeuna singur. Singurătatea – i osândă şi măreţie. Se lipseşte de bucuriile dragostei casnice, iar iubirea din el se înmulţeşte spre a se împărtăşi tuturor oamenilor, într-o sublimizare de jertfă, ce întrece toate extazele pământeşti. Bărbatul fără femeie e singur, dar liber; sufletu-i necotropit de gânduri lumeşti, poate urca mai sus. Nu zămisleşte copii în carne şi oase, dar îi face să nască la a doua viaţă pe copiii sufletului său.

Nu tuturor le e dat însă de a ţine piept abstinenţei: Cine-i în stare să o facă!

Întemeierea împărăţiei cere oameni care să-şi dea tot sufletul; dăruirea trupească, chiar îngrădită de îndrituirea cununiei, e o moleşire pentru cel ce e chemat să cate la cele sufleteşti.

Cei ce se vor scula în marea zi a izbândirii nu vor mai avea ispite în Împărăţia Cerurilor. Împreunarea bărbatului cu femeia fie chiar sfinţită prin dăinuirea veşnică a căsătoriei, va fi înlăturată. Marea ei ţintă va fi zămislirea de oameni noi; dar atunci moartea va fi înfrântă şi nu va

mai fi nevoie de veşnica primenire a seminţiilor. Bărbaţii lumii acesteia se însoară, iar femeile se mărită; dar cei ce vor fi socotiţi să aibe parte de lumea viitoare şi de învierea morţilor, nu vor mai fi ţinuţi să se cunune, că aceia nu mai pot muri niciodată; sunt oameni asemenea îngerilor şi sunt copii ai lui Dumnezeu, fiind copii ai Învierii.

Prin dobândirea vieţii veşnice şi a firii îngereşticele două făgăduinţe şi credinţe ale lui Hristosceea ce părea cu putinţă de îndurat ajunge de negândit; ceea ce părea curat ajunge josnic; ce era sfânt, netrebnic. În acea lume supremă, toate încercările la care e supusă seminţia omenească au fost făcute mai dinainte.

Păcătoşitul mascul bestial i-a ajuns împreunarea fugară cu femeia furată; bărbatul se ridică până la cununie, până la unirea unică cu femeia unică; sfântul se ridică şi mai sus, ajungând până la castitatea de buna lui voie. Dar omul arhanghelizat în cer, prefăcut în duh de iubire, a învins fie chiar şi în amintire trupul; iubirea-i, într-o lume în care nu se află săraci, bolnavi, nenorociţi şi duşmani, se transfigurează într-o contemplaţie mai presus de cele pământene.

Ciclul naşterilor s-a închis. Cea de-a patra împărăţie a fost întemeiată o dată pentru totdeauna. Cetăţenii acestei împărăţii fi-vor pe veci aceiaşi aceia iar nu alţii, de-alungul veacurilor. Femeia nu va mai naşte în durere. Osârdia surghiunului e stinsă; şarpele e înfrânt. Părintele îl sărută iarăşi pe copilul fugit, raiul e găsit a doua oară şi nu va mai fi pierdut niciodată."

Iată ce ni s-a ascuns de-atâta amar de vreme. Căsătoria nu este obligatorie, rămâne la aprecierea fiecăruia în funcţie de puterea de înţelegere a fiecăruia, este alegerea de rezervă, alternativă a celibatului, când altfel nu se poate. Idealul suprem al oamenilor este atingerea perfecţiunii, a sfinţeniei, a desăvârşirii, în scopul dobândirii duhului sfânt, ce reprezintă cunoaşterea adevărată, în scopul de a-i ajuta şi pe fraţii lor mai mici în înţelegere. Viaţa eternă nu este doar o vorbă aruncată în

vânt, omul poate avea această însuşire, proprietate, ca urmare a activării genei regenerării, ce împiedică fenomenul de entropie, ce se instalează în corpul uman, ca urmare a erorii fundamentale în care trăieşte încă de la naştere.

Învăţăm în şcoală şi în familie orice altceva, în afara lucrurilor esenţiale dezvoltării şi evoluţiei noastre. Suntem privaţi de cele mai importante informaţii ce ne-ar putea ajuta să ne alegem cu adevărat drumul în viaţă. Atunci, la vremea adolescenţei, se mai pune problema liberului arbitru în alegerile noastre, când în viaţa noastră sunt atâtea necunoscute? Alegem în funcţie de ce ne-a fost prezentat în copilărie ca fiind valabil, obiceiurile şi tradiţiile uneori fiindu-ne de fapt mai puţin benefice de cum s-ar crede, chiar o frână, uneori în calea evoluţiei noastre.

Ion o place nespus pe Maria, iar ea nu pare deloc deranjată de curtea ce i-o face acesta, aşa că hotărăsc de comun acord să-şi unească destinele prin căsătorie. Se aşează la casa lor conform tradiţiei, sunt văzuţi bine în comunitate, în societate, el e un bun gospodar, iar ea femeie de casă, aşa cum se cade a fi, pentru a nu cade în dizgraţia celor din jur, a părinţilor, a bătrânilor a oamenilor din sat. Dar nu trece prea mult timp că obiceiurile rele, dependenţele de tot felul instalate, adânc înrădăcinate în fiinţa omului, intrate în sânge la propriu, chiar în ADN-ul uman, perturbă sentimentul frumos de iubire, ce poate degenera în neînţelegeri şi comportări mai puţin demne de statul de fiinţă umană.

Căsătoria debutează în general cu sentimentul împlinirii, al firescului, astfel că tinerii căsătoriţi trăiesc într-o oarece înţelegere şi armonie cel puţin o perioadă la început, în general până la apariţia primului copil. Perioada sarcinii este o perioadă extrem de delicată, conştientizată şi în societatea în care trăim, dar tocmai aspectele cele mai importante sun ocolite, ignorate, atât cât să ne creeze probleme la care nu găsim răspuns şi

rezolvare. Ion ajuns dependent deja de actul sexual, ignoră problemele viitoarei mămici din perioada sarcinii, insistând a-şi satisface plăcerile, oricum.

Părintele Arsenie Boca, un fin observator, îmbină armonios cunoştinţele de biologie, medicină, religie şi psihologie pentru a ne lămuri, ce se întâmplă cu fiinţa umană ajunsă în această etapa. Sămânţa de om, pe care o numim cu termen intermediar *energie genezică* sau *energie genetică*, acest capital vital din viaţa lui, trebuie chivernisită, pentru a da roade de regenerare a insului, familiei, neamului. Omul se lasă momit de plăcerea sexuală şi astfel este tâlhărită energia genetică, ce ar trebui să ajungă în sistemul circulator pentru revigorarea organismului.

„Numai atât e nunta binecuvântată de Biserică, cât e spre naşterea de prunci, cât e comuniunea de iubire dintre părinţi şi copiii care vor venirestul e numai desfrânare."

Dar acest aspect nu ni se spune în copilărie, în adolescenţă, nu ne este prezentat nici de către părinţi, nici de către autorităţi, nici de către preoţi. În mod normal, nu trebuie să cunoaştem toate aceste aspecte înainte de a purcede în căsnicie? De multe neplăceri am fi scutiţi de-alungul vieţii, dar părinţii în mod sigur nu au ştiut nici ei, preoţii ori nu ştiu nici ei, ori nu au voie să dezbată prea mult aceste probleme.

Atunci, tânăra mămică acordă o atenţie deosebită noului născut, iar soţul pică pe plan secund. Dacă până atunci Maria i-a răspuns soţului ei promt la sentimente, acum nu o mai interesează, fapt ce-l deranjează vizibil pe Ion, acesta neînţelegând că actul sexual este destinat exclusiv naşterii de prunci şi de unde să ştie că doar nu a avut nimeni interes să-l informeze. Instinctul matern al Mariei intră în contradicţie cu dorinţa bărbatului de repetate a actului sexual.

„E oprită cu mare asprime vremea sarcinii şi vremea alăptării. (…)

Dacă părinţii i-au tulburat tocmirea cu fărădelegea

desfrânării, acesta se va tipări într-însul cu tărie mare. Iar când se va naşte, până nu ajunge să priceapă se va juca cu sora de-a mirele cu mireasa sa şi încă de la 7 ani. Mai târziu va încerca la dobitoace sau se va deda la curvie cu mâna, pe urmă la curvie în toată regula, patimi ce-i vor omorî milioane de celule nervoase. Şi de nu se va întâlni cu cineva care să-i cunoască boala, pe la vârsta căsătoriei ajunge în doaga nebuniei. Despre sporul la carte nici nu mai vorbesc, patima aceasta le tâmpeşte mintea, căci începe să se poată face de pe la 14 ani. Iar dacă nu-i dă de leac, nu lasă pe om nici la 70 de ani.

Dar şi vremea alăptării trebuie ţinută curată, că încă e legat de mamă şi de purtările ei. Apoi nu poate rodi copil nou pentru că nu-şi poate împărţii sângele în trei părţi şi toate să meargă bine: o parte cu laptele, alta pentru sine şi a treia parte pentru cel de pe cale. Dacă sunt mai deşi decât îngăduie rânduiala aceasta, toţi sunt slabi şi nu-s de trai.

Dar aici se mai înţelege ceva: că pe măsură ce s-a întărit desfrânarea în mădularele oamenilor, a scăzut şi puterea lor de apărare împotriva bolilor de tot felul, iar căzând în acestea, foarte greu se tămăduiesc, deşi mijloacele de vindecare sunt din ce în ce mai bune. Orice fel de desfrânare e o putrezire înceată... ca gunoiul care arde... şi scurtează zilele omului.

Luaţi aminte, că pentru osteneala părinţilor după voia lui Dumnezeu, Se milostiveşte spre copii şi-i binecuvântează cu daruri, precum însuşi a zis: până la al miilea neam pentru cei ce-l iubesc pe El."

Părinţii şi şcoala ar trebui să prevină copiii la vreme despre viaţa sexuală şi capcanele ei, dar părinţii sunt tare neştiutori, iar şcoala nu are nici-un interes, ba dincontră, sub pretextul educaţiei sexuale sunt îndemnaţi către acest stil de viaţă, oferindu-le prezervative şi anticoncepţionale. Organismul întreg şi sistemul nervos se dezvoltă bine datorită hormonilor genetici sub o cenzură de înfrânare.

Stănel din deal, policalificat şi multifuncţional, bun la

toate, acum psihologul de serviciu al satului, indinspensabil în asemenea situaţii, îl instruieşte pe neiniţiatul Ion cum să reacţioneze în asemenea probleme:

— Rupe-i botu', sparge-i capu', femeia trebuie să fie supusă în orice condiţii, trebuie să asculte de bărbat indiferent de situaţie, bagă-i minţile în cap!

Cu o vastă experienţă în domeniu, 4 neveste la activ, părăsit de toate, cunoscut pentru tenacitatea cu care căuta să-şi reeduce nevestele pe rând, în funcţie de interese, Stănel din deal îl determină pe Ion să-şi schimbe atitudinea faţă de proaspăta lui soţie, aşa că îi aplică o corecţie cum numai el ştie. Biata Maria este dezorientată, numai ştie ce să creadă, nu reuşeşte să înţeleagă ce s-a ales de dragostea lor, de ce Ion se supără că acordă prioritate micuţului şi nu lui. Devenit dependent sexual, Ion îşi pierde minţile de furie, neînţelegând de ce Maria nu mai e interesată de acest aspect, vital pentru el.

Maria, cu simţul ei matern, cu instinctul ei de fiinţă sensibilă şi intuiţia ei feminină care nu o înşeală, înţelege în subconştientul ei, că a acorda atenţie vieţii sexuale în asemenea perioadă, nu este benefic nici ei, nici soţului ei, nici mai ales micuţului. Femeia este interesată de dragostea trupească până la apariţia sarcinii, considerând în subconştientul ei că, rolul împreunării trupeşti, a luat sfârşit, măcar pe moment. Încearcă să se împotrivească pornirilor nefireşti ale partenerului de viaţă, explicându-i starea neplăcută pe care o simte şi dorinţa de a se dedica noului statut de mămică, dar muşchii soţului ei, meniţi să o apere, acum o zăpăcesc. O ploaie de pumni şi de palme se abat asupra ei.

De-alungul istoriei, au existat oameni cu o gândire diferită de a majorităţii, din cauza căreia au avut mult de suferit din partea celor mulţi sau din partea autorităţilor. Au fost internaţi cu forţa în spitale de nebuni, au fost bătuţi, deşi aveau dreptate, dar nu au renunţat la ideile lor, chiar cu preţul vieţii. Mulţi consideră că moartea lor a fost în zadar, dar au declanşat semne de întrebare asupra

veridicităţii celor susţinute de ei, chiar şi după moartea lor; dacă e adevărat ceea ce a spus??? Asemenea oameni sunt veniţi cu un scop precis pe acest pământ, ei sunt demolatori de mentalităţi, sunt stricători de legi, sunt consideraţi nebuni, dar din fericire, ei au schimbat lumea. Deşi pot fi aleşi pentru asemenea misiuni, nu au viaţă uşoară printre semenii lor.

Nu e şi cazul Mariei, ea este o fiinţă sensibilă, fragilă, sperioasă, temătoare, aşa că nu opune rezistenţă prea mult, lăsându-se în voia lui Ion. Ion a primit o soţie în dar, dar nu a primit şi manualul de utilizare al ei, nici măcar manualul de utilizare al propriului organism nu-l are.

Nici la nivel mai înalt lucrurile nu stau diferit, doar modul de abordare e puţin diferit:

— Ăăăă.., dragă Elvira, sper să-ţi remediezi comportamentul nepotrivit cu cerinţele căsătoriei, altfel sunt nevoit să-ţi amintesc ce prevede contractul prenupţial. Cu traista ai venit, cu traista pleci.

Aşa că, Elvira se conformează dorinţelor soţului ei, pentru a nu pierde privilegiile materiale greu obţinute, altfel e nevoită să se întoarcă în sătucul ei de baştină, unde sătenii vor râde pe seama ei, iar părinţii vor fi tare mâhniţi de statutul ei de femeie despărţită. Mentalităţile învechite ale celor din preajma ei, o obligă chiar să depună eforturi în a-şi satisface soţul ce-i oferă o viaţă lipsită de grijile materiale, trăite în copilărie.

„În cadrul familiei există o întreagă gamă a desfrânării, prin aşa zisele aberaţii sexuale, încât se pune accentul numai pe plăcerea erotică, nebunească, care devine o a doua natură a soţilor, încât ajung săsrăciţi de putere şi robiţi de plăcere. Când se întâmplă să vină şi o zămislire, nedorită sau prin accident, energia naturală slăbită va da un copil slăbănog sau debil fizic şi mintal.

Un trecut păcătos, n-a prea trecut: însoţeşte ca un cazier judiciar. Ispăşirea e obligatorie (...) *răbdând palmele trecutului peste obrazul minţii.*”

Dar caracterul obligatoriu al sexului în căsnicie şi nu

numai, chiar dacă e acceptat de nevoie, împotriva voinţei unuia dintre parteneri, provoacă dependenţă sexuală atât bărbatului, cât şi femeii. Cei doi parteneri ajung să se autoconsume, reciproc, energia genezică nu mai ajunge în sânge, organele nu se mai refac, nu se mai regenerează, în combinaţie şi cu alţi factori distructivi, reprezintă combinaţia fatală pentru ei. Media de viaţă a omului scade, zilele-i sunt numărate, aşa că organismul cedează, intervenind moartea prematură şi în special a bărbaţilor. Statistic, bărbaţii au o durată de viaţă mai scurtă decât a femeilor, dar asta nu-i împiedică să meargă din greşeală în greşeală, sub imperiul plăcerii şi a drepturilor revendicate cu de la sine putere.

„Nu apăraţi desfrânarea că nu are nicio apărare. Ea nu întreţine, ci mai curând sau mai târziu macină dragostea între soţi şi duce la ură şi răzbunare, ca orice păcat.”

Partea tristă, e că, chiar unii preoţi la spovedanie, îndeamnă femeile să nu refuze bărbaţii ori de câte ori aceştia simt nevoia de sex. Consideră că bărbaţii pot aluneca mai rău, degenerând chiar în nebunie. Atunci cum să combatem dependenţa de sex, întreţinând-o? Cum să înbunătăţim ereditatea?

Ereditatea este o forţă cu care trebuie să luptăm, putem interveni în mediul extern şi intern, în cel spiritual, se poate interveni în forţa destinului, altfel poate fi anihilată orice iniţiativă de a ne îmbunătăţii viaţa.

„Căsătoria e o taină dintre cele 7, tocmai ca să nu îngăduie într-însa atâta şerpărie de fărădelegi, încât în zilele noastre să strigăm amarnic: Ridicaţi căsătoria din desfrânare măcar la rânduiala dobitoacelor! Binecuvântarea lui Dumnezeu nu s-a dat fărădelegilor.”

Adevărul este foarte bine ascuns, la vedere, chiar sub ochii noştrii, dar cine să vadă? Avem preocupări multiple ce ne împiedică a fi fini observatori. Cu toţii am avut sau avem animale domestice în curte, în casă. Fie căţei, fie purcei, fie pisici sau vite, cai, oi, toate acestea respectă

aceleaşi legi ale naturii. În scopul perpetuării speciei, fiecare animal are perioada lui fertilă, propice reproducerii. Astfel, femela eliberează o substanţă menită să avertizeze şi să înştiinţeze masculul în vederea împerecherii, valabilă numai câteva zile până când femela rămâne gestantă. Din acel moment, masculul nu se mai împerechează cu femela în perioada gestaţiei, până când nu se termină perioada alăptării, perioada creşterii şi instruirii puilor, pentru a fi lăsaţi să se descurce singuri. Apoi urmează altă perioadă propice împerecherii, un alt ciclu de creştere a puilor şi tot aşa. Acest mecanism, foarte bine reglat la animale, având în vedere că nu au cunoştinţă şi conştiinţă, nu mai este valabil la om. Dumnezeu a considerat că omul ştie ce are de făcut, are conştiinţă, capacitate de discernământ, este responsabil, cunoaşte toate aceste etape, ca urmare poate decide în cunoştinţă de cauză cum să-şi organizeze viaţa.

Numai că, în ignoranţa lui, omul poate decade mai jos decât animalele, dacă nu-şi poate controla instinctele primare. Iată că noi oamenii nu suntem nici măcar la rânduiala dobitoacelor.

Un eveniment tulburător ne-a scos din rutina zilnică, lăsând semne de întrebare asupra formei de organizare şi funcţionare a societăţii. O tânără mămică cu trei fetiţe, două de mână şi a treia în braţe, însărcinată iarăşi, decide a-şi lua viaţa cu copii cu tot. Cât de nefericită şi dispertă a putut să fie, să-şi arunce copiii în faţa trenului, apoi să se arunce şi ea. Ce a determinat-o să renunţe la viaţă, să-şi ia cu ea copiii cu multă greutate crescuţi? La o primă anchetă, se pare că a avut neînţelegeri cu soţul, neînţelegeri ce persistau de ani de zile, fără rezolvare şi fără speranţa de a primi ajutor din partea cuiva: a părinţilor, a socrilor, a rudelor, a cunoştinţelor şi nu în cele din urmă, a statului. Situaţia materială destul de grea nu-i permitea a se despărţi de soţ, nu-i permitea a aduce pe lume copii după copii, iar ultima sarcină a fost decisivă. Indiferent de neînţelegerile dintre soţi, „dragostea” merge

înainte, aşa că eventualele sarcini nu pot fi evitate, poate decât cu aniconcepţionale, dar care costă bani pe care nu toate femeile şi le permit. Dosarul de anchetă, în asemenea situaţii este rapid clasat, sinucigaşa etichetată drept o persoană cu probleme psihice, deşi a cerut ajutor în nenumărate rânduri, fără rezultat. A realizat prea multe, era prea disperată de situaţia fără ieşire şi abandonată total, cu copii cu tot.

La nivel de ţară, avem o armată de psihologi şi sociologi care să analizeze problema, să depisteze cauzele adevărate ale acestor drame şi tragedii, dar sunt tratate doar efectele, cauza nu se recunoaşte niciodată şi sunt ignorate în continuare problemele legate de căsnicie.

Caracterul obligatoriu al sexului în căsătorie, transformă o frumoasă poveste de dragoste într-un coşmar. Soţul ajuns dependent de sex, poate şi de băutură, îşi exercită „dreptul legal" de a-şi satisface dorinţele sexuale, indiferent de consecinţe, dezvoltă un comportament nedemn de o fiinţă umană, devine în multe cazuri gelos, violent, crează scenarii în mintea lui care să-i valideze comportamentul.

Dacă peste toate astea se suprapune şi dependenţa financiară a femeii de soţul ei, toate acestea reprezintă combinaţia fatală. Captivă a instituţiei familiei, femeia realizează că, din dorinţa de a intra în rândul lumii, a devenit sclavă, fără posibiliatatea de a scăpa şi după un număr de naşteri voite sau nu. Femeia nu poate fi considrată jucărie sexuală sau maşină de făcut copii, sub pretextul normalităţii.

Biserica, se pare că este împotriva abstinenţei totale, după un copil sau doi; consideră că familia este binecuvântată dacă aduce pe lume un număr cât mai mare de copii. Este total împotriva avorturilor şi pe bună dreptate, dar nici nu previne asupra pericolului, pe tinerii ce vor să se căsătorească, considerând că are Dumnezeu grijă de toţi copiii. Se pare că Dumnezeu este policalificat şi multifuncţional şi nu are altă treabă decât să crească

mulţimi de copii. Este babysitter, partener de joacă al copiiilor, educator, învăţător, psiholog, îndrumător în viaţă, finanţator, legislator ce măreşte alocaţia copiiilor periodic; apoi angajator ce furnizează salariul absolut necesar existenţei zilei de mâine. Doamne, ai grijă de copiii noştri, că noi avem treabă, să ne combinăm şi nu la cartelă, ci să mai facem câţiva puradei de care trebuie să ai grijă şi de ei.

Mulţi dintre copiii săraci aduşi pe lume la număr, în numele caracterului obligatoriu al sexului în familie, ajung pe mâna traficanţilor de carne vie, din dorinţa de a muncii în afara ţării şi a depăşi problemele financiare ale părinţilor.

Iarăşi ni se aminteşte de către biserică, cât de fericiţi şi morali sunt oamenii ce trăiesc 14-15 persoane într-o cameră, se acceptă reciproc şi aduc pe lume copii câţi dă Dumnezeu. Ne întrebăm, desigur, cât de morali pot fi părinţii acestor copii ca noapte de noapte în prezenţa acestora, ce nu dorm profund toţi să-şi întreţină dependenţa sexuală, obligându-i astfel să fie martorii actului sexual? Când vor fi adulţi, fac şi ei ce-au văzut la părinţi, eroarea se perpetuează din generaţie în generaţie.

Această problemă a existat nu de ieri de azi, ci de secole şi mii de ani, mărturie stau copiii veniţi pe lume în orice condiţii. În romanul Pasărea Spin, Fiona, mama lui Meggie, rămânea până seara târziu în bucătărie, deşi frântă de oboseală, până adormea soţul ei, în speranţa că poate scăpa de obligativitatea actului sexual. Între două sarcini perioada era prea scurtă, de un an, un an şi jumătate sau cel mult doi ani. Fiul ei cel mare văzând cum burta mamei se măreşte iar la scurt timp după naşterea ultimului copil, îşi atacă furios tatăl vitreg, acuzându-l de iresponsabilitate, precum un porc.

Sfinţii Părinţi, în scrierile lor, pomenesc în treacăt de famili, în care după al doilea copil, soţii hotărăsc să trăiască împreună ca frate şi soră. Desigur, sunt puţini cei ce ajung la un nivel superior de înţelegere a lucrurilor în

căsătorie, aceştia însă sunt de o modestie aparte, nu fac caz de virtuţile lor şi trec neobservaţi prin viaţă.

Societatea, indiferent de tip, indifernt de timpuri, niciodată nu a fost interesată să rezolve asemenea probleme. Ba din contră, a lăsat lucrurile la voia întâmplării, a neglijat total educaţia populaţiei, sau chiar a împins-o într-o asemenea situaţie.

Regii şi împăraţii profitau din plin de situaţia creată în familii, se procreea mult şi de o calitate îndoielnică, cât să fie manipulaţi, războaiele necesitând mulţi soldaţi ce trebuiau să moară pe câmpurile de luptă, la comanda stăpânilor lor şi în locul acestora. Apoi abuzul de sex între soţi, îi ţinea într-o stare de ignoranţă şi inconştienţă, într-un grad redus de conştiinţă, ce nu le putea permite o evoluţie spirituală, care ar fi putu să-i trezească. Iată că împuşcau doi iepuri deodată.

Maricica şi Costeluş, ridică într-un timp relativ scurt, cu ajutorul părinţilor, o frumuseţe de vilişoară cu tot ce-i trebuie, dar sentimentele-i de iubire ale Maricicăi, încep să pălească după venirea primului bebeluş, aşa că simte nevoia să-şi ia micuţul să meargă la părinţi, unde şi rămâne definitiv. Costeluş ce să facă, odată locul vacantat de soţie, îl scoate la concurs, că doar niciun loc liber din univers, nu rămâne neocupat. Şi pentru că Florica din capătul satului, cu un statut modest, îi face ochi dulci de ceva vreme şi pentru că prestează servicii sexuale de calitate, de ce să n-o adjudece. Se instalează cu fast în frumoasa vilă, spre disperarea părinţilor Maricicăi, care mult au trudit prin Spania şi Italia, să ridice maiestuoasa casă, motiv pentru care se tratează cu pungi întregi de medicamente, pentru a face faţă situaţiei. Nu-i pentru cine se pregăteşte, ci pentru cine se nimereşte. Dependenţa de situaţia materială, îi pune în conflict, se poartă unii pe alţii prin tribunale, iubitorul soţ al Maricicăi e dispus a plăti martori mincinoşi pentru a rămâne cu casa construită pe terenul lui. Nu a mai rămas nicio scânteie din iubirea ce i-o purta Maricicăi cândva? Sau de fapt nu a existat niciodată?

Păi cam aşa se întâmplă când iubirea este de fapt pseudoiubire, când căsătoria nu-i decât o alianţă între familii, sau doar o afacere pe cinste, mai dă şi rateuri.

Dependenţa de pseudoiubire este prezentă atât la bărbaţi cât şi la femei. Biata femeie, după eşecul primei căsnicii, nici-un moment nu bănuieşte nereguli în instituţia căsătoriei, ci consideră că doar a avut ghinion şi-atât. Consideră că încă nu şi-a găsit jumătatea, aşa că încearcă iar şi iar; ajunge la a cincea căsătorie, a şasea, a şaptea, dar norocul întârzie să apară. Este încurajată şi de difuzarea a numeroase filme de dragoste, aşa că e perseverentă, cine ştie poate găseşte şi adevărata dragoste.

Maria, devenită dependentă şi ea de sex între timp, gata pervertită de insistentul soţ, nu se mai mulţumeşte doar cu relaţia conjugală, consideră că Ion nu o mai satisface îndeajuns. Vecinul Vasile parcă arată mai bine decât Ion, apoi parcă-i mai atent, aşa că nu ratează ocazia de a avea o aventură excraconjugală cu acesta. Ion se prinde destul de repede, aşa că îi aplică o corecţie Mariei cum numai el ştie. Dar ce să facă acum, să se despartă de Maria şi cum s-o ia de la capăt cu o altă femeie, când deja a venit pe lume şi al doilea copil? Ion îşi iubeşte copiii, pe Georgică, întâiul născut şi pe micuţa gingaşă, Steluţa, fără de care nu concepe viaţa. O acceptă pe Maria în continuare, ca soţie a lui şi ca mama copiiilor lui, doreşte să-şi vadă copiii crecând sub ochii lui, iar pentru asta îşi calcă pe orgoliu.

Astfel apare infidelitatea între soţi, aceştia nefiind capabili a depista adevăratele motive ce determină asemenea anomalii.

Ion munceşte cu sârg să ofere copiilor lui tot ce le trebuie, să le ofere un viitor mai bun, pe care el nu l-a avut. Pe Georgică îl dă la şcoală mai departe, la oraş, iar Steluţa, încă micuţă, rămâne alături de părinţi.

Într-una din zile, Georgică îşi vizitează părinţii însoţit de un prieten apropiat, mai afectuos decât ar trebui, ceea

ce îl cam nedumereşte pe Ion. Nu se sfiesc în cele din urmă să se ţină de mână şi să recunoască orientarea lor sexuală, ceea ce îl înfurie teribil pe Ion. Nervos, îi aplică un dos de palmă, ameninţându-l:

— Asta ai văzut tu la noi? D-aia te-am trimis la şcoală, să te destrăbălezi, eu team făcut, eu te omor, bagă-ţi minţile în cap, altfel nu ştiu ce-ţi fac!

— Au, ţaţă Veto, aţină-te la Ion că-l omoară pe Georgică, sare Maria. Fugi dragu' mamei, sari gardul cât mai ai timp, că te omoară tactu'! Ce-ai Ioane, ai înebunit, nu vezi că lumea evoluează, dacă băiatu' vrea să fie altfel decât noi, ce-ai cu el?

-

Educaţia unui copil începe încă din pântecele mamei, din perioada alăptării, din primii ani de viaţă, primii şapte ani de-acasă, continuă cu perioada şcolarizării, continuând chiar şi după majorat. Comportamentul părinţilor este perceput de copil încă din perioada sarcinii, fiindu-i transmise moralitatea sau imoralitatea părinţilor şi prin alăptare şi chiar la nivel subtil în primii ani din viaţă, chiar dacă încă nu e conştient de ce se petrece în preajma lui. De câte ori Georgică nu o fi asistat fără voia lui până la un andoi, lăsat singur în pătuţul lui, la scenele de dragoste necenzurate ale părinţilor lui, aceştia crezând că doarme sau nu observă, sau nu ştie. Ba chiar s-au mai trezit şi cu câte o jucărie în cap, în muncile lor, dar nu-i bai, dragostea merge înainte.

Părinţii copiiilor îşi cultivă plăcerea pentru sex de-alungul anilor, proprietate ce se va regăsi în cele din urmă înscrisă sau încorporată în ADN. Copilul moşteneşte genetic această proprietate printre altele şi se manifestă în ei de la o generaţie la alta la vârste tot mai fragede.

Organismul uman este înveşmântat în straturi de energie precum o mantie, un câmp energetic ce conţine informaţie. Intersecţia acestor câmpuri energetice purtătoare de informaţie, determină un schimb de informaţii între diverse persoane la nivel subtil, astfel se

creează simpatii sau antipatii, în funcţie de sentimentele percepute de fiecare. Cu atât mai mult când e vorba de membrii aceleiaşi familii, ce se pot influenţa reciproc din punct de vedere, moral, etic, comportamental. Deşi copilul nu cunoaşte concret momentele de infidelitate ale părintelui, de la o anumită vârstă se manifestă în el aceleaşi porniri ca ale părinţilor. În zadar încercăm să ascundem lucrurile murdare faţă de copiii noştrii, ei le-au perceput demult, iar mai târziu le pun în aplicare. Membrii aceleiaşi familii, simt situaţiile limită, percep sentimentele şi se pot influenţa reciproc la nivel subtil şi la distanţe foarte mari.

Teoria câmpurilor morfice explică fenomenul: „Câmpurile morfice, la fel ca binecunoscutele câmpuri din fizică, sunt regiuni nonmateriale de influenţă, ce se întind în spaţiu şi se prelungesc în timp. Câmpurile morfice nu dispar: sunt scheme de influenţă cu potenţial organizator, susceptibile de a se manifesta din nou, în alte vremuri şi în alte locuri. Procesul prin care trecutul devine prezent, în mijlocul câmpurilor morfice, este numit rezonanţă morfică.” Rezonanţa morfică implică transmiterea influenţelor cauzale formatoare prin spaţiu şi timp.

Astfel, în momentul în care se face referire la trecut, acesta poate să se actualizeze prin rezonanţă morfică, astfel câmpurile morfice pot influenţa psihicul uman. Unele caracteristici dobândite pot fi transmise nu prin modificarea genelor, ci prin rezonanţă morfică. Asta înseamnă că transmiterea nu implică transferul genelor.

Aşadar, după cum afirmă Sheldrake, fiinţele vii care aparţin aceleiaşi specii adoptă comportamente similare cu cele ale altor membri ai speciei, fără să moştenească niciuna din genele modificate ale acestora şi chiar în absenţa oricărui mijloc cunoscut de comunicare între cele două filiaţii.

Georgică, cu un fond genetic nu foarte bun, moştenit de la părinţi lui, cu posibilitatea de a se induce la nivel subtil, comportamentul imoral al părinţilor, peste care se

suprapune şi perioada copilăriei lăsat nesupravegheat, uneori până târziu în noapte la televizor, urmărind emisiuni de o calitate îndoielnică, needucative şi mai rău, filme pentru adulţi, se formează cum nici nu bănuiesc părinţii lui.

Dacă generaţiile mai în vârstă păstrau în dormitor scene deloc înălţătoare, copiii nu numai că le practică şi ei, dar le şi perfecţionează, le scot şi în stradă sub pretextul drepturilor multiple într-o societate democratică, unde libertatea este confundată cu libertinajul.

Steluţa ajunsă şi ea la vremea adolescenţei, o mândreţe de fată, dar cu înclinaţii mai modeste faţă de şcoală şi cu preocupări mărunte, ce nu-i dezvoltă un caracter puternic, cade şi ea sub influenţa nefastă a timpurilor moderne. Capra sare masa, iada sare casa!

Ion este anunţat de către poliţia comunitară că fiica lui a fost arestată pe variantă, pentru prostituţie. Vestea pică ca un trăsnet pe capul lui, nu mai are puterea nici să riposteze, se prăbuşeşte în genunchi, inert, nefiind capabil să reacţioneze în niciun fel, un timp. Îşi pune un pahar de ţuică de casă să poată rezista evenimentelor ce se precipită în viaţa lui. Priveşte fotografia copiilor lui la câţiva anişori, o sărută, o strange la piept, plângând amarnic. Se întreabă nedumerit:

— Doamne, unde-am greşit?

Răspunsul nu poate răzbate din străfundul fiinţei lui prin canalele ruginite, necurăţate, nelustruite, îmbâcsite de proteină animală, de fum de ţigară, de alcoolul produs în gospodăria proprie şi de gândurile, nu totdeauna pline de evlavie.

Adierea de vânt, mişcă perdeaua, ce deranjează iconiţa Maicii Domnului pusă formal pe etajera de lângă fereastră, aterizând uşor lângă fotografia copiiilor lui. Prin crăpătura uşii, îşi face loc pisica, deplasându-se graţios prin cameră. Parcă e prima dată când o observă cu adevărat; delicată cu blăniţa-i lucioasă, se urcă nestingherită pe măsuţa din faţa canapelei, iar cu un

dezvoltat simţ estetic, îndepărtează cu lăbuţa paharul cu alcool, răsturnându-l, nepotrivit lângă fotografia copiilor şi iconiţa Maicii Domnului.

În următoarele zile, Ion nu se simte prea bine, aşa că merge la doctor. După un control de rutină şi o serie de analize, doctorul decide:

— Ioane, gata de-aici încolo, fără carne, cu atât mai puţin de porc, fără alcool, fără prăjeli, fără mâncăruri prea consistente, periodic la control şi fără supărări!

— Cum doctore fără carne, păi nu ni se spunea nouă de mici copii „Nici-o masă fără carne, nici-o masă fără lactate, nici-o masă fără peşte”? acum de ce nu mai am voie?

-

— E deja legendă, ce ţi se spunea când erai copil, a fost doar un mit, adevărul e ăsta pe care-l auzi acum, dacă vrei să mai trăieşti!

— Păi şi ce le fac eu la atâtea găini, raţe, purcei, au fost bune până acum, iar deacum nu mai sunt valabile?

Se-ntoarse posomorât Ion acasă cu traista de medicamente, nemaiînţelegând nimic. Stănel din deal, nelipsit în momentecumpănă din viaţa lui Ion, mult mai competent decât doctorul de la care tocmai venise, intervine:

— Ce ştie doctorul ăsta, noi avem modalitatea noastră de a ne trata. Lasă măi Ioane, că trece cu o ţuică fiartă, o bucată de slană de porc, o bucată de ceapă, usturoi, un vin fiert şi eşti ca nou.

Aşa că Maria puse masa cu toate cele recomandate de Stănel din deal şi se omeniră cu toţii cum au făcut-o ani de-a rândul.

Maria îl puse-n temă pe Ion că trebuie să meargă la nuntă la băiatul cel mijlociu al lui naşu Pandelică, însă acesta nu avea nici-un chef de nuntă, dorea să rămână liniştit cu gândurile lui. Numai că Maria insistă, explicându-i că prezenţa la nuntă e o obligaţie, având în vedere că şi ei au copii şi vor avea şi ei nevoie la rândul lor.

Ion răbufni:

— Făi Mario, eşti tâmpită? Cu cine mai faci tu nuntă? Cu un homosexual, cu o prostituată?

Maria gata pervertirtă, reacţionează promt:

— Lasă Ioane, ia să vezi tu cum legalizează ăştia căsătoriile gay, iar Steluţa nu-ţi fă tu probleme, îşi găseşte ea un bărbat bun cu bani!

Nu avu încotro Ion, nu scăpă de gura Mariei şi se pregăti pentru nuntă.

Costumele de altădată, nu-l mai cuprind, cu greu reuşi să-şi găsească ceva potrivit. În timp ce Maria încuie poarta, Ion priveşte din drum la agoniseala lui de-o viaţă. Frumoasă gospodărie şi-a înjghebat, dar parcă e pentru prima dată în viaţa lui când nu-i mai găseşte utilitatea, nu-l mai impresionează.

La nuntă, lume multă, aranjată la patru ace, doamnele elegante îmbrăcate sumar, domnii ba din contră, îmbrăcaţi la costum. Restaurantul mare, decorat în ton cu evenimentul părea la un moment dat neîncăpător.

— Să trăiască socru mare!!! Hai coană Marieto, joacă găina.

— Hhiiii!!! Scoate milionul coane Pandelică, dacă vrei să joc găina, să trăiască mirii, casă de piatră!!!

Biata găină, decapitată, decopertată, face deliciul nuntaşilor ameţiţi de aburii alcoolului. Altădată, o ceremonie solemnă, acum nunta degenerează în ridicol, în grotesc. Lăutarii îmbie nuntaşii la dans, ba cu o horă, ba cu o sârbă. Ion aşteaptă liniştit la masă cu ochii pe ceas, ora plecării. Numai că nuntaşii nu-i dau pace deloc, invitându-l să joace în horă cu ei; aşa că vrei nu vrei, se ridică resemnat de la masă şi intră în horă cu ceilalţi; prinde pasul, prinde ritmul, burta-i mare tresaltă în ritmul paşilor, mâncarea multă şi diversificată, tresaltă şi ea în stomac, îşi agită trupu-i voluminous, inima o ia la trap. Ion simte ameţeală, simte amorţeală, simte că se mişcă lent ca-n reluare, totul se-nvârte în jurul lui, nu mai vede pe nimeni în preajma lui. Ciudat, în asemenea momente îl

năpădesc amintirile tinereţii, se prăbuşeşte în mijlocul restaurantului:

— Naşule Pandelică, adu apă, coană Marieto, sună la salvare. Faceţi loc, să vină salvarea mai repede, de ce întârzie???

Bietul Ion, în învălmăşeala creată, îşi vede viaţa derulându-se prin faţa lui, retrăieşte evenimentele importante din viaţa lui, acum îşi vede atât de clar erorile ce i-au deturnat cursul firesc al vieţii, prea târziu, ce păcat!!!

În zadar încearcă echipajul de pe salvare să-l resusciteze, inima lui Ion cedează, ora decesului este înregistrată, se creează o tăcere nefirească, nepotrivită cu evenimentul în sine. Se aud voci în şoaptă:

— Aşa a vrut Dumnezeu!!!

Se pare că Dumnezeu e capul tuturor răutăţilor!

— De ce Doamne ai vrut aşa, ce-a făcut Ion să merite o asemenea soartă? Abia sărise de 50 de ani, nici de pensie nu a beneficiat şi cât a muncit!!! Ne erijăm în avocaţii lui Ion, cu ce-a greşit???

— Au, Doamne iartă-ne, a greşit destul, dar de unde să ştie el toate acestea, că doar nu l-a informat nimeni???

— Iarăşi iartă-ne Doamne, avea posibilităţi multiple de a se informa!

Se pare că omul nu are nici-o vină pentru ce se întâmplă, orice eşec, orice dramă, orice tragedie sunt puse pe seama lui Dumnezeu. Oare Dumnezeu vrea să se întâmple tot ce-i mai rău, omul nu-i resposabil de faptele sale???

Idealul cel mai înalt al omului este mântuirea, indiferent că e singur sau căsătorit. Căsătoria, ca idee în sine, nu este rea, dar nu sub forma în care funcţionează în zilele noastre şi nu numai. În această formă, nu există nici-o şansă de mântuire nici pentru femeie nici pentru bărbat. E inutil să ne facem speranţe, după atâtea abuzuri, mizerii şi erori fundamentale de gândire, doar că plătim o liturghie, că ne spovedim, ne împărtăşim, nu putem să

depăşim problema, nu putem rezolva problema dacă nu recunoaştem adevărata cauză. Celula de bază a societăţiifamilia, este un concept sănătos, un mediu în care copiii ar trebui să se dezvolte frumos şi armonios, dar dacă celula de bază este viciată, bolnavă, cum poate furniza societăţii cetăţeni de nădejde, verticali, cu un caracter puternic.

Sunt foarte puţine căsnicii ce respectă legile naturii, soţi ce se iubesc în adevăratul sens al cuvântului, se respectă reciproc şi evoluează împreună, numai că nu sunt dornici de afirmare, sunt modeşti, retraşi, pot fi modele pentru ceilalţi, dacă sunt fini observatori. Compatibilitatea între soţi e valabilă doar o perioadă, cât sunt pe aceeaşi treaptă a evoluţiei, cât timp aderă la aceleaşi idei, trăiesc amândoi purmaterial. Dacă unul dintre parteneri indiferent care, îşi schimbă modul de a gândi, nu-l mai satisface situaţia materială, financiară, realizează mai mult, vrea mai mult, compatibilitatea este deja depăşită. Fiecare dintre parteneri încearcă cu disperare să-l tragă pe celălalt în tabăra lui, de aceeaşi parte a baricadei, unul în sus, iar celălalt în mocirlă, crezând astfel că, îl aduce cu picioarele pe pământ. Reuşeşte cel ce are mai multă putere de convingere, dar cel ce a reuşit să-şi coboare partenerul pe aceeaşi treaptă cu el, are de plătit mai târziu sau mai devreme, pentru îngrădirea acestuia. Sau se despart, fiecare merge pe drumul lui, bărbaţii adesea se izolează în afara societăţii, cât mai departe de posibilitatea de a fi ispitiţi să se întoarcă la vechiul stil de viaţă.

Se pare că de-alungul istoriei, au fost încercate şi alte forme de societate, diferite de ceea ce cunoaştem noi. Nu ştiu dacă era un lucru bun sau mai puţin bun, cert e că nu abuzau de organele de reproducere, în scopul obţinerii de plăceri.

Femeile Blajinilor trăiau separate de bărbaţi şi nu se întâlneau cu ei decât o dată pe an, la Paştele lor, când se puteau căsători. Ei nu rămâneau decât puţin timp împreună, cam până la Înălţare, căci în restul anului

posteau şi duceau o viaţă de pustnici.

Societatea noastră nu poate concepe aşa ceva.

9. Gardienii timpului

Raiul şi iadul le trăim negreşit aici pe pământ, sau începând cu viaţa pe pământ, în funcţie de nivelul nostru de înţelegere şi de percepere a realităţii înconjurătoare. Oamenii rătăcesc prin viaţă în căutarea fericirii, numai că fericirea pe care o percep ei, e departe de ceea ce ar trebui să fie, simt că le lipseşte ceva, simt golul din ei, nu ştiu însă la ce să se raporteze. Rătăcesc în labirintul iluziei, încercând să umple acest gol interior cu posesiuni, droguri, alcool, muncă, antidepresive, prinşi astfel în lanţul dependenţelor de orice fel, nu pot identifica adevăratul idealul înalt din viaţa lor.

Pe măsură ce anii trec, oamenii se adâncesc tot mai mult în nisipurile mişcătoare ale unor vicii sau dependenţe, deturnându-i de la traseul firesc al vieţii. Dependenţi de alcool, droguri, mâncare, sex, de control, de putere şi nu în ultimul rând de suferinţă, ratează eternitatea pentru o clipă de plăcere. Numai că, durerea intră în trup prin plăcere, provocând dureri fizice, sufleteşti greu de îndurat.

Dependenţa de mâncare forjează organele interne să lucreze din greu, le uzează, consumă o cantitate mare de energie benefică de altfel organismului pentru regenerare, degenerând în boală şi suferinţă. Trupul este satisfăcut sexual, dar intră în conflict cu sufletul care-şi doreşte o viaţă pură, curată, instalându-se astfel o depresie adâncă. În zadar se străduiesc psihologii să combată depresia, dacă nu se doreşte recunoaşterea adevăratei cauze, sursa tuturor neplăcerilor. Dacă nu există o forţă mai mare decât forţa viciului, care să ne tragă spre lumină, viaţa noastră, cândva luminoasă, plină de speranţă în copilărie, nu e decât o mlaştină în care ne zbatem, fără putinţa de a ieşi. Banii, puterea, sexul, drogurile, alcoolul, sunt influenţa supremă din viaţa noastră, zeii la care ne închinăm. În goana după bogăţia exterioară, omul îşi neglijează, îşi ignoră bogăţia interioară, izvorul său nesecat de putere,

iubire, sănătate şi divinitate.

Suntem ţinuţi în întuneric, ignoranţă, precum într-un ţarc, sau într-un borcan, tocmai în ideea de a nu intui libertatea de dincolo de marginile borcanului, altfel nu mai muncim pentru stăpânii acestei lumi. Puricii sunt conştienţi de proprietatea lor de a sări, le este transmisă genetic această însuşire, dar dacă vor fi închişi într-un borcan, încearcă o perioadă să sară de-acolo, se lovesc constant de pereţii borcanului, apoi renunţă să mai şi încerce să sară. Următoarele generaţii nici nu se mai nasc cu această proprietate, îşi recunosc limitarea din start. La fel şi oamenii, ţinuţi în ignoranţă şi întuneric atâta amar de vreme, nici măcar nu mai sunt conştienţi de faptul că sunt fiinţe nelimitate, capabile să sară dincolo de marginile borcanului, în dimensiuni superioare. Cu toate acestea, se mai găsesc oameni cu o intuiţie şi o voinţă de fier, să sară peste ţarc, sau să sară dincolo de gura borcanului, dincolo de timp şi spaţiu, descoperind şi altă realitate decât cea ştiută. Pentru ca asemenea accidente să nu mai aibă loc, sau să fie cât mai puţine şi izolate, e nevoie de o armată de gardieni să păzească graniţele spaţiului ce ne delimitează de alte spaţii. Cum încercăm să forţăm graniţele spaţiului în care convieţuim, suntem împinşi înapoi, înepărtaţi de linia de demarcaţie dintre lumi. Dar să nu ne închipuim că singurii gardieni sunt doar cei de pe margine cu sarcini clar trasate de a ne supraveghea. Şi noi cei mulţi din borcan suntem bine instruiţi de a ne controla şi supraveghea unii pe alţii, astfel că, numai dacă este bănuit vreunul dintre noi că ar dori să forţeze marginile borcanului, să sară cât mai aproape de gura borcanului, sar ceilalţi, îl prind de picioare şi îl aduc obligat forţat pe fundul borcanului. Cum să îndrăznească să sară, să evadeze din acest spaţiu, iar noi să rămânem captivi aici. Niciun moment nu ne gândim că cei salvaţi ne pot ajuta şi pe noi să ne redobândim libertatea pierdută. Ne place din păcate să pozăm în postura de gardieni ai celor din preajma noastră, simplificându-le mult munca gardienilor

de la gura borcanului, uneori din exces de zel, chiar îi depăşim în atribuţii.

Sunt mulţi oameni ce au opinii diferite, văd clar realitatea din jurul nostru, văd mai mult decât putem noi vedea, dar sub pretextul normalităţii,, pentru că noi nu avem această abilitate, nu vedem decât anormalitatea din ei, nebunia din ei.

Astfel sunt copii care au percepţii extrasenzoriale mai mari decât a celor din preajma lor, decât a părinţilor lor, văd şi aud entităţi pe care noi nu le vedem, sunt duşi însă la psihiatru, iar acesta dacă se mulţumeşte şi se rezumă doar la cunoştinţele acumulate în facultate, îi înfunda de medicamente dăunătoare creierului şi ajung legume, poate pentru tot restul vieţii. La fel şi adulţii, pot fi legaţi, injectaţi şi ţinuţi la ospiciu, doar pentru că gândesc diferit de majoritatea oamenilor. Mulţi dintre ei, ştiu atât de multe, au atât de multe de spus şi nu au cui; trăiesc într-o mare de oameni, dar sunt atât de singuri, retraşi, discreţi, tăcuţi, altfel riscă să fie ridiculizaţi, banalizaţi, etichetaţi, catalogaţi, să fie prinşi de picioare şi traşi pe fundul borcanului.

Oare dincolo de linia de demarcaţie e spaţiul atemporal, ca în poveştile din copilărie, Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte? Se pare că timpul nu există, trăim într-o atemporalitate demonstrată ştiinţific.Transformarea materialului are loc doar în spaţiul fizic şi nu în timp. Timpul nu poate fi observat de către vedere, schimbările materiale nu au o durată, ele au doar o ordine numerică, conform planului liniar în care trăim, planul tridimensional, universul este un fenomen atemporal. Timpul pe care îl cunoaştem prin ceasuri și calendare a fost inventat. Omul nu există în tim, ci în timp există omul, nu se poate călători prin spaţiu-timp, se poate călători numai în spaţiul atemporal.

10. Dictatura relativismului moral

Absolutismul susţine că moralitatea se bazează pe principii universale, legea naturii, legea universală,

conştiinţa, Dumnezeu fiind sursa supremă a moralităţii, neschimbabilă, în timp ce relativismul moral pretinde că moralitatea nu se bazează pe un standard absolut, ci mai degrabă, moralitatea, etica depind de variabile cum sunt situaţia, cultura, sentimentele şi simţămintele oamenilor. Argumentele în favoarea relativismului moral, demonstrează natura sa îndoielnică, fiind într-o contradicţie logică. Cei ce susţin relativismul, afirmă că valorile sunt diferite de la o cultură la alta, iar moralitatea este diferită de la om la om. Atunci, se pare că nimeni nu este imoral, moralitatea se învârte în funcţie de interese, obiceiuri, moravuri, argument ce confundă comportamentul oamenilor, modul lor de a gândi cu standardele absolute, cu ceea ce ar trebui să facă. Cultura nu poate detrmina binele şi răul, nu poate avea fiecare propria moralitate, iar moralitatea nu poate fi schimbată de la o perioadă la alta, în funcţie de dorinţa de modernizare a unora.

Schimbările de situaţii nu permit schimbări de moralitate, conştiinţa binelui nu poate suporta modoficări în funcţie de toanele unora.

Argumentul principal al relativiştilor este cel al toleranţei, sub pretextul că moralitatea celuilalt e greşită, exprimă intoleranţă, rigiditate. Însă se dovedeşte a fi un argument înşelător, răul nu trebuie tolerat, nu trebuie încurajat, crima, violul nu trebuiesc tolerate sub pretextul perceperii moralităţii diferite. Relativiştii se folosesc de principiul absolutist al bunătăţii pentru a-şi face intrarea în scenă.

Oamenii se nasc cu conştiinţă şi ştiu instinctiv când fac rău sau când li se face o nedreptate. Chiar şi copiii dosebesc binele de rău şi au un dezvoltat simţ al dreptăţii, astfel că relativismul moral se dovedeşte a fi o falsă filosofie, susţinută în scopuri mai puţin morale, de fapt este pervertirea moralităţii, binele şi răul fiind amestecate, apoi chiar inversate.

Pervertirea firii umane a cunoscut numeroase etape

de-alungul istoriei. Astfel sub pretextul moralităţii, uneori chiar religioase, sub pretextul legalităţii, a respectării autorităţii de stat, oamenii au fost determinaţi a respecta anumite reguli impuse de entităţi statale, instituţionale, de comunităţi cu mentalităţi greşite adânc înrădăcinate în fiinţa omului. Dar cine stabileşte ce este bine, ce este rău, ce este corect, ce este greşit, iar ceilalţi, la ce se pot raporta dacă regulile impuse sunt conforme cu legile universale sau nu. Omul se poate înşela adoptând un mod de a gândi sau altul, un tip de comportament, un tip de raţionament, având încredere în capacitatea celor ce îl promovează şi îl încurajează, dar intuiţia, trăirea interioară, instinctul, reprezintă barometrul după care se pot ghida. Deşi subiectul este convins de veridicitatea celor transmise şi acceptate de către el, totuşi simte că ceva e în neregulă, starea neconfortabilă îl avertizează precum un martor la bord de o eroare de gândire, nefericirea, depresia sunt factori decisivi pentru a-l pune pe gânduri asupra falsei filosofii care-i creează mai multe neplăceri decât stare de bine. Dar sub pretextul că viaţa nu-i perfectă, că răul e absolut necesar în viaţa unui om, acesta de multe ori se resemnează şi se complace în postura de victimă, nefiind capabil de analiză, sinteză a datelor informaţionale, nefiind capabil de a alege bobul de neghină.

Familia este celula de bază a societăţii întemeiată pe principii morale, principii sănătoase, dar care a deviat de la principiile de bază. Celula de bază a societăţii este bolnavă, este viciată, este pervertită; dacă altădată familia furniza oameni de nădejde societăţii, acum din păcate răul se coace în familie, copiii se formează tot mai strâmb în cadrul familial, ca urmare a unei educaţii deficitare, conform căreia nu trebuiesc modelaţi în nici-un fel, pentru a nu-i supune nici unui fel de presiuni, trebuiesc lăsaţi să crească oricum, strâmb, precum unii copaci care nu mai pot fi îndreptaţi mai târziu. Şi criminalul şi violatorul şi prostituata şi homosexualul şi coruptul şi diabolicul s-au

născut tot în familii, atunci de unde aceste eşecuri? Ca şi cum nu ar fi suficient că familia nu mai e ce a fost cândva, se perverteşte acum şi noţiunea de familie, nemaifiind valabilă noţiunea de soţ şi soţie, adică bărbat şi femeie; astfel soţii pot fi doi bărbaţi sau două femei, contrar legii firii.

Desigur, cei ce vor o societate de-aşa natură, promovează şi încurajează acest nou soi de cultură ca fiind normal, iar cei ce îndrăznesc a avea alte păreri, sunt ridiculizaţi, marginalizaţi, pe motivul unei mentalităţi învechite. Cu toate acestea nu-i pot schimba, nu-i pot face să adere la noua concepţie despre viaţă. Elitiştii autodeclaraţi şi foarte bogaţi, capitaliştii, au nevoie de un anumit tip de om, cel mai adesea numit „omul nou”; acest om nou, pentru fiecare tip de societate diferă în funcţie de interese. Dacă pentru un tip de societate cetăţeanul trebuie să fie instruit, educat, cult, demn, responsabi, cinstit, corect, drept, pentru un alt tip de societate cetăţeanul nu trebuie să ştie prea multe, nu trebuie să fie decât un animal social bun de muncă şi uşor manipulabil. Dar cum nu se poate produce schimbarea peste noapte, cetăţenii find deja formaţi într-un anume sens, atunci sunt vizaţi cei mici.

Au mintea fragedă, pot fi uşor modelaţi în sensul dorit, aşa că în ţările dezvoltate, deja li se furnizează cărţi cu poveşti în care un prinţ ce iubea tot un prinţ s-au căsătorit, iar homosexualitatea le e prezentată ca un drept al lor; halal drept dacă îţi pierzi adevărata libertate în urma unei asemenea erori.

Relativiştii morali, mai întâi cer clemenţă, doresc să fie înţeleşi, doresc să fie toleraţi, ca apoi să-şi impună drepturile şi să ceară să le fie legalizate anomaliile. Sub pretextul discriminării, ceilalţi cu orientări normale, nu mai au voie să îşi exprime părerile în public, altfel riscă judecarea şi condamnarea la închisoare sub pretextul drepturilor omului, astfel se instaurează dictatura relativismului moral.

Părinţii prin lege, în anumite ţări, nu mai au drept de educare moral-religioasă a propriilor copii, fiind acuzaţi de îndoctrinarea micuţilor şi încălcarea drepturilor lor, astfel că, prin instituţii de protecţie a copilului le sunt luaţi copiii şi daţi spre adopţie familiilor homosexuale. Îndoctrinarea sexuală a micuţilor e permisă şi promovată ca un drept al lor, drept ce de fapt îi înrobeşte poate pentru tot restul vieţii. Puţini sunt cei ce realizează plasa în care au picat şi depun eforturi considerabile să se elibereze din asemenea capcane, reuşind poate după ani de tratare şi recuperare.

Deja în unele ţări, creştinii îşi ascund cruciuliţa de la gât, fiind considerată o formă de agresare a ateilor, sodomiştilor, o formă de încălcare a drepturilor lor, drepturile oamenilor ce cred în Dumnezeu fiind total ignorate sau chiar înăbuşite.

11. Punct ş i de la capăt

Comportamentul unei specii, valabil atât la animale cât şi la oameni, este determinat de masa critică pe care o atinge o idee revoluţionară, un stil de a gândi, un mod de evoluţie sau involuţie a speciei respective. E valabil şi într-un sens şi în altul, astfel că, dacă se vor trezi la realitate din ce în ce mai mulţi oameni, ce îşi vor schimba modul de a gândi, modul de a trăi, modul de relaţionare dintre ei, există posibilitatea ca atingând pragul critic, informaţia să se propage cu o viteză uimitoare răturnând proporţia. Cei ce ne conduc cunosc foarte bine această teorie şi se străduiesc din răsputeri să ţină oamenii în întuneric, în ignoranţă, pentru a nu se atinge masa critică fvorabilă răsturnării procentuale. Deşi beneficiem de foarte multe canale de televiziune, toate, sau aproape toate se limitează la a difuza emisiuni cu caracter educativ scăzut sau deloc, mai degrabă furnizează divertisment de o calitate îndoielnică, doar pentru a ne ţine mintea ocupată şi nu emisiuni ce ne-ar putea pune mintea la treabă. Sunt mai degrabă mediatizate intens nefericirea, furia, agresivitatea, lipsa de iubire şi compasiune, neacordându-ne şansa de a ne observa, de a ne analiza şi de a ne

armoniza unii cu ceilalţi.

Pentru a fi controlaţi, mai marii planetei ne vor înrobiţi, împătimiţi. Zilnic ducem, nu grija evoluţiei, ci grija zilei de mâine; dacă avem bani de hrană, medicamente, de ţigara şi cafeaua zilnică, ataşamentul faţă de un partener, indiferent care ar fi acesta, dar nu suficient de înrobiţi cum se doreşte să fim.

Dependenţa trebuie să fie mai mare, degradarea umană în toate formele ei trebuie accentuată şi accelerată, astfel sunt implementate legi favorabile decăderii umane şi prezentate ca drepturi ale omului, care să permită să lărgească cercul acestora. Ni se induce ideea că doar lucrurile exterioare ne fac fericiţi, nu suntem ghidaţi spre împlinire, ci spre a fi distruşi de dependenţe şi vicii.

Nu contenesc autorităţile a ne legaliza drepturi indinspensabile nouă oamenilor, fără de care nu am putea merge mai departe. E o situaţie fără precedent, cel puţin raportat la istoria omenirii de 2000 de ani; oamenii nu mai au nici-o restricţie în calea plăcerilor şi distracţiilor de tot felul. Numai moralreligios să nu fi, că este de-a dreptul penal, altfel nu-i nici-o problemă.

— Hei, Josef Fritzl din Austria, acum poţi să-ţi violezi fiica la lumina zilei, ce s-o mai ţii ascunsă 24 de ani prin beciurile casei, gata s-a legalizat incestul!!!

— Hei, Steve din Suedia, acum poţi să aştepţi în faţa uşii la morgă pentru a primi cadavre, acum toţi cetăţenii sunt obligaţi să-şi dea acordul pentru folosirea trupului lor după deces în scopul satisfacerii dorinţelor sexuale, s-a legalizat necrofilia, nu mai aveţi nici-o problemă!!!

-

— Hei, Clayton din SUA poţi face colecţie de soţii, s-a legalizat poligamia, poţi experimenta legal fericirea supremă!!!

— Hei John din Canada şi Stănel din România, poţi chinui animalele în voie, de-acum, s-a legalizat zoofilia. Dacă te mai deranjează poliţistul de la colţul străzii când zbiară capra, poţi să-l dai şi în judecată că ţi-a întrerupt

actul fericirii supreme, instanţele specializate îi vor da pedepse drastice!!!

— Hei, Francois din Franţa, acum poţi abuza copiii fără probleme, mai ales cei săraci şi orfani lipsiţi de apărare, că doar s-a legalizat pedofilia. Iar dacă părinţii copilului agresat sexual încearcă să-şi salveze copilul poţi să-i dai în judecată cerând ani grei de închisoare pentru încălcarea drepturilor omului!!!

— Hei, homosexuali din toată lumea, nu trebuie să vă mai ascundeţi orientările sexuale multiple, după paravanul căsătoriei, că acum vă e permis orice.

Şi ca şi cum nu ar fi suficient, în Franţa au apărut primele restaurante unde se poate consuma carne de om. Suntem îmbiaţi a ne mânca şi la propriu şi la figurat, canibalismul fiind un alt drept al omului, după principiile unora.

Iată un adevărat spital de nebuni la nivel planetar, un proiect de anvergură de sodomizare pune stăpânire pe omenire. Ora adevărului se apropie ameninţător, lupta e cumplită, oare o să avem şansa cetăţii Ninive sau soarta Sodomei şi Gomorei. Locuitorii cetăţii Ninive, au înţeles măcar în ultimul moment urgia ce se poate abate asupra lor, pericolul la care sunt expuşi, dacă nu iau atitudine, dacă nuşi vor asculta conştiinţa, pe când oamenii zilelor noastre continuă nestingheriţi să persiste în greşeală, modernismul îi împinge pe marginea prăpastiei, iar ei se complac în distracţii ieftine. Oare va triumfa forţa binelui, oamenii ce se trezesc la realitate sau forţa răului ce îmbie oamenii spre degradare umană, ignorând cu desăvârşire propria conştiinţă?

Se pare că şi planeta Pământ s-a trezit dintr-un somn profund, nefiind deloc încântată de nelegiuirile oamenilor ce trăiesc pe scoarţa terestră. S-a trezit devalizată de bogăţiile naturii, cu râurile de la suprafaţă şi cele subterane otrăvite, marea otrăvită, vietăţile submarine otrăvite, pădurile defrişate în stil barbar, animale ucise fără discernământ. Se va scutura oare, de aceşti „paraziţi”

ce degradează mediul înconjurător într-un ritm alert? Fenomenul de terraformare este inevitabil.

Ameţit de aburii alcoolului, derutat de efectele nocive ale drogurilor, înfuriat de orgoliul nemăsurat ce-l chinuie de-atâta amar de vreme, depresiv în urma dependenţei sexuale, crezându-se invicibil, degetul nebunului planează ameninţător deasupra butonului de declanşare a bombei atomice. Catastrofa nucleară nu se poate produce decât dacă Dumnezeu îngăduie, altfel planul nebunului este dejucat la nivel subtil. Însă oamenii refuză evoluţia, se îndreaptă inevitabil către autodistrugere, Dumnezeu îngăduie: Bbbbuuummm!!!

Planeta este învăluită în semiobscuritate, iarna atomică se instalează. În urma unei catastrofe de proporţii la nivel planetar, omenirea a reuşit să se salveze în proporţie de cel mult 10%. Unii au prevăzut, s-au retras în peşteri, în munţi, în improvizaţii sub pământ pentru a supravieţui, până când mediul exterior devine mai prietenos, devine locuibil. Astfel o parte dintre oameni ajung să locuiască în peşteri, formând mici comunităţi, ajutându-se reciproc. Acum înţeleg pe deplin unitatea, armonia, stăpânirea de sine; sistemul le oferea toate condiţiile, acum sunt nevoiţi să apeleze la capacitatea de adaptare în noile condiţii. Le vine desigur foarte greu să supravieţuiască în lipsa confortului oferit de tehnologia modernă. Nu au reuşit să salveze cu ei, documente, cărţi referitoare la înfloritoarea civilizaţie care tocmai a apus, au reuşit doar să ia câteva lucruri de îmbrăcat, pături, alimente, medicamente.

Copiii născuţi în peşteri sunt învăţaţi de părinţii lor să scrie litere pe nisip, pe piatră, sunt învăţaţi să citească, să socotească, li se povestesc lucruri despre societatea în care au trăit părinţii lor, despre cărţi, despre zgârie nori, despre avioane, despre şcoli, grădiniţe, despre parcurile înverzite. Peste câteva generaţii, toate acestea devin doar poveşti de adormit copiii, cine să le mai creadă dacă nici martorii oculari nu mai există, dacă aceştia au trecut deja

în lumea celor drepţi.

Oamenii s-au salvat pe grupuri în funcţie de gândire, ideile la care au aderat, de afinităţi, astfel Stănel din deal, plecat la muncă în străinătate, prins într-o comunitate cu orientări sexuale multiple, s-a salvat împreună cu semeni asemenea lui. Luaţi pe nepregătite, adăpostiţi temporar în subsoluri ce le oferă cel puţin o perioadă strictul necesar, tremură de frig, de frică, de foame, neştiind ce le rezervă viitorul. Cu toate acestea, dependenţa de sex nu le dă pace, se combină haotic, care cu cine înimereşte, apar primii copii în cadrul comunităţii.

Lipsa hranei îi obligă să înfrunte vremea vitregă de-afară, îi obligă totuşi în cele din urmă să iasă pentru procurarea celor necesare; s-au format straturi de zăpadă şi gheaţă care ascund peşti, mici vietăţi. Animalele vânate sunt preparate cu ajutorul focului, atât cât mai au chibrituri, cât mai găsesc modalităţi de a aprinde focul, dacă nu, sunt dispuşi a le consuma şi crude; foamea e groaznică, frigul năpraznic, iar lucrurile de pe ei se uzează văzând cu ochii. Organismul încearcă să se adapteze noilor condiţii de viaţă, dar nu sunt capabili să găsească cele mai bune soluţii de supravieţuire. Astfel, sistemul genetic convoacă de urgenţă consiliul de administraţie al genelor spre a găsi soluţii viabile supravieţuirii:

— Au suratelor, ce ne facem cu nemernicul ăsta, că nu-i capabil a-şi purta singur de grijă, nu se trezeşte la realitate? Să activăm gena responsabilă de pilozitate, măcar să reziste o perioadă la frig, până când înţelege cine e, îşi înţelege natura divină, provenienţa divină!

Aşadar, aceşti oameni se animalizează tot mai mult, sunt acoperiţi în câteva generaţii de pilozitate, asemenea unui strat de blană menită să-i protejeze de frig.

Consumând carne crudă, presupune un efort sporit, maxilarul se modifică pentru a face faţă noului mod de hrană, aspectul lor exterior apropiindu-se mai degrabă de cel al necuvântătoarelor, decât de cel uman.

Cei ce s-au trezit la realitate înainte de dezastruosul

eveniment la nivel planetar, au realizat multe, au înţeles principiile după care funcţionează universul, au înţeles legile naturale, universale, au o intuiţie mult dezvoltată decât a majorităţii oamenilor. Desigur şi ei s-au retras în munţi, dar în locuri mai prielnice vieţii, mai prietenoase omului, au descoperit capacitatea de a se hrăni cu energie solară mai mult şi mai puţin cu hrană solidă.

Omul este mai mult decât un trup însufleţit, mai mult decât o bucată de carne.

Omul este format din miliarde de celule ce comunică între ele printr-un fel de energie numită biofotoni, emişi de către orice corp, neperceptibilă de ochiul uman, care nu poate vedea în infraroşu şi ultraviolet. Astfel emisia de lumină nu poate fi observată, ceea ce nu înseamnă că nu există. Această emisie de biofotoni, se pare că este responsabilă cu viaţa, toate fiinţele vii conţin lumina care, este utilizată în procese derulate la nivel subcelular şi cuantic. Emisiile de lumină au fost corelate cu activitatea cerebrală, ce influenţează cantitatea de biofotoni emisă de către organism. Aceşti biofotoni sunt asemănători cu lumina emanată de soare, intensitatea lor fiind totuşi mai redusă.

Omul trăind în cunoaştere, respectând legile universale, conştientizând multitudinea de procese ce se derulează în organismul lui, devine fiinţă de lumină, în adevăratul sens al cuvântului. Fiinţa de lumină empatizează cu întreaga creaţie, fie minerale, fie animale, fie propriii lor semeni. Animalele o recunosc, având percepţii extrasezoriale mai dezvoltate decât omul obişnuit; astfel chiar şi fiarele sălbatice îşi pun capul în mâinile acestor fiinţe de lumină, fără nici-o teamă, îi recunosc ca stăpâni, adevăraţii stăpâni, nu ceea ce se crede în zilele noastre.

Doresc să-şi ajute semenii să înţeleagă şi să-şi urmărească cel mai înalt ideal, acela de fiu al divinităţii.

După o perioadă îndelungată, atmosfera de la suprafaţa pământului devine suportabilă, chiar

prietenoasă, natura revine la viaţă, câmpurile înverzesc, pădurile se refac, animalele se înmulţesc, astfel că oamenii din peşteri se hotărăsc să-şi construiască adăposturi, locuinţe afară la lumina zile, sub soarele ce-i încălzeşte pe toţi deopotrivă nediscriminatoriu. Nu a mai rămas nimic din civilizaţia trecută, clădirile supuse degradării, descompunerii, s-au prăbuşit puţin câte puţin, podurile au fost înghiţite de apă şi erodate de-alungul timpului, natura şi-a intrat în drepturi, astfel că pe locurile pe care altădată se ridicau construcţii semeţe, acum nu sunt decât copaci şi o vegetaţie bogată spre fericirea animalelor ce nu mai aveau unde se adăposti şi surse de hrană. Singurele mărturii a existenţei unor civilizaţii demult apuse sunt semeţele piramide din Egipt, ce n-au putu fi măturate de pe suprafaţa pământului. Doar povestirile spuse de bunici nepoţilor la gura sobei, mai amintesc de vremuri demult apuse, care din păcate nu le mai crede nimeni. Transmise din generaţie în generaţie îşi pierd din acurateţe, aceste relatări devenind doar simple poveşti ce le încântă copilăria.

Dintr-o mică comunitate, se dezvoltă un frumos orăşel cu mici comunităţi la periferie sub formă de sate. Predomină pacea, armonia între oameni, nu au nevoie de conducători, se ajută reciproc în construirea caselor; oamenii fiind cu toţii de aceeaşi condiţie socială prosperă în mod egal, nu disproporţionat. Nu au decât un fel de consiliu al comunităţii format din oameni înţelepţi ce se întrunesc doar în cazuri speciale, de mare nevoie. Copiii se dezvoltă armonios, nu cunosc invidia, competiţia, goana după acumulări materiale, îşi respectă părinţii, îşi ajută bunicii, trăind fericiţi cu ce le oferă natura, fără a consuma mai mult decât le e necesar, animalele fiindu-le doar prieteni şi-atât, principala lor ocupaţie fiind doar agricultura.

Nu departe de această comunitate s-au dezvoltat alte comunităţi cu oameni din păcate, mai puţin înţelepţi, bazaţi atât pe agricultură, cât şi pe vânătoare şi creşterea

animalelor. Mai nou, datorită unui accident regretabil, au descoperit alcoolul în urma fermentării fructelor; la început speriaţi de efectul acestuia, mai târziu au început să-i aprecieze gustul şi să-l consume frecvent. Sub influenţa alcoolului, orgoliul a cunoscut o amploare nebănuită, trezindu-le dorinţa de extindere, cucerire de noi teritorii. Copiii concepuţi în perioada beţiei, manifestă dorinţa de putere sub influenţa nefastă a consumului de carne şi alcool, astfel deveniţi adulţi şi autoproclamaţi regi, împăraţi, pun ochii pe liniştita comunitate de alături.

În zadar se străduiesc să-i cucerească, unitatea lor nu dă voie să penetreze delimitările teritoriale; sunt vigilenţi şi protejaţi de un câmp energetic divin, ca urmare a vieţii pe care o duc; se iubesc, se respectă reciproc, se ajută reciproc în orice condiţii, par indestructibili.

Cum să-i cucerească? A da, păi dezbinându-i, că doar nu-i greu cu tulburelul după ei. Se arată o perioadă prietenoşi, se mai întâlnesc uneori pe teren neutru, iar sub pretextul prieteniei sunt îmbiaţi a consuma o gură de alcool şi a trage din pipa păcii; ameţiţi şi încântaţi de posibilitatea măririi, se întorc în comunitate, autoproclamându-se şi ei regi şi împăraţi, îşi construiesc clădiri mari somptuoase, în ton cu noul lor statut şi cum obrazul subţire cu cheltuială se ţine, e imperios necesar a impune impozite şi taxe oamenilor din comunitate pentru a-şi menţine standardul de viaţă. Numai că cei mai înţelepţi din sat nu acceptă această formă de sclavie şi nu de într-ajutorare reciprocă, se revoltă, iar societatea se scindează în două: cei temători a se împotrivi noului regim considerând că nu se vor descurca singuri şi cei ce nu doresc asemenea schimbări în comunitatea lor. Aceştia din urmă prigoniţi de conducere se retrag în munţi, primesc chiar ajutor din partea fiinţelor de lumină, progresând şi evoluând spre adevărata lor natură.

Odată schimbat regimul, în colaborare cu comunităţile vecine sau în înţelegere cu conducătorii acestora, convin spre un soi de societate bazată pe

competiţie, că prea târăsc după ei toţi puturoşii, cine se descurcă are mai mult, iar ceilalţi servesc celui competent. Aşa apar micii comercianţi, afaceri pe cont propriu, dimensiunea bogăţiilor unora crescând invers proporţional cu sărăcia celorlalţi, deloc puţini. Alcoolul produs zace în recipiente special construite, animalele crescute şi ţinute captive în ţarcuri, aşteaptă a fi sacrificate şi date spre consum pentru a înmulţi profiturile, dar cu cine, cu concetăţeni prea retraşi, prea morali, timoraţi de efectele alcoolului?

— Măi primare, ia mai inventează şi tu încă o sărbătoare să rămâmnă ca tradiţie şi obicei în conştiinţa colectivă, că nu ne mai vindem marfa, rămânem cu alcoolul pe stoc şi purceii, mieii în ogradă!

A te îmbăta singur, nu prea dă bine în societate, eşti arătat cu degetul, eşti criticat, marginalizat,aşa că ai o reţinere. Dar dacă e permis de comunitate, măcar periodic câte o zi; atunci nu se mai simte nimeni vinovat, ne îmbătăm cu toţii ca porcii, mâncăm până ne ia cu rău, chiar dacă e nevoie să zaci lat câteva zile, dar e nostim să ne distrăm în felul acesta.

Omenirea decade din ce în ce mai mult, oamenii retraşi în munţi asistă neputincioşi la degradarea semenilor lor, trebuie să intervină, dar nu direct, că nu mai ascultă nimeni în asemenea condiţii. Cel mai mult contează puterea exemplului; astfel convin ca în interiorul comunităţii respective, să se nască un copil ca şi ei, să trăiască şi să crească ca şi ei, dar cu concepţii diferite, pentru a fi exemplu pentru ei. Odată devenit adult, îi adună în preajma lui, povestindu-le despre adevăratele capacităţi şi puteri ale omului, dacă respectă legile creaţiei, despre indestructibilitatea trupului uman, indiferent de stricăciunile pe care le-ar suporta, despre nemurire, despre vindecări miraculoase, ca urmare a modului de gândire total diferit de cel actual. Împăraţii nu-l privesc cu ochi buni, îi pun gând rău, este arestat, torturat, omorât, dar după trei zile reînvie ca urmare a

activării genei regenerării. Învăluit în lumina pură divină, imperceptibilă ochiului uman, puţini îl văd şi mai puţini înţeleg şi pun în aplicare învăţăturile lui. Oamenii nu au înţeles nimic, îl divinizează, văzând doar idolul în el, nu şi idealul din el, nu văd decât violenţa asupra lui, îl urcă pe un piedestal înalt, astfel încât să nu mai ajungă nimeni la el. Creează o religie după el, o dogmă, pierzând esenţialul, şi anume faptul că nu a dorit să fie decât un exemplu pentru oamenii ce trăiau în bezna necunoaşterii şi nicidecum să fie perceput precum un zeu de către oameni.

Cei din conducere profită cu această ocazie căutând să controleze masele cu ajutorul religiei, falsifică pe unde pot scrierile referitoare la adevăratele învăţături, doar, doar nu s-or prinde cei mulţi şi năpăstuiţi.

Societatea avansează tehnologic, sunt înfiinţate şcoli pentru a fi pregătiţi copiii în funcţie de nevoile societăţii, apar universităţi de prestigiu, unde se studiază istoria omenirii. Cu ajutorul laboratoarelor performante, pot fi stabilite detalii asupra descoperirilor arheologice.

Comunitatea oamenilor animalizaţi, din păcate nu a supravieţuit de-alungul timpului, fiind răpuşi de vitregia vremurilor, au murit unul câte unul, îngheţaţi de frig şi foame, poate, nefiind capabili să descopere şi alte zone favorabile supravieţuirii lor. În loc să găsească soluţii comune de supravieţuire, s-au mâncat reciproc pentru a supravieţui o perioadă scurtă de timp. În excavările cu utilaje mari, puternice, avansate tehnologic, este găsit un exemplar într-un bloc de gheaţă, din această nefericită comunitate, ce a clacat pe parcursul evoluţiei ei. Este dus în laboratoarele marilor universităţi ai vremurilor, unde este studiat cu atenţie de renumiţi profesori universitari, încercuiţi de o armată de studenţi curioşi.

— Da, este clar, spune unul din profesorii universitari, am găsit veriga lipsă din lanţul trofic!

Bietul Stănel din deal, nici nu-şi închipuia el, pe când chinuia bietele animale, ce contribuţie majoră îşi va aduce prin urmaşii lui, la consolidarea teoriei evoluţioniste.

Se naşte un nou Georgică, pe uliţele satului veste se răspândeşte destul de repede, fericitul tată îl ridică în mâini spre soare, răsucindu-l în cele patru zări ale lumii, scăldat în razele soarelui, binecuvântat de preotul satului şi de consătenii prezenţi. Apoi îl aşează în braţele proaspetei şi tinerei mămici, ce îl alăptează cu multă dragoste, mângâindu-l duios pe creştet, sărutându-i mânuţele gingaşe. Oare de această dată, vor fi părinţii mai responsabili, mai atenţi cu Georgică, mai atenţi cu educaţia lui? Oare ce fel de om va fi la vremea majoratului? Va fi un om de nădejde al societăţii sau va fi un om neputincios în a se opune manipulărilor de tot felul? Oare va fi crescător de animale, sau un vestit cercetător de ştiinţe? Oare va fi un judecător cu verticalitate sau un politician oportunist, înclinat intereselor străine? Oare va fi avocatul celor mulţi şi năpăstuiţi sau va fi avocatul celor puţini şi privilegiaţi? Oare va fi o nouă speranţă pentru omenire sau se va pierde în anonimat? Oare de această dată, vor reuşi oamenii să evadeze din strâmtoarea veacului în care s-au născut?

Cuprins:

Prezentare 157
1. Dependenţ a de sistem. 158
2. Dependenţ a de alimente 160
3. Dependenţ a de carne 162
4. Dependenţ a de alcool, ţ igări, cafea droguri. 164
5. Dependenţ a de sex 166
6. Erori de gândire, dependenţ a de sentimente negative, dependenţ a de societate, de modernism. 169
7. Dependenţ a de putere 172
8. Instituţ ia căsătoriei. 175
9. Gardienii timpului. 191
10. Dictatura relativismului moral 193
11. Punct ş i de la capăt 196